

Phan Ý Yên

Người lớn cổ đơn

Tập truyện ngắn

AMUN® vh SIE VÁN ROC

Mục lục

Chương 1, 2

Chương 3, 4, 5

Chương 6, 7

Chương 8, 9, 10, 11

Chương 12, 13, 14, 15

Chương 16, 17, 18

Chương 19, 20, 21 End

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 1, 2

Tác giả: Phan Ý Yên

Tác phẩm: Người lớn cô đơn

Thể loại: Tập truyện ngắn

Nhà xuất bản: Nxb Văn học

Đề từ

...

Những người đó. Những người mà tôi yêu thương đó. Cứ dần dần như những con sông. Đổ ra biển lớn.

Không ai.

Không một người nào.

Đứng lại.

Nhẹ nhàng đặt ngón tay mình lên khóe mắt tôi. Vuốt nhẹ.

Lúc nước mắt tôi kết bạn với nỗi buồn.

Cũng là lúc họ cuốn mình.

Đổ ra biển lớn

Họ. Những người mà tôi đã yêu thương.

Từ từ thả tôi trôi đi với nỗi hoang mang của chính mình.

Bởi họ biết. Không thể giữ trái tim tôi ngừng lại. Cùng vô vàn nỗi thên thang không thể nào nhìn rõ.

Họ, Những người mà tôi đã yêu thương đó...

Bạn sẽ chỉ nên cảm thấy mình già khi không còn đủ can đảm bắt đầu lại từ đầu vì một thứ mà mình thực sự đam mê

Cà phê với người lạ

Một mối quan hệ tốt là mối quan hệ không ảo tưởng về đối phương.

Anh ta nói như với tôi như vậy trong lần đầu tiên gặp gỡ.

Đó là buổi sáng trẻ nãi nhất trong suốt những ngày tháng mà tôi còn nhớ được nhiều điều liên quan đến tuổi trẻ của mình. Nó tệ đến mức khi nghe tin thành phố chuyển mùa, tôi thậm chí không còn may may nghĩ đến chiếc váy hoa và những ngọn đồi. Rồi anh ta gọi điện. Bảo muốn uống một cốc cà phê. Chúng tôi chưa bao giờ thân thiết nên cuộc hẹn được sắp đặt đơn giản và nhanh chóng đến không ngờ.

Quảng trường luôn là nơi đẹp nhất cho dù bạn đến đó một mình hay với bất cứ ai. Ở đó chúng tôi đã coi rẻ mùa xuân. Coi rẻ niềm hạnh phúc ngấm mình trong nắng ấm. Coi rẻ những đám đông rạng rỡ hò hát đi qua. Coi rẻ nỗi buồn của chính mình.

Anh ta thất tình.

Tôi nghĩ mình cũng vậy.

Chúng tôi cầm một cốc giấy lớn đầy cà phê nóng, ngồi ở bậc thềm, và nhìn thấy tình cảm của chính mình như đám bong bóng xà phòng lũ lượt vỡ tí tách giữa không trung. Nhưng không ai đưa tay ra níu giữ.

Chuyện tình cảm ử rũ này, hóa ra với một số người có sức tàn phá thật vĩ đại.

Anh ta tâm sự với tôi rằng mình là người nhạt nhẽo. Học tập rồi lao động. Lao động rồi học tập. Một ngày tình cờ, đột nhiên anh ta nghĩ đến bản thân mình cũng cần phải có tình cảm với ai đấy. Thế là có tình cảm. Hoặc nghĩ rằng mình đã có tình cảm. Cũng hẹn hò, đưa đón, cười đùa, xác thịt. Cho đến ngày cô gái nghĩ cần phải chia tay anh ta. Cô đã xây dựng quá nhiều ảo tưởng cối quan hệ giữa hai người và giờ, hằng đêm cô chỉ biết khóc vì thất vọng. Cô không thể tiếp tục mối quan hệ này được nữa.

Hôm đó trời không mưa. Cô gái mở cửa tòa chung cư, kéo lê trên đường sỏi không chỉ là đám hành lý mà cả một mớ ân tình rối rắm.

Anh ta đứng trên cửa sổ tầng tám nhìn xuống. Cảm giác mất mát hiện lên rõ rệt. Nhưng anh ta không chạy theo cô gái. Vì lúc nắm tay cô, anh thật sự không thể nào hiểu được ảo tưởng, gì đã vỡ trong cô?

- Anh là một gã người yêu kém cỏi.

Tôi nhìn thẳng vào anh ta và khẳng định.

Anh ta im lặng nghiền ngẫm lời cáo buộc.

- Anh có buồn không?

- Cô đang buồn à?

- Ừ.

- Tại sao?

- Tất cả ảo tưởng của tôi đã vỡ.

- Như thế nào?

- Thực ra ảo tưởng của phụ nữ là những thứ đơn giản lắm. Thậm chí còn hơi ngớ ngẩn. Giống như việc tôi thích tự tay mua trà hoa cúc đóng gói kiểu công nghiệp trong siêu thị và chỉ chọn những hộp được in ấn bằng Tiếng Anh. Anh sẽ bảo tôi sính hàng ngoại. Nhưng không phải. Tôi thích cảm giác tự mình hình dung ra ý nghĩa của từ "camomille" hơn là ai đó áp đặt rằng "đây là trà hoa cúc". Như một kiểu cố chấp trẻ con rằng từ "camomille" nó đẹp và lãng mạn chứ không phàm tục, đơn giản như ba từ "trà hoa cúc".

Anh ta lục tìm trong thuốc lá trong túi. Khẽ châm lửa và hỏi tôi có muốn hít một hơi không. Khói thuốc là thứ độc hại. Cả thế giới đều biết rõ điều đó. Tình yêu cũng là một thứ độc hại. Hai phần ba thế giới có đôi ba lần trong đời nghĩ đến điều đó. Nhưng thuốc lá vẫn bán chạy dù có tăng giá. Và ai ai cũng muốn được đắm đuối trong yêu đương.

Khi anh ta hỏi chuyện, tôi biết những câu trả lời của mình sẽ khiến cho anh ta càng thêm hoang mang nhưng

như kẻ sắp kiệt sức giữa đại dương, tôi bám lấy những câu hỏi ấy để an ủi chính mình.

- Anh cũng là một gã người yêu ích kỉ. Lẽ ra anh nên chạy theo cô ấy, ôm lấy cô ấy và kéo hành lý trở về. Tôi nghĩ có lẽ đó là tất cả những gì thuộc về ảo tưởng cuối cùng mà cô ấy dành cho anh.

- Tôi thì chỉ cần những thứ thật đơn giản. Một người có thể bình thản ngồi bên cạnh, lúc nào cần thiết có thể dựa vào vai nhau ngủ một giấc an lành. Buổi sáng tỉnh dậy, thế giới nhỏ bé lại trở nên tươi trẻ.

Lần đầu tiên, tôi ngắm nhìn anh ta thật kĩ kể từ khi quen biết. Cái mong mỏi đáng thương khiến tôi muốn quàng tay qua vai và ôm anh vào lòng trong vài phút. Cà phê khiến hụt hẫng trở nên yên ả và đẩy những người xa lạ ngồi gần nhau hơn... Ít ra là lúc này, một buổi chiều chậm rãi.

Tôi khẽ đặt tay mình lên tay anh ta. Những ngón tay hơi nham nhám nhưng ấm ấm thứ cô đơn, trần trụi không tô vẽ. Với những người xa lạ, những người bạn

gần như không biết, cảm xúc là thứ ngôn ngữ thật thà và
dũng cảm nhất. Bởi bạn hoàn toàn vô thức với quá khứ
lẫn hiện tại của đời phương.

Tôi yêu một người đàn ông xa lạ ngay từ cái nhìn đầu
tiên. Áo tưởng bắt đầu từ lòng dũng cảm để yên thân
mình trong vòng tay của một người không quen rõ. Anh
ấy kể với tôi về cuốn sách mình đã đọc thời trai trẻ. Đó
là một câu chuyện cảm động mà giản dị. Vào ngày lễ
Tình nhân, chàng trai bán đi chiếc đồng hồ, thứ tài sản
quý giá nhất của mình để mua cho người con gái mình
yêu chiếc trâm cài tóc. Trong lúc đó, cô gái vì muốn
tặng chàng trai sợi dây đeo đồng hồ mà đành lòng cắt đi
mái tóc dài của mình. Khi họ nhìn thấy nhau những món
quà ấy không dùng được nữa nhưng họ đã tìm thấy một
thứ khác mà có những người đi cả cuộc đời cũng chưa
chắc tìm thấy được. Người yêu tôi thích câu chuyện đó.
Anh nghĩ nó chân thành. Và tôi nghĩ mình đã yêu anh.

Ai cũng muốn nuôi dưỡng một phần tình cảm trong
mình. Đi một vòng chọn rộn âm ỉ, lúc đứng lại hít thở,
tình cảm muốn được nuôi dưỡng thường ngày càng mơ
hồ và xa lạ. Thành phố vẫn luôn trẻ. Không phải bởi tuổi

đời mà bởi những người sinh sống ở đó, mà bởi những tòa nhà liên tiếp mọc lên và những nỗi cô đơn có kích cỡ không thể san sẻ. Thành phố xét cho cùng, cũng chỉ là một địa điểm được chọn lựa để hy vọng và ảo tưởng.

Trời bắt đầu sụp tối. Anh ta bảo tôi đợi một lúc trước khi chiatay ra về và bỏ đi đâu đó. Tôi nhìn thấy một vài người quen đang tụm lại mua bánh rán trên phố. Họ nói cười rộn rã, hơi thở như khói bao quanh. Một người trong số họ nhìn thấy tôi vẫy tay chào hồ hởi, ra hiệu hỏi tôi có muốn ăn bánh không. Tôi mỉm cười lắc đầu, trời khế khàng trở lạnh, ngâm ngấm. Anh ta quay trở về với một chiếc hộp đựng bánh Velvet cupcake trong tay, bảo tôi ăn nó cho phần tráng miệng bữa tối, vén mớ tóc lòa xòa phủ trên trán tôi, rồi chào tạm biệt.

Anh ta quay bước đi về hướng nhà ga. Ánh đèn vàng vọt đuổitheo sau tạo thành một vệt dài chênh chéo. Tôi mở hộp. Một mảnh giấy gấp tư nằm cạnh chiếc cupcake.

Em hãy ăn nó như nuốt sạch nỗi buồn của mình. Buổi sáng mai thức dậy, vươn vai và sẽ lại nhìn nhận

chuyện tình cảm của bản thân một cách tích cực.

P/S: Cho dù em có nghĩ gì đi nữa thì camomille cũng vẫn chỉ có thể là trà hoa cúc. Hãy chấp nhận chính nó thay vì dùng ảo tưởng của em.

Khi tôi ngẩng đầu lên anh đã biến mất hoàn toàn biến mất phía bên kia chân dốc. Tôi đi chậm về nhà, trên đường ghé vào một cửa hàng nhỏ mua cho mình một hộp trà hoa cúc.

Những ngày sau đó chúng tôi không liên lạc gì. Mà cũng hầu như không gặp nhau trên phố. Vào đúng ngày đầu tiên của mùa xuân, anh ta nhắn tin khoe mình đang hẹn hò với một cô gái tóc dài tinh nghịch.

Có lẽ anh ta đúng.

Phải có một trái tim tích cực để yêu thương.

Có truyền thuyết kể lại rằng đôi khi bạn mất ngủ bởi vì lúc đó bạn đang mài miết lang thang trong giấc mơ của ai đó.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 2

"Nhiều năm sau này, bạn trở về bên tôi. Nỗi bất an tràn ngập đôi mắt bạn. Nhìn tôi rồi nói với tôi. Phải chăng bạn vẫn tin vào câu chuyện cổ tích? Bạn đã từng nói với tôi rằng mọi con tim đều cô đơn. Mọi con tim đều mỏng manh, đều khao khát chạm vào. Nhưng con tim bạn đã mãi mãi bùng cháy, mãi mãi chẳng chùn bước...

Càng trưởng thành càng cô đơn, càng khôn lớn càng bất an.

Cũng không thể không thấy đôi cánh mộng ước bị bẻ gãy.

Cũng không thể không phá bỏ lời tự vấn xưa kia. Ánh mắt hồn nhiên của bạn đã đi đâu mất rồi.

Càng trưởng thành càng cô đơn, càng khôn lớn càng bất an.

Cũng không thể giang rộng chiếc dù bảo vệ của bạn.

Rồi đột nhiên nhận ra rằng con đường tương lai chẳng bằng phẳng.

Lẽ nào nói sự đổi thay này là tất yếu..."

Lời bài hát Càng trưởng thành càng cô đơn của Milk@ Coffee)

Buổi sáng tỉnh dậy trong tay anh. Em đã thực sự hoang mang. Lời anh nói "mình cứ thế này em nhé!" càng khiến thế giới chung quanh chao đảo bội phần.

Anh. Người đàn ông một năm ba tháng trước đây đã từng là của em, là của riêng em, đã từng khiến em nghĩ dù thế giới có vỡ mộng em cũng không thể nào không thôi yêu anh, giờ đang ở ngay cạnh em với vòng tay rộng mở và nụ cười ấm áp nguyên vẹn như ngày đầu tiên. Nhưng giữa chúng ta, trong căn phòng trống không hề thay đổi, là cả một lớp sương mù giăng kín. Anh ở bên kia. Em ở bên này. Nhìn thấy nhau mà như cả đại dương nổi bão, mênh mang.

Em. Trái tim bắt đầu rơi lệ. Chỉ cần nhìn thấy anh,

chỉ cần nghe giọng anh nói, tiếng anh cười, trái tim đã bắt đầu rơi lệ. Em lắng nghe người ta nói với nhau những câu chuyện có anh trong đó, để biết bây giờ anh thế nào? Hạnh phúc ra sao? Người phụ nữ mà anh đã lấy làm vợ xinh đẹp, giỏi giang và chăm sóc anh đến chừng nào? Em giả vờ thờ ơ, vô cảm nhưng thực sự bất cứ nơi đâu anh đi qua, bất cứ người nào anh đã gặp, em đều muốn một lần được nghe người đó kể cho em nghe về anh, bất cứ chuyện gì, chỉ cần có tên anh trong đó cũng đủ để xoa dịu nỗi nhớ trong em. Người ta bảo, nếu bạn thực sự yêu một người nào đó, bạn hãy khóc thay vì để cho người đó khóc. Và em nghĩ rằng mình đã thực sự rất yêu anh. Khi anh nói muốn ra đi, khi anh nói tự do sống một mình là điều mà em nên chấp nhận. Em đã cố gắng tôn trọng nó. Em giữ nước mắt lại cho riêng mình. Ngày, đêm, em tồn tại âm thầm cùng chúng khi mà anh, cả thế giới của em đột ngột ra đi. Chỉ vì em đã nghĩ, em có thể yêu anh hơn cả bản thân mình.

Buổi sáng muộn. Mặt trời đã lên cao rực rỡ, phía bên kia cửa sổ là cả khung trời ngọt ngào ồn ã. Em quay lưng về phía anh, tựa mình vào bộ cửa, những ngón tay nhẹ

nhẹ khe khẽ đẩy tấm rèm. Em nhìn xuống góc phố còn thừa thớt người. Cô ấy đã đứng ở đấy, hao gầy, mắt ngược nhìn về phía cửa sổ căn nhà nơi em và anh đang ở. Em giật mình sợ hãi, đột ngột buông tấm rèm, áp sát vào tường, nhìn anh run rẩy. Em không nói nên lời chỉ biết chăm chú nhìn anh.

Anh bước xuống giường. Vừa đưa tay vuốt mái tóc vẫn còn lộn xộn, vừa tiến về phía em. Anh nhẹ nhàng vén những lọn tóc mai lòa xòa đang phủ lên trán em, rồi dịu dàng kéo hai bầu má: "Em làm sao thế?" Những cử chỉ thân quen mang trong mình kí ức của một năm ba tháng này khiến một lần nữa lòng em chênch chang chao đảo. Mắt em đã bắt đầu ầng ậc đón đau, chỉ cần anh gần em thêm chút nữa thì tất cả chúng sẽ trào ra như cơn lũ. Một khoảng thời gian dài như thế kỷ, em nhìn vào mắt anh. Anh nhìn vào mắt em. Có tình yêu ràng buộc giữa chúng ta không anh?

Em lách mình ra khỏi vòng tay anh, vào buồng tắm, vừa đi vừa nói: "Thôi anh về đi, muộn rồi..." Em biết, chỉ cần em nói thế là đủ để lúc từ buồng tắm đấy trở ra, anh sẽ vĩnh viễn không còn ở đấy nữa. Anh. Người đàn ông

em yêu. Luôn biết yêu bản thân mình trước tất cả mọi điều.

Những ngày tiếp theo trở nên dài đằng đẵng như những ngày đầu tiên mới chia tay. Em lại cảm thấy mình lạc lõng và không biết mình đang thuộc về nơi nào nếu không thuộc về anh. Em không biết mình sẽ cố gắng vì điều gì nếu như từng giây từng phút không được quan tâm yêu thương anh. Bầu trời chưa bao giờ thôi màu xám, những con đường chúng ta đi qua, những câu chuyện kinh khủng về thế giới mà chúng ta đã cười lăn lộn với nhau, nụ hôn dài của anh, cái nắm tay siết chặt của anh lúc dẫn em băng qua đường, lòng nhiệt tình của anh mỗi khi giải thích cho em điều gì đó... Tất cả chúng cứ bám lấy em dai dẳng. Có lẽ bởi vì thành phố này, mùa hè chưa bao giờ dứt cả.

Một ngày đầu tháng, vợ anh xuất hiện ở cửa hàng Cool. Cô ấy rạng rỡ bước về phía em. Sự tự tin của cô ấy khiến em hơi chùn bước. Em chưa bao giờ nói chuyện nhiều với cô ấy mặc dù không ít lần anh cũng đã từng đi cùng vợ đến đây. Đến để giới thiệu với mọi người, với em. Đến để kiểm tra hoạt động của cửa hàng.

Đến chỉ đề đến, không cần mục đích, không cần khởi đầu lẫn kết thúc. Có phải chính vì thái độ thờ ơ bất cần của em đã khiến anh tự tin đến vậy? Em không rõ, chỉ biết hôm nay cô ấy đến đây một mình, mạnh mẽ đứng trước em, nhẹ nhàng pha lẫn một chút kích thích, cô ấy bảo: "Y Ly có khỏe không? Lâu lắm mới gặp nhau nhỉ! Thứ Bảy này là sinh nhật mình. Mình muốn tổ chức một bữa tiệc ở đây, mình đã hỏi ý kiến anh K rồi, Y Ly giúp mình được không?"

Em. Có đôi lần trong lúc mệt mỏi đến kiệt sức vì nhớ anh, em đã tự hỏi phải chăng bản thân mình đã sai khi miệt mài yêu anh đến thế? Phải chăng bản thân mình đã quá yếu đuối và đại dốt tin rằng chỉ cần nhìn thấy anh hạnh phúc và mạnh khỏe là đủ để mỗi buổi sáng thức dậy có đủ sức lực bước ra phố với nụ cười trông rộng.

Anh. Và một năm ba tháng của chúng ta anh còn nhớ điều gì?

Khi cô ấy đứng trước mặt em và nói đã hỏi ý kiến anh rồi, cô ấy muốn nhờ em tổ chức sinh nhật cho cô ấy ở Cool, em đau nhói vì nhận ra rằng một năm ba tháng

đó hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào với anh. Và em, trong suốt quãng thời gian sợ hãi ngày mai ấy chỉ biết sống bằng niềm tin và ảo tưởng của chính mình. Em gật đầu đồng ý với cô ấy.

Đó là một bữa tiệc ồn ã và xinh đẹp. Cô ấy quần lấy anh ở khắp nơi. Tất cả mọi người đều nói, cười, lộng lẫy. Cool rơn rã suốt đêm. Em không bỏ đi đâu cả, tận tụy và chu đáo với bữa tiệc cho đến phút cuối cùng. Em trách mình nhìn vào mắt anh. Em tránh nhìn vào hiện thực. Vì hiện thực quá xót xa. Vì hiện thực tàn nhẫn. Mà cho đến cả hơi thở của em cũng nhọc nhằn yếu ớt. Mọi người lần lượt ra về, anh và cô ấy mỉm cười cảm ơn em rồi nắm tay nhau đi khuất. Trong lúc đang khóa cửa, em nhận được tin nhắn của cô ấy. Những dòng chữ không có dấu nhưng ẩn đầy kim nhọn bên trong: "Cảm ơn Y Ly nhé! Có những thứ được diễn ra giữa thanh thiên bạch nhật, được mọi người chứng kiến vẫn hơn những thứ phải che giấu ập ủ bên trong phải không? Ngủ ngon nhé!"

Em bầu chặt lấy thanh cửa sắt. Đêm tháng Mười một còn ngai ngái mùi hơi đất sau trận mưa. Tình cảm nào vốn dĩ cũng đáng thương, đáng trân trọng. Nhưng tình

cảm cũng có thể đẩy bạn rơi xuống vực thẳm và khiến bạn tin rằng, bạn chính là kẻ khờ dại nhất trần gian. Em không nhớ rõ mình đã ngồi ở bậc cửa bao lâu. Mưa đổ xuống ướt sũng. Bờ vai em nặng trĩu yêu thương.

Phô lập lòi. Một chiếc ô tô phóng qua khiến nước bắn tung tóe. Em bất giác thấy thương mình ghê gớm. Em bất giác thấy giận cô ấy, giận anh, giận cả thế gian này hà cớ gì mà đẩy em đến thế ngay cả khi em đã sẵn sàng vì anh mà khóc thẳm. Em rút điện thoại nhắn tin cho anh. Em viết "Em nhớ anh lắm!" Em nhớ anh thật. Em nhớ anh đến phát điên. Em không hề nói dối. Chỉ là lần này là lần đầu tiên em nói với anh. Và em nói anh không phải vì em muốn anh biết (vì chắc chắn anh đã biết), mà bởi vì em muốn một lần được thương xót bản thân mình.

Thói quen dẫn em về đến nhà. Anh đã đứng ở đó. Em nhìn thấy cô ấy thấp thoáng ở góc đường. Trong một khoảnh khắc không kịp suy nghĩ, em đã chạy về phía anh, ôm anh thật chặt. Nước mắt em vỡ òa, anh hiền từ lau nước mắt cho em. Em hôn anh. Mở mắt, em nhìn thấy rõ cô ấy dưới ánh đèn vàng vọt, hai tay ôm mặt bất

động. Tim em nhói lên, em khẽ đặt tay lên ngực anh. Không có nhịp đập nào vội vã cả. ước mắt nhìn anh đầy sợ hãi. Làm thế nào để có thể bình tĩnh như anh? Trong một khoảnh khắc bất an, em đã cố yêu bản thân em trước hết. Nhưng để yêu mình mà trở nên tàn nhẫn lại càng khiến trái tim em thêm đau. Em quay bước đi, bỏ mặc anh. Bỏ mặc tiếng anh gọi tên em không dứt. Em cứ thế lầm lũi bước đi. Không một giây phút nào ngoảnh đầu lại...

Có ai đó đã nói: "Học được cách yêu chính mình là tình yêu lớn nhất." Tháng Mười Hai gõ cửa, em vẫn chưa thể thôi ngừng khóc, ngừng nhớ anh, ngừng lo lắng cho anh. Nhưng trong lòng mình, em biết rõ em không còn muốn tiếp tục yêu anh nữa. Tình yêu này có thể sẽ không chết hẳn, sẽ mất một năm, năm năm hay mười năm để khiến em ngừng day dứt, nhưng hơn bao giờ hết em đã thôi không còn muốn yêu anh nữa. Em đã không còn muốn yêu anh nữa.

Một số người chỉ như là những đám mây đen trong cuộc đời bạn. Họ mang mưa tới và khi đi khỏi rồi, nhất định bầu trời sẽ lại trong xanh.

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 3, 4, 5

Một số người chỉ như là những đám mây đen trong cuộc đời bạn. Họ mang mưa tới và khi đi khỏi rồi, nhất định bầu trời sẽ lại trong xanh.

Chuyện về cái chết

Cái chết hẳn phải đẹp lắm. Bạn sẽ nằm đấy, trong lớp đất nâu mềm, cỏ xanh ở trên đầu, lắng nghe khúc nhạc của thỉnh không. Không có quá khứ lẫn hiện tại. Ta sẽ quên đi thời gian, quên đi cuộc sống này và hòa mình với an nhiên.

Oscar Wilde

Vinh bỏ tôi đi vào một ngày tháng Sáu. Sài Gòn phủ đầy những trận mưa đông, gió quật ngang rít thành những hồi dài bên ngoài cửa sổ. Vinh ra đến cửa, bấm

thang máy rồi vẫn còn quay lại, hôn lên môi tôi, vòng tay siết ngang hông vững chãi. Vinh cười: "Anh sẽ nhớ em mãi!"

Đến tầm tối, người ta dùng điện thoại của Vinh gọi vào máy tôi thông báo rằng anh đã gặp tai nạn trên đường Nguyễn Trãi. Gió, mưa lớn. Một thân cây gãy xuống ngang đường khiến Vinh trượt dài trên phố, chấn thương sọ não và chết ngay tại chỗ. Tất cả những lời này, những câu tường thuật này tôi đều nhớ rõ, kể cả nụ cười của Vinh và lời cuối cùng anh nói: "Anh sẽ nhớ em mãi!"

Tôi đã không khóc. Không hề rơi một giọt nước mắt nào. Tôi có mặt lúc nhận xác Vinh về nhà, ở bên quan tài anh cho đến khi được an táng. Tuần nào cũng chạy xe ba mươi cây số lên mộ anh và quay trở về trong yên lặng. Tôi đã không khóc, không than vãn, không trách cứ. Tôi khiến những người xung quanh tôi sợ hãi lẫn hoài nghi.

Bạn phải có một lòng dũng cảm nhất định để tồn tại giữa thành phố. Trước khi gặp Vinh, tôi hoàn toàn đơn

độc cho dù có hội hè, sự kiện, gặp gỡ, hẹn hò, tán tỉnh... Tôi vẫn hoàn toàn đơn độc, Vinh cũng vậy. Cho đến một buổi chiều, chúng tôi tìm thấy nhau. Thành phố vẫn sầm sập vòng xoay của mình, chỉ duy nhất một điều khác biệt mà tôi biết. Từ nay tôi đã có Vinh bên mình. Từ nay đã có Vinh nắm tay tôi lúc băng qua phố, có nỗi nhớ Vinh để mong được về nhà mỗi buổi chiều cuối ngày, có hơi ấm của Vinh mỗi khi tỉnh giấc vào buổi sáng, có nụ cười của Vinh khi cả thế gian chỉ nhắm nhẹ bắt nạt. Tôi chưa từng nghĩ điều kì lạ này có thể xảy ra. Một người hoàn toàn xa lạ bước chân vào cuộc sống và mọi thứ thay đổi. Nhưng bạn cũng không hề chuẩn bị tình cảm lẫn nhận thức để chấp nhận khả năng người đó sẽ ra đi mãi mãi. Giống như lúc này. Giống như hiện tại. Tôi lại quay trở về làm người phụ nữ đơn độc giữa lòng thành phố. Và là người phụ nữ với trái tim hun hút một lỗ hồng lớn lao.

Tôi vẫn tiếp tục sống với những lịch trình như khi Vinh còn bên cạnh. Thứ Hai, thứ Ba và thứ Năm chúng tôi chỉ kịp ăn sáng cùng nhau và gặp lại lúc mười một giờ tối ở nhà. Thứ Tư, cả hai cùng có hai giờ để ăn trưa

cùng nhau ở tiệm bún bò trên đường Mạc Đĩnh Chi. Thứ Sáu, Vinh sẽ đón tôi tan sở, hai đứa có thể đi nghe nhạc hoặc mua một vài đĩa DVD mang về nhà xem đến khuya. Những buổi sáng cuối tuần chậm rãi, tôi pha trà cho Vinh, nằm cuộn tròn trong lòng anh kể lể vụn vặt, lắng nghe tình cảm chúng tôi nhẹ nhàng thổi vào không khí và hơi ấm của Vinh làm rạng rỡ cả khung trời đằng sau ô cửa màu xanh lam cũ kĩ. Cuộc sống nối tiếp giản dị. Chỉ có điều, đôi lúc tôi thêm được nghe Vinh quay đầu lại và nói "anh sẽ nhớ em mất!" đến ngột ngạt. Những lúc ấy, tôi đặt bàn tay lên ngực mình, hít thở vội vã để hiện thực này, sự mất mát này không thể xâm chiếm được mình. Tôi cố tìm cách tra nó một cách tuyệt vọng.

Mẹ đến thăm tôi mỗi tuần một lần. Lần nào bà cũng im lặng lau chùi, dọn dẹp, mua ít trái cây để vào tủ lạnh, nấu cho tôi một ấm trà gạo đỏ rồi lặng lẽ ra về. Thỉnh thoảng bà nhắn tin hay để lại một mảnh giấy trên bàn ở phòng khách: "Cố mà khóc đi con!" Nỗi lòng của mẹ khiến tôi muốn ôm chặt lấy bà, gục đầu vào lòng bà và thổn thức rằng tôi nhớ Vinh đến nhường nào. Nhưng tôi

không dám. Tôi không đủ sức lực và tự tin để thừa nhận với bà rằng tôi biết chuyện gì đã xảy ra và nó hiện hữu rõ rệt như thế nào đối với sự tồn tại của tôi. Mẹ hiểu. Và có lẽ sẽ là người duy nhất hiểu.

Ngày sinh nhật Vinh, tôi làm một miếng bánh sôcôla lớn. Tự mình mày mò thu âm bản tình ca nhẹ nhàng tặng anh. Trời đổ mưa lớn. Tôi đến Igor, ngồi ở góc phòng tầng áp mái, chỗ ngồi nơi lần đầu tiên chúng tôi hẹn hò. Mưa gõ mạnh vào cửa kính tạo ra những âm thanh mạnh mẽ. Quán Igor buổi trưa yên ắng, chỉ có tiếng mưa đều đặn. Tôi ngồi ôm gối yên lặng, mắt nhìn chăm chú về hướng cầu thang. Y như lần đầu tiên, Vinh sẽ xuất hiện ở đó với cái nhìn âm áp, bờ vai rộng và nụ cười có thể xua tan mọi nhỏ nhen tầm thường. Tôi cứ ngồi mãi như thế cho đến lúc có tiếng bước chân lên cầu thang, Vào buổi trưa thứ Ba trời mưa như thế này, việc Igor có khách là điều cực kì hiếm hoi. Anh ta mặc áo polo màu ghi xám, tóc cắt cao và hiền lành. Anh ta nhìn thấy tôi và mỉm cười. Người đàn ông đó xuất hiện ở chỗ tôi đã mong chờ là Vinh. Không có gì lạ, vì Vinh không thể đến. Anh ta ngồi xuống ở bàn song song bên cạnh.

Lấy từ trong túi ra một cây nến, gọi hai ly Latte và một miếng cheesecake. "Có lẽ anh ta cũng đang đợi người yêu đến" - tôi thầm nghĩ. Nhưng không phải. Anh ta hát. Một giai điệu quen thuộc. Anh ta thấp nền và hình như là bài Happy Birthday. Khi bài hát kết thúc, tôi nghe anh ta khẽ khàng nói "Chúc mừng sinh nhật em!"

- Hôm nay là sinh nhật vợ tôi - Người lạ quay sang và nói.

- Chúc mừng sinh nhật chị ấy - Tôi mỉm cười. Người lạ cũng mỉm cười.

- Đây là nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Cô ấy rất thích ngồi đúng chỗ này vào những ngày mưa - Người lạ không ngại ngần bộc bạch.

- Chị ấy giận anh à?

Anh lại chiến từ, ánh mắt nhìn như có những vết neho dài ở đuôi mắt. Rất giống Vinh.

- Cô ấy mất rồi.

Tôi thấy lồng ngực mình bị ép chặt. Sự mất mát của người đối diện ồ ạt như lũ lớn. Những ngón tay run lên dữ dội, chói với. Nước mắt cứ vậy mà trào ra không thể kiểm soát.

- Cô không sao chứ?

Người lạ lo lắng, ái ngại. Mà tôi hầu như hoàn toàn mất kiểm soát, không thể ngăn mình lại. Tôi nấc liên hồi làm bao nhiêu kìm nén bấy lâu bung ra hết thảy.

- Tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ chuyện buồn của mình có thể khiến cô đau lòng đến vậy.

Người lạ e dè, xích lại gần hơn và đưa cho tôi một miếng khăn giấy nhỏ. Ngoài trời vẫn mưa rũ rượi. Hai chúng tôi ngồi yên lặng không nói với nhau thêm lời nào trong một khoảng thời gian dài vô tận. Ngọn nến thấp lùn đã sắp đến hồi tàn. Căn phòng lập lòe những hơi thở buồn bã đan xen.

- Người yêu tôi tên Vinh. Anh ấy là... một người ấm áp.

Lần đầu tiên sau một năm rưỡi mất Vinh tôi mới nhắc đến anh với một người nào đó. Người lạ ngược mắt nhìn tôi. Hình như anh ta đã hiểu ra điều gì đó đằng sau những giọt nước mắt không ngừng tuôn ra khỏi khóe mắt tôi.

- Tôi... không dám tin.... không dám nghĩ rằng...
Vinh sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay về nữa.

Người lạ quay sang, ôm tôi vào lòng. Những ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Tình cảm này, nỗi đau này, chúng tôi đang san sẻ cho nhau một cách vô hình. Buổi chiều kéo dài cùng những trận mưa hoài không dứt. Người lạ tên Duy. Anh ấy kể với tôi về vợ mình, về khoảng thời gian dài anh ấy cũng như tôi, không dám đối mặt với một cuộc sống mất mát. Đan, vợ anh ấy, là một người phụ nữ ngọt ngào, luôn biết cách làm những việc khiến chồng mình cảm thấy được ủng hộ và yêu thương. Ngay cả lúc sắp phải ra đi, cô ấy vẫn luôn nghĩ cho Duy.

Cô ấy nắm tay anh thật chặt, và nói với anh rằng:
"Đấy nhé, em sẽ được đến một nơi yên lành trước anh, ngày ngày không còn phải sợ kết ! Anh không được lo

và nhớ em nhiều đâu đấy!" Cô ấy đã nói như thế.

Duy bình tĩnh kể về nỗi đau lớn nhất cuộc đời mình. Anh bảo yêu thương sẽ luôn còn đó không thể mất đi được. Đó là những gì mà anh nghĩ Đan và Vinh đều mong muốn anh và tôi hiểu để đủ can đảm đối diện với cuộc sống của chính mình, tiếp tục hy vọng và vun đắp cho chúng. Lúc chúng tôi chia tay, bầu trời cao vút. Những tàn mây xanh ngắt sau mưa vẽ thành những dải vòng cung lớn. Duy nhét vào tay tôi số điện thoại của anh ấy và dặn, nếu muốn nói chuyện với anh thì hãy gọi.

Tuần mới bắt đầu tôi thay váy mới, gọi điện cho mẹ và mỉm cười. Những chuyện cũ đã qua, và tôi sẽ vẫn luôn có Vinh trong trái tim mình.

Mùa hè bắt đầu rộn rã, đầy nắng. Một buổi chiều không vội vã, tôi nhìn thấy Duy phía bên kia đèn đỏ. Anh vẫn mặc áo polo màu ghi xám, nháy mắt với tôi và chậm chậm băng qua đường.

Những yêu thương mà cả tôi và bạn đều mong muốn đều bắt đầu lớn lên từ hy vọng.

Em ghen tị với tất cả các cô gái đã từng ôm anh... bởi vì vào khoảnh khắc ngắn ngủi đó, họ đã ôm cả thế giới của em vào lòng.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 4

Một mối quan hệ đặc biệt

Có rất nhiều chuyện bạn có thể xem là may mắn trong đời. Và tôi nghĩ, nếu bạn có một mối quan hệ nào đó không phải là tình yêu, không hẳn là tình bạn mặc nhiên không là tình đồng chí, chỉ có thể gọi nó là một mối quan hệ đặc biệt, thì cũng là một điều may mắn khôn cùng.

Câu chuyện này là để dành tặng cho tất cả những mối quan hệ được đặt tên như thế

Ý An nhìn thấy anh ở đầu con đường đi bộ lát gạch, trong lòng nhen nhóm chút rồi ren. Nam Kha khẽ quay đầu và hình như cũng đã thấy rõ cô đang nhìn anh chăm chú. Ý An lấy ngón tay trở khẽ chấm chấm vào đầu mũi, cử chỉ nhuốm một chút ngượng ngùng. Nam Kha mỉm

cười triu mến, lấy tay kê gối nhẹ trên đầu mình ba cái. Trong phút chốc họ cùng phá lên cười khi trò chơi mật khẩu đã được thực hiện hoàn hảo. Cả hai cùng đi gần hơn về phía nhau. Trong tay mình, Ý An vẫn đang nắm chặt một chiếc hộp hình chữ nhật đựng đầy những tấm bưu thiếp cô đã viết anh. Họ cùng dừng lại ở giữa con đường...

Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy nhau ngoài đời thật.

Đó là lần đầu tiên mà khoảng cách không gian địa lí chỉ còn là một bước chân.

Đó là lần đầu tiên Ý An có thể nhìn thẳng vào mắt Nam Kha và khẽ gọi: "Anh ơi..."

Hai bên đường, phố bắt đầu rực rỡ đèn lồng...

Ngày... tháng... năm

Anh là một kẻ kì quái, khó ưa! Rõ ràng em phải cảm thấy như thế đầu tiên với một kẻ đã giành mất chai vang đỏ sản xuất năm 1986 mà em cất công ngồi canh chừng suốt nhiều ngày liền để đấu giá trên mạng. Em muốn có

nó từ rất lâu rồi để làm quà sinh nhật cho K vì đó là năm sinh của anh ấy. Thế mà chỉ vì một phút sơ sẩy mà em đánh mất nó vào tay một kẻ "kiêu ngạo" như anh. Trong email đầu tiên chắc chắn em đã cố tỏ ra vô cùng lễ phép, năn nỉ anh để lại cho em bằng giá gấp đôi mà anh đã mua. Ấy thế mà anh để em đợi đến bốn mươi tám tiếng đồng hồ mới nhận được một câu trả lời đầy khiêu khích:

- Nếu em tự tin mình xinh xắn và thông minh, mời anh đi uống cà phê đi, anh sẽ để lại chai rượu cho em hoàn toàn miễn phí.

Anh có biết không, cho đến tận bây giờ em vẫn tự hỏi tại sao anh có thể đổi chai rượu mà anh yêu thích để lấy một cuộc hẹn với người mà anh hoàn toàn không quen biết như thế? Chỉ biết rằng vào thời điểm đó, nếu như không quá mong muốn sở hữu chai rượu, có lẽ em đã không bao giờ thêm tiếp tục nói chuyện với anh.

Ngày... tháng... năm

Sài Gòn nắng như đổ lửa. Em ngồi cà phê đợi anh theo lời hẹn. Em mặc áo xanh (anh bảo thích con gái

mặc áo xanh nên muốn em phải mặc như thế), trong lòng hồi hộp, lo lắng không phải vì hẹn hò với anh mà không biết đến cuối cùng có được cầm trong tay chai rượu không? Thành phố giống như cái lò nung khổng lồ phì phò những hơi thở cháy. Mười phút. Mười lăm phút. Rồi ba mươi phút. Anh vẫn chưa đến. Em càng lúc càng sốt ruột mà không có cách nào để liên lạc với anh vì anh nhất quyết không cho em số điện thoại. Em dùng điện thoại gửi email cho anh nhưng cũng không thấy hồi âm. Chợt nhận ra mình không khác gì một con ốc. Anh là ai chứ? Chỉ là một người hoàn toàn xa lạ, hà có gì mà vì em nhường cái này hay cái khác, hà có gì vì em mà mất thời gian. Em đã quá ngây thơ khi đặt hy vọng của mình vào người không quen biết...

Ngày... tháng... năm

Buổi tối hôm sau em nhận được email của anh. Anh bảo hôm đó anh có việc đột xuất nên nhờ một người bạn mang chai rượu đến cho em nhưng người bạn đó tìm mãi mà không thấy em ở đấy. Anh xin lỗi. Rồi anh hỏi em có thể cho anh một cái hẹn khác được hay không. Em không thèm trả lời. Em không muốn tiếp tục trò chơi

của anh nữa. Hai mươi lăm phút sau, anh nhắn tin cho em trong phần chat gmail.

- Anh xin lỗi!
- Anh đùa tôi đủ chưa?
- Hóa ra là em không tin anh à?
- Theo anh tôi có nên tiếp tục tin?
- Vậy em không cần chai rượu nữa?
- Phải. Tôi không cần nữa.
- Mong muốn của phụ nữ ngắn hạn nhỉ!
- Tình cảm của đàn ông cũng thế...

Vào lúc đó em biết mình đã lỡ lời. Ngồi trước màn hình máy tính mà nước mắt em bắt đầu tra như lũ. Anh im lặng không gõ gì thêm. Mười phút trôi qua, anh viết:

- Đôi khi nhận ra sớm được điều gì đó không tốt cũng là một cái may mắn.

Anh để một cái icon mỉm cười lấp lánh.

Lúc đó em nghĩ. Có thể anh đã hiểu được những giọt nước mắt đang rơi của em lúc này.

Ngày... tháng... năm

Bốn ngày sau, em nhận được email của anh. Anh hỏi: "Nỗi buồn của em có ngắn hạn không?" Anh khiến em bật cười. Lồng ngực giãn ra trong khoảnh khắc vì sự quan tâm của một người xa lạ. Em hỏi tại sao lại đột ngột gửi email cho em khi em không còn quan tâm gì đến chai rượu 1986 đó nữa. Anh bảo vì tự nhiên anh quan tâm đến em.

Lần thứ hai trong một thời gian ngắn, anh khiến em bối rối.

Ngày... tháng... năm

Tối thứ Bảy, em thấy anh online trên mạng. Em đã do dự thật lâu không biết có nên mở đầu câu chuyện với anh không. Và nếu mở đầu thì phải nói như thế nào. "Chào anh, anh có khỏe không?", nghe thật thiếu tự

nhiên. Hay là: "Hey, hôm nay anh không đi chơi à?", cũng không được, chúng ta có thân thiết gì đâu cơ chứ! Lúc ấy đột nhiên anh đã mở lời trước rồi.

- Đây, em đang nghĩ cách để bắt chuyện với anh phải không? (Em không biết anh có cách đọc suy nghĩ của em qua Internet đâu đấy!)

- Em có thấy anh online đâu! (Em ngưng ngưng nói dối.)

- Thế à? Vậy sao trả lời nhanh thế?

- Tại em lịch sự thôi. Anh không đi đâu chơi à?

- Hôm nay anh không,

- Tối thứ Bảy mà ở nhà không buồn sao?

- Nỗi buồn ngắn hạn mà. Lúc nào cũng nên suy nghĩ như thế!

Đó là những lời anh khiến em luôn ghi nhớ và nghĩ đến mỗi khi gặp bất cứ chuyện gì không vui. Tất cả

những điều khổ đau chỉ nên xem chúng như là món nợ ngắn hạn cần phải trả. Để thấy cuộc đời còn có biết bao điều hạnh phúc khác khiến ta bận tâm.

Ngày... tháng... năm

Em nhớ anh.

Em nhớ anh mỗi khi anh gọi cho em là con cóc búống bình. Em nhớ anh mỗi khi anh nhắc máy gọi điện thoại cho em hai phút kể từ sau khi nhận được tin nhắn em bảo rằng em đang nức nở ở phòng chờ máy bay, câu đầu tiên anh luôn hỏi: "Bây giờ em đang muốn điều gì nhất?" Em nhớ anh luôn ngồi yên nghe em kể lể về những chuyện tình cảm không vui của mình, rằng em bị bắt nạt ra sao? Rằng em không thể nào lãng quên quá khứ. Em nhớ anh giúp em hiểu rằng "trái tim con người vốn chật hẹp, cánh cửa này không đóng lại, làm sao có thể mở cánh cửa khác?" Anh từng nói: "Điều làm ta khổ nhất không phải là nỗi đau, sự cô đơn hay mất mát mà là vì ta cứ cố ép bản thân mình sống theo một kiểu nào đó mà ta cứ nghĩ là đúng..."

Em đã nhớ anh như thế. Qua tất cả những ngày Sài Gòn hầm hập yêu thương. Qua tất cả những ngày lạnh em trốn mình ở Đà Nẵng, mỗi buổi đêm rấm rứt khóc một mình. Qua tất cả những con đường và sân ga mà em đứng đợi. Qua tất cả những âu lo, những lẻ loi và đoàn tụ. Qua tất cả những tủi thân không ai hiểu. Qua tất cả những giận hờn và trách móc. Em nhớ anh. Vì anh vẫn luôn ở đó, vào mỗi cuối ngày và sẵn sàng trả lời khi em gọi "Anh ơi..."

Ngày... tháng... năm

Hôm nay em đã vô tình nhìn thấy một người thật giống anh ở sân bay Nội Bài. Em vừa muốn chạy lại gần để hỏi xem người đó có phải là anh Nam Kha hay không, nhưng em đã do dự. Em sợ rằng đó không phải là anh, và nếu là anh thì chúng ta sẽ nói gì tiếp đó? Có lẽ nào gặp gỡ nhau ngoài đời thật rồi, anh và em sẽ không bao giờ còn có thể nói chuyện với nhau được nữa? Em cứ tự như thế cho đến khi người đó đi khuất hẳn ở phía phòng cách ly.

Em vội vã nhắn tin cho anh. Và như thế em lại vụt

mất anh thêm một lần nữa... Em giận chính mình sao không đủ dũng đảm hỏi anh sớm hơn một chút, để đến khi anh đi khuất mới thấy lòng mình chênh chao luyến tiếc. Em cứ giận mình non trẻ, ngờ nghệch, sợ hãi những điều mất mát rất viễn vông.

Ngày... tháng... năm

Hà Nội tháng Giêng se sắt lạnh. Anh bảo thi thoảng trong ngày anh muốn được nắm tay em. Anh bảo thỉnh thoảng trong ngày anh muốn đẹp tất cả mọi thứ sang một bên để gọi điện cho em và kể lẽ là anh mệt mỏi đến thế nào. Để được nghe em mắng anh bằng cái giọng miền Nam giòn ngọt là "anh thật điêu dân".

Hà Nội tháng Giêng âm ỉ lạnh. Anh kể buổi khuya anh thường uống trà hoa cúc và thắc mắc, liệu Sài Gòn có bao giờ thêm gió mùa đông bắc hay không? Để anh có thể mang vào một ít, thổi phù phù vào gáy em đến khi suýt xoa đòi một cái ôm thật chặt.

Hà Nội tháng Giêng man mác lạnh. Anh gọi em là cô ngọc ngọt ngào hay vẫn vợ những điều không có thực,

rồi nhõng nhẽo trách anh sao không đủ để tâm đến em.

Hà Nội tháng Giêng nhớ em. Em biết thế khi anh bảo.

"Chúng mình hẹn gặp nhau nhé Ý An..."

Có những người chỉ có thể sống trong tim bạn chứ không phải trong cuộc đời bạn. Hãy học cách buông tay.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 5

Đi qua những ngày mưa

Đi qua những ngày mưa

Ngõ khung trời lấm lem màu kỉ niệm

Có ai còn nhớ được điều gì

Lúc buồn tàn, hương sắc hóa thành không

Ta gửi yêu thương cho em.

Dẫu muộn phiền cũng chỉ là hoài vọng không tên...

Trôi qua kẽ tay vụt mất...

Thành phố nhỏ ỏ mình bên cạnh biển quanh năm rì rào những nỗi buồn không của riêng ai. Ngày trước, thành phố còn trẻ dại, những đứa con sinh ra, lớn lên rồi bỏ đi biệt không về. Những người chuyển đến đa phần là sung túc giàu có, muốn tìm một khoảnh khắc an bình. Họ xây dọc bờ biển một loại biệt thự màu trắng giống nhau. Thành phố đón những cư dân mới, những người sống biệt lập trong thế giới của mình. Thành phố vẫn trẻ nhưng hắt hiu, quạnh quẽ.

Đã một tháng này, căn nhà số hai mươi bảy sáng đèn liên tục. Dạo trước căn nhà chỉ rộn ràng tiếng người vào mùa hè. Chủ nhân của căn biệt thự ấy là một gia đình có ba người, cô con gái xinh xắn, nụ cười khanh khách, giòn tan. Những mùa hè vàng rực rỡ, cả ba người thường khoác tay nhau đi dạo trên bãi biển. Họ nói cười, đùa nghịch. Những âm thanh trong trẻo giòn tan hơn cả sóng.

Cô con gái đấy chính là tôi. Và cái thế giới còn âm hơn cả nắng ấy đã không còn lại gì cả. Tôi như một

người mất phương hướng đang trốn chạy nhưng không thể hình dung rõ mình đang trốn chạy ai hay cái gì. Khi quyết định ra đi, nơi đầu tiên và duy nhất tôi nghĩ đến chính là nơi này, một nơi không ai biết đến mình và cũng không ai bận tâm đến mình.

Khi bỏ đi với một trái tim nặng trĩu, tôi đã sợ hãi đến không dám ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ biết cắm cúi bước đi thật vội vã. Tôi sợ chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt anh, nụ cười của anh, bản thân sẽ lại mất hết lí trí mà buông xuôi mọi chuyện. Điều đáng thương là khi bạn vô tình yêu ai đó nhưng cùng lúc lại biết chắc rằng ngắm nhìn người đó là tất cả những gì bạn có thể làm được vì người ta sẽ không bao giờ thuộc về mình.

Cô ấy thật sự cô đơn. Giống như tôi. Những buổi chiều tà, khi đứng nhìn mặt trời buồn bã trốn mình ở đường chân trời, tôi lại nhìn thấy cô ấy đi ra từ ngôi biệt thự bên cạnh, lầm lũi tiến đến mỏm đá chênh vênh, hờ hững ra biển rồi ngồi đó thật lâu. Đã một tháng nay, ngày nào cô ấy cũng xuất hiện đều đặn như thế một mình. Cô ấy không khóc, cũng không cười, không hát, cũng không độc thoại... Sự yên lặng đều đặn ấy thôi

thúc tôi bước ra khỏi nhà, và tiến đến gần cô ấy.

Hôm ấy, mưa phùn trên biển. Lúc nhìn cô ấy ngồi bất động dưới mưa như thế, tôi đã không làm chủ được mình. Tôi mở cửa tiến về phía mòm đá với cây dù trong tay.

- Em ướt hết rồi!

Đến khi có thể nhìn thẳng vào mắt cô ấy, thấy cô ấy mỉm cười thật hiền từ nói lời cảm ơn nhẹ như gió thoảng, tôi mới hoàn toàn tin rằng, con người ai cũng nên tin vào số phận đã an bài một ai đó hay điều gì đó bất ngờ cho riêng mình.

Tôi cứ đứng bất động như thế trong lúc che mưa cho cô ấy.

- Anh cũng sống gần đây à? - Cô ấy hỏi.

- Anh sống ở gần nhà em.

- Sao anh biết em sống ở đâu?

- Từ cửa sổ nhà anh, chiều nào cũng thấy em đi ra đây.

- Vậy chiều nào anh cũng ra cửa sổ à?

- Trước đây thì thỉnh thoảng nhưng dạo gần đây thì hàng ngày.

- À, vâng.

Chúng tôi lại im lặng. Chỉ có tiếng sóng biển rì rào đáp lại. Trời vẫn tiếp tục mưa lâm râm không ngớt khiến bầu trời nhanh chóng chuyển sang màu xám xịt. Rồi cô ấy chống tay đứng lên.

- Em về đây. - Cô ấy nói

- Để anh đưa em về.

- Cảm ơn anh.

Cô ấy loạng choạng khi bước xuống khỏi mỏm đá, những ngón tay gầy gầy khẽ bám lấy bờ vai tôi bồi rồi. Chúng tôi bước đi cạnh nhau về hướng những căn biệt

thụ đã bắt đầu sáng đèn, cứ tiếp tục lặng lẽ như thế cho đến khi cô ấy dừng trước cửa nhà.

- Em đến rồi. Cảm ơn anh nhiều.!

- Em nhớ uống một cốc nước ấm rồi chui vào chăn một lúc nhé!

- Vâng.

Tôi đợi cô ấy quay đi rồi mới cất bước về nhà mình. Nhưng cô ấy không đi, cứ đứng bất động như thế. Cô ấy khóc. Nghẹn ngào, nức nở. Tôi, trong phút chốc, bỗng giống như một cậu con trai trẻ dại, hoàn toàn lúng túng và nhói lòng khi thấy bờ vai mảnh mai trước mặt run lên. Tôi buông rơi cây dù, tiến đến gần em, ngượng ngùng đưa tay lên vỗ vỗ vai cô ấy.

- Em có muốn uống trà không? Anh pha cho em một cốc nhé!

Cô ấy vẫn không trả lời, chỉ khóc, khiến tôi càng bối rối. Tôi không biết nói gì hơn, tiếp tục vỗ vỗ vai cô ấy an ủi.

Bầu trời lóe lên một tia chớp. Cô ấy cúi xuống nhặt cây dù lên đưa cho tôi, lau nước mắt và mỉm cười.

- Xin lỗi anh, em đã làm anh khó xử.

- Không sao. Em có thấy dễ chịu hơn chút nào không?

Cô ấy lại cười. Buồn bã đến độ tôi đã không còn nhớ nổi tại sao mình lại sống ở đây một mình, tại sao mình cô đơn đến vậy.

- Hôm khác em mời anh uống trà nhé! Hôm nay em không được tốt lắm.

Rồi cô ấy quay đi. Hao gầy.

- Em nhớ ăn gì đi nhé! - Tôi nói với theo. Cô ấy dừng lại. Những ngón chân trần bấu nhẹ vào cát. Bờ vai lại rung lên nhẹ nhẹ. Tôi biết cô ấy lại khóc. Tôi bước đi một bước định ôm cô ấy vào lòng thì đột nhiên cô ấy quay lại.

- Em tên là Lê Na. Hẹn gặp lại anh!

Khi bạn không còn nhớ được gì thì cuộc sống lại sắp đặt cho bạn hết điều ngọt ngào này đến điều ngọt ngào khác. Sự ân cần của K, sự quan tâm của K, những lời nói dịu dàng của anh khiến tôi nhớ Andrien đến điên dại. Tôi biết K có những nỗi niềm của riêng mình nên một người như anh mới sống đơn độc trong thành phố không ai biết tên cùng những buổi chiều tà ngấm hoàng hôn từ khung cửa sổ tầng thượng. Nhưng ở bên tôi, K luôn sẵn sàng gánh vác một phần nỗi buồn của tôi và chia sẻ với tôi mọi chuyện.

K là một luật sư thành đạt, con trai duy nhất trong một gia đình thành đạt. Anh hầu như không thiếu gì trong cuộc sống của mình cho đến ngày anh hay tin mình mắc bệnh hiểm nghèo. Anh buông tay trước mọi thứ và dọn về sống một mình trong căn biệt thự bên cạnh nhà tôi. K chưa từng yêu ai say đắm bao giờ. Anh kể cuộc sống đầy đủ và một sự nghiệp rực rỡ khiến xung quanh anh lúc nào cũng có biết bao cô gái xinh đẹp sẵn sàng đợi chờ. Anh đi chơi với họ, ái ân với họ, đùa giỡn với họ nhưng chưa bao giờ muốn thật lòng với ai. Mọi quan hệ nào đi qua rồi cũng trở nên vô vị và nhạt

nhẽo. Tình yêu là thứ mà từ rất rất lâu rồi anh không còn nhớ nữa.

K đưa tôi ra đảo bằng ca nô. Anh tự tay gói sushi cho cả hai đứa. K neo thuyền khéo léo như một ngư dân thành thục. Đi bên cạnh anh, tôi có cảm giác an tâm đến kì lạ. Nước biển trong vắt và mát lạnh. K đưa tôi ra bãi xa, chỉ cho tôi xem những con cá nhiều màu hồn nhiên bơi lội. Rồi K đưa tôi lên đồi, từ trên cao ngắm nhìn thành phố về đêm lung linh rực rỡ. Trong tất cả những lần anh đưa tôi đi chơi như thế, K chưa bao giờ than vãn về bản thân mình, anh xem nó nhẹ nhàng như một cuộc chơi. Anh chấp nhận nó như một điều hiển nhiên, vốn dĩ nó phải thế.

Có một hôm trời lại mưa lâm râm trên biển, tôi ngồi rất gần K ở mồm đó lần đầu tiên anh xuất hiện và che dù cho tôi. Tôi kể cho anh K nghe về Andrien. K im lặng thật lâu rồi nói: "Em thật là khờ dại."

K tựa vào vai tôi.

Biển chênh chao và thênh thang trước mặt. Ai cũng

muốn cuộc đời thật đơn giản, lúc buồn đau có thể gói ghém thành lời, đem nhét vào một cái hộp và quăng xa ra biển. Vì lòng biển bao la quá nên lúc nào cũng có đủ bao dung mà cuốn trôi hết thảy đi xa. Sau một đợt sóng là hân hoan trở lại, sau một ngày mưa lại háo hức rạng ngời.

K vẫn dựa vào vai tôi.

- Anh có mệt không? Hay anh về nhà nghỉ nhé!

K vẫn không nói gì, hai mắt nhắm chặt bất động. Anh khiến tôi bắt đầu lo lắng, nắm lấy tay anh lắc mạnh.

- K ơi, anh làm sao thế? - Giọng tôi đã bắt đầu nghẹn ngào.

Đến lúc này anh mới từ từ mở mắt ra. Tôi thở phào thành tiếng.

- Anh không sao, ngốc quá! - Anh bóp nhẹ tay tôi rồi ngồi thẳng dậy, mắt nhìn xa xăm ra biển. - Nhưng anh chỉ mong khi phải ngủ luôn có thể tựa vào vai em thanh thản như thế này, sẽ không phải thấy đau đớn hay mất

mát gì cả, hoàn toàn không phải sợ hãi và luyến tiếc điều gì.

Tôi ôm chặt lấy K, nước mắt rơi trên vai anh. Tôi không thích, không thích một chút nào cảm giác nắm chặt tay ai đó trong tay mình mà trong lòng thì biết rõ mình sẽ mất đi người ta bất cứ lúc nào. K xoa đầu tôi như vỗ về một đứa trẻ:

- Em quay về nhà đi. Phải gặp lại Andrien, và phải biết yêu quý thế giới của em chứ! Cho dù một buổi sáng nào đó tỉnh dậy, em có thể không còn nhớ rõ điều gì nhưng tình yêu mà cả em, cả Andrien đã và sẽ trải qua cùng nhau mới là điều quan trọng nhất.

Tôi vẫn ôm chặt lấy K. Không phải ai cũng may mắn có được cảm giác như tôi lúc này. Nghĩa là ngồi đối diện với một người mà cảm giác như được ngồi trước biển, thấy người đó có đủ bao dung và rộng lượng mà ôm ấp hết nỗi buồn của chính mình. Sau một cái nắm tay là trong lòng có thể nhẹ bằng thương yêu.

Ngày hôm sau, K không còn ở thành phố nữa. Anh

để một bó hoa hương dương rực rỡ trước cửa nhà tôi rồi biến mất. Tôi đi tìm anh khắp những nơi mà chúng tôi đã đi qua nhưng không thấy bất kì dấu vết nào. Căn nhà không còn sáng đèn và tiếng piano quen thuộc vọng từ tầng hai. K đã đi rồi.

Tôi thất thủ quay về, bản thân nhìn ra biển. Vùng trời trước mặt thật trơ trọi và hoang vắng. Đột nhiên chuông cửa reo. Tôi thấy trong lòng rạng rỡ. Hay là K đã về, đúng rồi anh đã quay về, anh chỉ đi đâu đó để mua thứ gì mà thôi. Tôi chạy như bay ra cửa.

Cánh cổng cao trắng mở ra. Đằng sau nó là Andrien cao lớn.

- Lê Na. Anh đã nhớ em biết bao!

Đi qua những ngày mưa để biết bầu trời còn có những ngày thật đẹp.

Đừng đặt tên cho lỗi lầm. Đừng trách giận lỗi lầm. Hãy biết ơn vì chúng đã mang bạn đến nơi mà bạn đang đứng bây giờ

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 6, 7

**

Đừng đặt tên cho lỗi lầm. Đừng trách giận lỗi lầm. Hãy biết ơn vì chúng đã mang bạn đến nơi mà bạn đang đứng bây giờ. Một ngày với hiện thực Nếu được quyền làm lại một điều gì đó trong đời, liệu bạn sẽ vẫn yêu người mà bạn không nên yêu? Đàn ông ích kỉ. Phụ nữ ích kỉ. Được sinh ra để làm vũ trụ đảo điên.

Ngày Ba mươi một tháng Mười hai, Bảo An về nhà sớm để chuẩn bị đi dự tiệc cùng tôi. Trông nàng thật mệt mỏi, vào đến nhà là buông thõng hết tất cả đồ đạc, nằm cuộn tròn trên sofa. Đột nhiên cô ấy đứng dậy, tiến đến ôm tôi từ phía sau thật chặt.

"Anh ơi, em mệt."

"Ừ, anh cũng mệt. Hôm nay nhiều việc quá."

Vòng tay Bảo An nói lỏng. Cô ấy quay lại sofa, ngồi đó nhìn tôi chăm chú. Mắt bắt đầu ngân ngấn nước.

"Mấy giờ đi hả em?"

Bảo An không trả lời. Chỉ tiếp tục nhìn tôi. Tôi quay lưng lại hỏi.

"Em làm sao thế? Có chuyện gì?"

Bảo An bắt đầu khóc. Thật ngọt ngào. Tại sao cô ấy phải thế? Nếu cô ấy muốn gì, hãy nói ra. Nếu cô ấy tức giận gì, hãy nói ra. Tôi làm cách nào có thể đoán được hết mọi thứ đang xảy ra trong đầu cô ấy.

"Lúc nào anh cũng vậy!"

"Cũng vậy là như thế nào?"

"Em nói em mệt thì anh sẽ nói ngay anh cũng mệt. Anh cũng thể hỏi em mệt như thế nào? Em có đói không? Anh lấy nước cho em uống nhé! Hay những gì

đại loại tương tự thế. Sao anh lúc nào cũng lạnh lùng và không quan tâm gì đến em cả?"

"Anh cũng mệt thì anh nói anh cũng mệt. Chẳng lẽ em muốn anh nói dối?"

Bảo An khóc to hơn, như thể cô ấy vô cùng ảm ức vậy. Tôi bỏ ra khỏi phòng, trong lòng cực kỳ bức bối, kéo cửa thật mạnh gây nên một tiếng động lớn.

Hóa ra việc gắn kết đời mình với người khác lại có thể gây nhiều phiền phức đến thế. Bảo An là người phụ nữ đáng mơ ước trong mắt khá nhiều đàn ông, tôi biết vậy. Không phải là ở bên nhau chúng tôi chưa từng hạnh phúc, vui vẻ nhưng với một người đàn ông độc lập, thích tự do và có nhiều điều kiện như tôi, một và chỉ một Bảo An với tất cả những việc lặp đi lặp lại mỗi ngày xung quanh với mối quan hệ ấy khiến tôi ngột ngạt, uể oải.

Ai cũng có quyền nghĩ đến bản thân mình trước. Điều đó có gì sai?

Bảo An mặc chiếc váy xanh hở lưng và đi ra khỏi nhà mà không nói một lời nào. Có vẻ như cô ấy vẫn sẽ đi đến bữa tiệc nhưng là đi một mình mà không có tôi. Tôi cảm thấy muốn nói gì với cô ấy.

Tôi biết Bảo An rất yêu tôi. Bất kể tôi có làm lỗi gì, sau mỗi lần cãi nhau lời lẽ đắt, Bảo An cũng sẽ quay về và dịu dàng như xưa. Ngay cả khi người sai có là ai đi chăng nữa, Bảo An vẫn luôn là người làm lành trước. Đôi lúc, ngay cả thái độ nhún nhường ấy của cô cũng khiến tôi chán nản. Có một thứ gì đó cứ bình bình trôi qua, không cần phải cố gắng, phấn đấu. Tôi loay hoay không biết phải làm thế nào với một mối quan hệ từ lâu rồi đã mất đi hoàn toàn nỗi ngóng trông phấn khích.

Hay có lẽ tôi chưa từng yêu em?

Một tiếng sau khi Bảo An rời khỏi nhà, tôi cũng thay đồ và đi đến bữa tiệc. Đó là một hành động bắt buộc đối với xã hội mà tôi phụ thuộc vào. Khi vừa đến sảnh, tôi bất ngờ nhìn thấy K, em họ mình đang nắm tay Bảo An đi ra khỏi bữa tiệc và hướng về phía cổng lớn khách sạn.

Tôi chưa từng biết rằng họ quen nhau. Và giữa chốn thanh thiên bạch nhật với hàng chục người quen biết của hai bên, tại sao họ lại có thể nắm tay nhau như thế? K là một chàng thanh niên trẻ quyến rũ mới về nước được hơn một năm nay. Tôi không biết rõ nhiều về K, chỉ đi ăn cùng gia đình một vài lần gì đó, nói dăm ba câu chuyện xã giao về công việc, đời sống, xe cộ, đất đai... Nhưng qua đó cũng đủ để nhận ra K khá thông minh và kín đáo, không thể hiện quá mức điều gì. Bảo An cũng chưa từng kể gì về K và điều đó thật kì quặc vì hầu như bất cứ chuyện gì nhỏ hay lớn Bảo An cũng kể hết với tôi. Họ đi ngang qua trước mặt tôi và hình như không hề để ý gì. Rõ ràng là không thể nào không bọc bội! Thế nên tôi quyết định đi theo. K nắm tay Bảo An đi bộ qua nhiều phố, rồi họ dừng lại ở một quán rượu vỉa hè. Từ đằng xa, tôi không nghe thấy họ nói gì với nhau, chỉ biết em họ và người yêu mình đang vô cùng thân mật. Thần kinh tôi căng thẳng. Nên xông tới hỏi cho ra nhẽ hay yên lặng đứng xem tiếp họ còn có thể làm gì thêm được nữa? Rồi tôi nhìn thấy hai người hôn nhau. Thế đấy! Cô ấy còn trách móc, còn giận dữ trước khi đi để rồi thế đấy! Thật là giả dối! Có gì đáng để níu kéo nữa đâu?

Tôi quay lưng bỏ đi.

Tôi rót cho mình một cốc rượu vang lớn và nằm vật ra ở sofa. Làm sao có thể? Với tất những gì Bảo An đã thể hiện với tôi, làm sao cô ấy với K lại có thể? Bảo An luôn ở bên cạnh tôi mọi lúc, cho dù khó khăn hay vui vẻ, cô ấy vẫn luôn nhẫn nại ở đó, hiện tình yêu của mình. Vậy hôm nay, cái tình yêu ấy đã đi đâu? Tôi không thể ngủ được, nằm trần trọc ở phòng khách với hàng trăm câu hỏi về K, về Bảo An, và về cả quan hệ của chúng tôi nữa. Không có lời giải đáp nào. Tôi bấm máy gọi điện cho Bảo An nhưng không ai trả lời. Họ đã đi đâu cùng nhau? Cho đến tận khi trời sáng, vẫn không có lời giải đáp nào. Tôi quyết định đi xuống lấy xe và về nhà bố mẹ mình. Việc tiếp tục ngồi trong căn hộ này và chờ đợi câu trả lời cho chính mình càng lúc càng hạ thấp lòng tự trọng của thằng đàn ông trong tôi. Tôi đóng cửa đi xuống. Khi thang máy vừa mở, tôi nhìn thấy K và Bảo An đang chia tay nhau. Lần đầu tiên, tôi cảm nhận được thế nào là sự dịu dàng, bịn rịn khi chia tay. Và điều đó khiến tôi như phát điên. K đi rồi, Bảo An quay lại và nhìn thấy tôi, trông cô ấy rất hoảng sợ.

"Em và K, em họ anh quen biết nhau à?"

"Em mới quen biết hôm qua."

Tôi hoàn toàn ngạc nhiên nhìn Bảo An. Sao cô ấy còn đủ tự tin và bản lĩnh nói dối như thế!

"Chúng ta vào nhà đi" Bảo An đề nghị. "Em mệt quá rồi."

Tôi nên đi theo cô ấy để chất vấn?

Bởi vì cho đến giờ phút này tôi biết mình đang cực kỳ ghen tuông và tức giận. Nhưng cùng với những chất vấn đó, tôi có nguy cơ... đánh mất Bảo An mãi mãi. Tôi chưa bao giờ đứng trước ranh giới mà nguy cơ mất Bảo An lại rõ rệt đến vậy. Tôi cũng chưa bao giờ nhận ra Bảo An lại quan trọng như vậy trong lòng tôi. Và việc đó cũng đồng nghĩa, tôi là một thằng đàn ông hoàn toàn thất bại, một kẻ thua cuộc ngớ ngẩn. Vậy tôi sẽ đi theo để coi như không có chuyện gì xảy ra? Không thể nào! Sự thật này sẽ vĩnh viễn như cái gai trong tim, chỉ cần đối diện với Bảo An là mọi thứ tôi đã chứng kiến sẽ hiện lên rõ

mồn mọt.

"Sao anh không vào?" Bảo An đã đứng đợi trong thang máy.

Tôi quyết định đi theo nàng.

Lúc vào nhà, Bảo An pha cho tôi ấy một tách trà bạc hà nóng. Ngồi ngay ngắn ở trên sofa, cô ấy bình thản nói với tôi.

"Chúng ta chia tay nhé."

Bảo An giáng thẳng vào mặt tôi.

"Tại sao?"

"Em nghĩ anh cũng biết tại sao mà"

"Nếu anh biết anh đã chẳng hỏi tại sao."

"Uhm. Vì em cảm thấy giữa chúng ta thật sự rất ngọt ngào. Khi những đam mê đã qua, em biết phải dùng những điều đã có với nhau để tiếp tục vun đắp cho mối quan hệ giữa hai người, nhưng cho đến hôm nay thì em

không còn đủ sức nữa. Em muốn buông tay rồi."

"Và K, thằng em họ anh là chất xúc tác mạnh mẽ nhất?"

Tôi tức giận gắt gỏng. Bảo An không khóc, vẫn điềm tĩnh, từ tốn nhìn thẳng vào tôi.

"Không phải. Em mới chỉ gặp cậu ấy tối hôm qua, và bấy nhiêu đó không đủ để làm lý do cho bất kì quyết định nào. Anh đừng hiểu lầm."

"Từ bao giờ em có thể nhìn thẳng vào anh và đối trá như thế?"

Bảo An thực sự bị tổn thương bởi những lời lớn tiếng vừa rồi của tôi. Tay cô ấy run lên.

"Anh đừng nặng lời..."

"Anh đã nhìn thấy em và K ở sảnh khách sạn, nhìn thấy hai người nắm tay nhau băng qua phố, nhìn thấy em hôn K. Em mong chờ thái độ gì nữa từ anh?"

Bảo An nắm chặt tay, lộ rõ thái độ bất lực.

"Em xin lỗi... vì đã để anh nhìn thấy những điều anh không muốn thấy. Nhưng em không nói dối anh điều gì. Anh có thể lựa chọn tin hay không tin em. Nhưng em thực sự không muốn tiếp tục nữa. Anh và em, chúng ta bây giờ đã không còn mong muốn những điều chung nữa, vậy ở bên nhau còn có ý nghĩa gì?"

Bảo An đứng dậy đi vào phòng ngủ, khóa cửa

Và có không ít những cuộc tình trong thành phố này kết thúc như thế đấy.

Tôi biết đây là một câu chuyện rất đời bình thường. Tôi sẽ không viết tiếp nó vì khi một mối quan hệ đã kết thúc, nó vĩnh viễn ngủ yên trong trái tim bạn mà không cần tỉnh giấc vì bất kỳ điều gì cả. Cho đến một ngày bạn sẽ hoàn toàn ngạc nhiên với chính tình cảm của mình. Đối diện với chính người ấy, người đã một thời làm bạn bất an, chao đảo, trong lòng lại nhẹ nhõm, bình lặng như mặt hồ mùa thu dịu nhẹ.

Chỉ cần được hạnh phúc, nghĩa là mỗi buổi sáng mai thức dậy, bạn biết mình còn mong muốn nắm tay thật chặt ai đấy.

Một trong những lỗi lầm lớn nhất mà phụ nữ mắc phải khi yêu là mơ hồ giữa con người thật của đối phương và hình ảnh tươi đẹp mà họ tạo nên trong tâm trí mình.

Một giấc mơ

Những gì sắp diễn ra dưới đây mặc nhiên là tượng tượng lẫn suy diễn của riêng tôi, một người phụ nữ bình thường. Bạn phải tin vào điều này. Chín mươi chín phần trăm phụ nữ khi bắt đầu một mối quan hệ đều muốn biết người đàn ông này đã quen biết, qua đêm, yêu thầm, "anh kết nghĩa", chồng hoặc "búp bê" của những ai. Hai phần ba trong số đó muốn biết chỉ để tự vương bạn bản thân dưới lý do "hai người phải thành thực với nhau". Nhưng trên thực tế, bạn cũng phải tin điều này, không có sự thành thực nào tuyệt đối cả.

Ngày đầu tiên của tháng Tư. Như tất cả mọi người đều đồng ý. Mùa xuân. Tôi đợi Di ở ghế đá công viên trung tâm. Di là bạn gái của tôi, ưa nhìn, chu đáo, công việc ổn định, có bằng lái ô tô và sống cuộc sống hiện đại tích cực. Di tôn trọng những chuẩn mực đạo đức thông thường, cũng yêu cầu tôi không thoát ra ngoài những luân thường đạo lý ấy. Tóm lại, Di là người phụ nữ có những suy nghĩ và hành động bình thường.

Nhưng hôm nay Di đến muộn. Công viên đầy người đi dạo. Hồ hời, phấn khởi, gái, trai, ông bà lão, chó mèo, tình yêu, tình bạn. Rộn rã. Thời tiết quá đẹp để bất kì ai cũng có thể thoát khỏi sự ứ rũ. Ngay cả khi bạn đang cô đơn thì trong một khung cảnh như thế này: gió nhẹ, nắng vàng, những bụi thủy tiên đất mạnh mẽ cựa mình, hoa anh đào bay dịu dàng... sự cô đơn của bạn cũng là một nỗi cô đơn đẹp. Di vẫn chưa đến. Tôi đứng lên khẽ vận mình, hơi sốt ruột đi qua đi lại. Đàn ông vốn ghét chờ đợi mà. Thịnh thoảng lại đưa tay lên gáy một cách vô thức. Đột nhiên có một bàn tay rất mềm, thơm mùi hạnh nhân từ đằng sau bịt mắt tôi.

"Anh chết nhé! Để em đợi lâu ời là lâu!"

Không phải là Di. Đó là điều chắc chắn. Cái âm thanh trong trẻo này lại cực kì quen thuộc. Tôi gỡ

tay cô gái và quay lưng lại.

"Ôi chết, xin lỗi anh! Em cứ tưởng là bạn trai em."

Vĩ Anh mặt đỏ bừng, những ngón tay liên tục đan vào nhau. Em không thay đổi gì nhiều, mái tóc dài, đôi mắt to, xinh xắn, trong trẻo, nụ cười hiền lành đến mức có thể làm tan chảy băng đá.

"Em là Vĩ Anh đúng không? Em không nhận ra anh à?"

Vĩ Anh là mối tình đầu của tôi.

Thực ra là mối tình đầu thầm kín. Chúng tôi học chung lớp tiếng Anh với nhau năm lớp 11. Lần đầu tiên nhìn thấy Vĩ Anh trong lớp học tôi đã cảm thấy bản thân có thể trở nên mù quáng và làm những chuyện điên rồ dại. Cảm tình đầu tiên hay những thứ mà người ta vẫn gọi là rung động đầu tiên thường diễn ra theo một quá trình mà sau này khi những mối tình khác đến và trải

qua trong đời bạn không thể nào có được. Bởi vì hình như tất cả những gì thuở khai sinh đều vô tư nhất, trong sáng nhất, được điều khiển hoàn toàn bằng con tim mà không bị lý trí chi phối. Lúc đó bạn hoàn toàn có thể tin vào phép màu, những ý tưởng ngọt ngào, lãng mạn không khiến bạn cảm thấy ngại ngùng hay "sến".

Chỉ có mối tình đầu này của tôi không diễn ra hoàn toàn như tiểu thuyết. Lúc đó tôi si mê Vĩ Anh. Đến lớp học chỉ lân la ngồi gần quanh đấy để hôm nào cũng có cơ hội được làm bài nhóm cùng nàng. Vĩ Anh là một cô gái dễ gần và thân thiện nên chúng tôi quen biết rất nhanh. Rồi rủ nhau đi ăn sau giờ học, giải hộ nàng một vài bài toán, đưa nàng về nhà... Tất cả những cơ hội tiếp cận ấy tôi đều được trải qua cùng nàng. Cho đến một ngày Vĩ Anh và tôi kết thúc khóa học và cả hai đều bắt đầu những chuỗi ngày chuẩn bị đi du học. Đối với tôi, niềm hạnh phúc lớn nhất bây giờ là tôi và Vĩ Anh cùng trường với nhau. Tôi tự nhủ, tất cả những điều ấp ủ định thổ lộ với em sẽ để dành đến lúc cả hai đều đơn độc bên nhau nơi xứ người. Thật là thiên thời địa lợi nhân hòa. Người ta nói người tính không bằng trời tính quả không

sai. Vì Anh được nhận ở tất cả các nguyện vọng và nài chọn đi Mỹ thay vì chọn đi Anh cùng tôi. Sự lựa chọn của em đã trả lời cho tình yêu thâm kín của tôi. Em đã không hề tính đến tôi trong đó. Vì Anh sáu năm sau vẫn vậy, vẫn khiến lòng tôi bồn chồn ngay khi nhìn thấy em cần môi nè nhẹ lúc bối rối.

"Ôi, em nhận ra chứ! Ngượng quá! Lại gặp nhau trong tình huống thế này bao giờ!"

Vì Anh bất chợt nắm lấy cánh tay tôi lắc lắc, ánh mắt em ảm áp.

"Phải sáu năm hơn rồi ý, anh nhỉ?"

Bây giờ anh thế nào? Đã dặn là phải giữ liên lạc cơ mà? Sau bao nhiêu email của em anh đều không nhận được hả anh?"

Vì Anh hỏi liên tục, vồn vã. Như thể việc thất lạc giữa hai chúng tôi bấy lâu nay đã thực sự

khiến em phiền lòng là vậy.

"Ừ, anh lúc đó mới sang, nhiều chuyện bỡ ngỡ quá, rồi cứ thế mà hết năm này qua năm khác lúc nào không hay. Em về lâu chưa?"

Vĩ Anh khẽ nghiêng đầu, nín lấy cánh tay tôi.

"Anh. Gặp lại anh, em vui quá!"

Chắc hẳn không phải ai cũng có cơ hội lại được một lần nữa cảm thấy mùa xuân trong lòng như những điều xưa cũ thiêng liêng. Vĩ Anh đi rồi, Vĩ Anh cũng có bạn trai rồi nhưng việc biết chúng tôi sống chung dưới một vòm trời khiến tôi cảm thấy mình như chàng trai mười bảy tuổi, ấp ủ trong lòng một hy vọng triu mến.

Di không thể biết những chuyện này.

Lúc mới quen, Di nhỏ nhẹ nằm trong lòng tôi thỏ thẻ: "Anh kể cho Di nghe về những mối tình của anh xem nào." Di giống như các cô gái khác, nghĩ rằng việc người đàn ông hiện tại của mình đối xử với các người tình cũ ra sao sẽ nói lên được rất nhiều điều. Tôi đã kể hết cho Di những chuyện hẹn hò của mình. Lãng mạn

có, nhạt nhẽo có, vui có, buồn có. Ngoại trừ Vĩ Anh. Tôi đem cất giữ nàng như một bí mật của riêng mình. Và bây giờ bí mật ấy đột ngột bước ra khỏi nơi trú ẩn. Một buổi tối trời mưa tầm tã. Tôi ở nhà uống trà và xem phim cùng Di. Cả hai chúng tôi thích những khoảng thời gian lặng lẽ như vậy bên cạnh nhau. Di đột nhiên cù vào lòng bàn tay tôi và hỏi:

"Anh à, chúng ta có nên làm một lễ cưới?"

Di khiến tôi giật mình.

"Sao tự nhiên em lại hỏi vậy?"

"Không có gì. Chỉ là tự nhiên em thấy em yêu anh đủ để muốn điều gì đó thiêng liêng với anh."

Tôi kéo Di lại gần. Khoảng cách giữa chúng tôi còn bao xa để tôi cũng có lúc mong muốn điều tương tự? Bao nhiêu là đủ để nghĩ về lời hứa thiêng liêng trọn vẹn?

Tôi hoàn toàn không rõ.

Điện thoại reo. Vĩ Anh đang gọi.

Ngoài trời vẫn mưa không ngớt. Tôi kéo cửa nhìn ra ban công nghe điện thoại của em. Đầu máy bên kia là những tiếng nấc không ngừng.

"Vĩ Anh, có chuyện gì thế em?"

Vĩ Anh vẫn không trả lời, chỉ liên tục nức nở. Lòng tôi bất giác cồn cào không yên.

"Em làm sao thế? Em đang ở đâu? Thôi, bây giờ em cúp máy đi rồi nhắn tin cho anh biết em đang ở đâu. Anh sẽ đến đó ngay bây giờ."

Sau khi nhận được địa chỉ của Vĩ Anh, tôi mới sực nhớ ra Di đang ngủ thiếp đi trên sofa. Nhẹ nhàng bế Di vào giường, tôi khoác thêm áo rồi mở cửa ra phố.

Căn hộ Vĩ Anh không xa nhà tôi lắm. Cửa không khóa. Lúc tôi bước vào, chỉ kịp nhìn thấy nàng đang ngồi trong vùng hắt sáng, hai tay ôm lấy thân mình rũ rượi. Em ngược mắt lên, giọt nước mắt chảy dài trên má. Tôi không còn nghĩ được gì, chỉ vội quỳ xuống, ôm em vào lòng.

"Không sao. Anh đã ở đây rồi."

Bạn trai Vĩ Anh đã phản bội em lần thứ n. Trong lúc kiệt sức nhất, em vô tình nghĩ đến tôi. Nhưng trong khoảnh khắc này, với tôi, Vĩ Anh là quan trọng nhất. Tôi dìu em lên ghế. Hơi thở em ấm áp luồn vào gáy. Bất giác, Vĩ Anh ôm tôi thật chặt. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy mình gần một cơ thể khác đến vậy. Chúng tôi hôn nhau. Những cơn mưa dai dẳng mùa hè, còn có ý nghĩa gì nữa đâu?

Buổi sáng, Di tỉnh dậy, rửa mặt, trang điểm, đi làm. Di cũng không hỏi tôi đã đi đâu. Buổi tối, Di gọi điện dặn tôi về nhà ăn cơm, Di vào bếp và có mời bạn đến nhà. Cuộc sống hiện tại kéo tôi từ trạng thái lơ lửng sang trạng thái mất cân bằng khác. Khi chia tay, Vĩ Anh nhìn tôi không nói gì. Ánh mắt em lạnh lùng. Như trong một giấc mơ. Di thích mời bạn về nhà và nấu bữa tối. Những câu chuyện quanh bàn ăn luôn đầm ấm và chùng mực, thỉnh thoảng chúng tôi chơi chung một trò chơi kiểu Monopoly hay giải ô chữ. Bạn bè chung của chúng tôi không nhiều vì cả hai đều không thân thiết với ai.

Hôm nay Di làm cá hồi nướng và một ít salad Ceasar. Nhìn Di cặm cùi trong bếp khiến tôi lần đầu tiên nhận ra mình đang sở hữu điều bé nhỏ thân thương. Những điều quen thuộc vẫn diễn ra đều đặn mà trước nay tôi chưa hề biết quý giá và có thể trở nên mong manh đến vậy. Chuông cửa reo. Di tắt bếp đi về phía cửa.

Tôi đứng dậy đi cùng. Di vẫn thích cả hai chúng tôi cùng ra mở cửa khi cô ấy mời bạn đến nhà.

"Vĩ Anh vào nhà đi em. Đây là K, người yêu chị. Còn đây là Vĩ Anh, cô bé ở chung với em hồi em còn học bên Mỹ."

Chúng tôi nhìn thẳng vào nhau.

Có phải câu chuyện nào cũng là chiêm bao không em?

Nếu đã dốc hết ngây thơ cho mối tình đầu tiên thì bây giờ bạn hãy yêu người đến sau bằng tất cả sự trưởng thành của mình.!

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 8, 9, 10, 11

Hạnh phúc được chưa?

Giá mà một ngày nào đó em có thể yêu anh nhiều như cách mà anh yêu em.

Paige-The Vow

Bạn có thể làm gì khi một ngày bạn đột nhiên nhận ra rằng bạn yêu người đàn ông đó chỉ vì anh ấy đã quá yêu bạn mà thôi.

Riêng tôi thì tôi thực sự không biết. Hoàn toàn không thể biết phải làm gì.

Khả Di run rẩy ôm chặt lấy anh nức nở. Đó là một ngày tháng năm, tiết trời mới chớm hạ, buổi tối dọc bờ

biển gió dịu dàng mát rượi. Cô siết chặt tay anh, nước mắt ghen ngào hơn cả những ngày giông bão nhất.

- Lâm ơi chúng mình lấy nhau đi, chúng mình cưới đi, được không anh?

Anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt ướm đầm của cô lên. Người con gái mà anh yêu nhất đang khóc.

- Có chuyện gì thế em?

- Không, không có gì hết! Chỉ là... Chỉ là... Em muốn anh đừng bao giờ rời xa em.

- Anh sẽ không bỏ đi đâu hết mà.

Anh ôm cô vào lòng, bình yên quá đối thân thương. Đã ba năm trôi qua, trong lòng mình, anh chưa từng có phút giây muốn từ bỏ việc che chở và lo lắng cho Khả Di. Với anh, cô là tất cả những gì an lành nhất mà anh may mắn có được sau những ngày tháng mệt mỏi và sóng gió. Khả Di nhẹ nhàng như một nơi mà anh muốn quay về.

- Ngốc quá, cầu hôn phải để cho đàn ông con trai làm chứ! Phải để anh khiến em cảm thấy mình là người phụ nữ may mắn nhất trần gian

Khả Di vỡ òa trong tay Lâm...

Vào một ngày mùa xuân của ba năm về trước. Khả Di gặp Lâm khi đang ôm trong mình một trái tim tan vỡ. Lý do chìm đắm trong đau khổ thực ra cũng không quá mới lạ. Cô bị phản bội, bị dối gạt khi đem lòng yêu si mê một gã đàn ông trắng hoa. Cú vấp ngã sâu sắc này chỉ có bản thân Khả Di hay bất kì ai đã từng một lần trải qua mới thấu hiểu hết được, ngôn ngữ chỉ là thứ minh họa tương đối. Thế nên cô âm thầm chôn chặt nó, trốn chạy mọi thứ xung quanh, giấu mình ở nhà nhiều tuần liền, vui trong mát mát, tiếc nuối pha lẫn sợ hãi. Khả Di không còn niềm tin vào tình cảm của chính bản thân mình.

Cho đến một ngày, khi tia nắng đầu tiên của mùa xuân lọt qua khe cửa, băng qua chậu lá thường xuân bé tí ti trên bệ cửa, mon men nhảy nhót cạnh những ngón

tay gầy gầy của Khả Di, cô chợt nhận ra cô cần phải gấp
gỡ ai đó, bất kỳ ai cũng được. Khả Di vắn mái tóc lên
vai, ngắm nhìn mình thật lâu trước gương. Cô không
còn nhận ra bản thân nữa. Người đối diện cô thật tiều
tụy và xanh xao với quầng mắt thâm u uất. Người đối
diện cô đã từ rất lâu không nhoẻn miệng cười, không tô
son điểm phấn, không quần lụa váy hoa, không hội hè
bất tận... Người đối diện cô buồn bã thờ với giấc mơ
mục rỗng. Khả Di đưa hai bàn tay lên ôm nhẹ lấy khuôn
mặt gầy gò của mình.

"Đủ rồi đấy! Bây giờ hạnh phúc được chưa?"

Khả Di gọi điện cho Minh Minh rủ ăn tối ở nào đó
ngon lành.

- Au Paradis nhé! Chúng nó bảo ở đó có món salad
táo cực ngon! - Giọng Minh Minh hớn hờ.

- Không. Tao muốn ăn thịt cơ.

- Ừ, có cả thịt chứ.

- Nhiều thịt vào mới được.

- Yên tâm, bao nhiêu thịt cũng có. À, tao dẫn cả bạn theo cùng nhé!

- Bạn gì đấy?

- Lâu rồi mới gặp lại. Ngày xưa tử tế lắm.!

- Ủ, tám giờ nhé, để tao gọi đặt ba

Trong thành phố này, nơi mà lẽ ra Khả Di không muốn đến nhất có lẽ là Au paradis. Vì ở đây là nơi mà lần đầu tiên cô gặp người vừa làm trái tim cô tan nát, say đắm và mê muội cũng ở đó. Lúc nhận lời với Minh Minh, Khả Di đã nghĩ bản thân cô sẽ không có gì, sẽ không còn bận tâm nữa. Thế nhưng khi Minh Minh gọi điện xin lỗi vì kẹt xe nên đến muộn ba mươi phút, ngồi một mình trong góc khuất của Au Paradis, nghe Charles Aznavour hát bàiShe, Khả Di mới nhận thấy rõ giấc mơ của mục rỗng trong lòng lại bắt đầu trỗi dậy, nhấm nhẳng đau. Đối với Khả Di, đó là một tình yêu uẩn ức khi bản thân cô đã luôn sẵn sàng hy sinh và vị tha cho nó thì nó lại ở trong tình trạng có thể giãy chết bất cứ lúc nào. Khả Di nhớ sự quyến rũ ma mị của người đàn

ông đó, nhớ nụ cười của anh ta, nhớ từng cử chỉ va chạm nhỏ mà miên man bất tận. Cô cứ ngồi bất động ở Au Paradis và nhớ, cho đến lúc nước mắt bắt đầu trào ra. Cho đến khi Au Paradis nghiêng nghiêng nhoe nhoẹt. Cho đến khi một cái bóng cao lớn xuất hiện che hết vùng ánh sáng chiếu hắt phía trước mặt. Cái bóng cao lớn đứng yên lặng một lúc rồi đột nhiên chép miệng thở dài chìa ra trước mặt Khả Di một tờ khăn giấy lớn. Cái bóng cao lớn cất tiếng hỏi:

- Thế khóc xong rồi, hạnh phúc đến được chưa?

Khả Di đã gặp Lâm như thế, ở Au Paradis, nơi mà nỗi đau của cô được sinh ra và chết đi khi cô không định trước. Lâm bước vào cuộc đời cô như một món quà đẹp đẽ, giản dị từ hạnh phúc. Không phải bởi anh là một người đàn ông khiến tất cả phụ nữ trên thế gian này khao khát mà bởi vì đối với cô, anh ấm áp như một ngôi nhà. Lâm luôn lặng yên nghe cô nói, xuất hiện lúc cô cần, nắm tay cô khi trái tim cô yếu đuối. Lâm luôn nhớ những điều mà Khả Di thích hay không thích. Anh quan tâm cô đến cả những người thân thiết xung quanh cô một cách điềm tĩnh và chu toàn như chính gia đình của

mình. Khi anh đứng bên cạnh cô, Khả Di cảm thấy yên ổn và tin tưởng. Như những buổi chiều mưa rỉ rả, buồn đến rữ rượi, cô vẫn cảm thấy không một chút hanh hao mà nằm cạnh Lâm trong yên lặng, ngắm nhìn những dải mây xám đen giữ nước xuống tán me xanh rì ngoài cửa sổ.

Nhưng những điều yên ả vốn không phải là cuộc sống của Khả Di. Cô thích ngắm nhìn chúng, thỉnh thoảng thả mình trôi theo chúng nhưng chưa bao giờ muốn cuộc sống mãi mãi cùng chúng. Cuộc sống của Khả Di là những hẹn hò, gặp gỡ, là những chuyến đi đến những thành phố lung linh, là có thể bàn luận hàng giờ liền về thiết kế mới nhất của Mami, Frida Giannini, của Albert Elbaz, là những tiệc tối tinh tế với rượu vang hảo hạng vùng Languedo- Roussillon, là thỉnh thoảng cảm thấy mình được ngưỡng mộ và ghen tị bởi những người xa lạ xung quanh. Lâm là người đàn ông tuyệt vời nhưng Lâm vô cảm trước cashmere, da cá sấu, hay khách sạn năm sao nằm trên những đại lộ thẳng lấp lánh. Thứ duy nhất Lâm muốn là yêu thương Khả Di nhưng chưa bao giờ sẵn sàng thay đổi bản thân để hòa nhập với những

điều mà anh cho là "hào hòa xa xỉ" đó. Bởi anh tin đó không phải là cách để anh nuôi dưỡng tình cảm giữa anh với Khả Di.

Khả Di ngồi xoay xoay tách trà bạch quả, đối diện với Minh Minh vào một ngày thứ bảy loang loáng nước. Minh Minh e dè nhìn bạn. Trông Khả Di như người bị mắc kẹt giữa không gian của chính mình. Cuối cùng Minh Minh cũng cất tiếng hỏi:

- Giận nhau đấy à?

- Không. Lâm rất tử tế với tao.

- À! Hóa ra vấn đề là anh ấy quá tử tế phải không?

- Bọn tao chẳng có điểm chung nào cả...

- Nhưng Lâm là người đàn ông tốt và quan trọng là anh ấy rất yêu mày. Điều đó không đủ à?

- Tao từng nghĩ như thế là đủ cho đến khi...

- Đến khi nào?

- Tao gặp Khang.

Minh Minh ngỡ ngàng nhìn bạn. Điều cô vừa nghe được vượt quá những gì bản thân có thể tưởng tượng. Cô biết Khả Di là người phụ nữ hấp dẫn và thông minh, luôn luôn dành được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ từ khi Khả Di còn là một cô gái hai mươi tuổi. Và Minh Minh hiểu bạn mình cũng yêu thích đời sống hòa nhoáng đó. Nhưng Minh Minh chưa bao giờ dám tin rằng Khả Di có thể phải lòng một người khác nữa trong khi Lâm thì quá tuyệt vời.

- Anh ta thế nào?

- Tao có thể nói chuyện với anh ấy cả ngày về mọi thứ trên đời. Chưa bao giờ tao có thể đối diện với một người mà phấn khích đến vậy.

- À, hóa ra mày đã trải qua một ngày với anh ta cơ đấy!

Giọng Minh Minh hơi tỏ vẻ tức giận. Mặt Khả Di vội xịu xuống, giọng cô trở nên buồn

- Tao biết tao có lỗi với Lâm.

- Và mày cũng đã kịp làm chuyện có lỗi với Lâm?

- Tao... tao đã không kịp suy nghĩ gì khi Khang cúi xuống...

Đến đây Khả Di òa khóc. Bữa tiệc tối hôm đó, Lâm từ chối đi cùng cô vì anh muốn ở nhà chơi với đứa cháu ba tuổi, con của em trai anh. Khả Di đã gặp Khang ở đó. Họ nhanh chóng bắt chuyện với nhau và như một cái chớp mắt, cô bị cuốn vào câu chuyện với người đàn ông mới quen này mà không hề hay biết. Họ cứ thế ngồi gần nhau hơn, bỏ mặc mọi thứ đang diễn ra xung quanh mà kể cho nhau nghe về những chuyến đi, về những kỷ niệm khó quên, về loại nhạc mà họ thích nghe, về Tom Ford, về chuyện thử những loại phô mai có mùi kinh khủng như thế nào... Khả Di như cảm thấy sống lại trong lòng một thứ cảm giác mà từ lâu lắm rồi cô không còn nhớ nữa. Cảm giác được trao đổi, được thấu hiểu, được sẻ chia. Lúc cô hôn Khang, rõ ràng là một chân trời hoàn toàn khác biệt. Như thế cô không bao giờ còn muốn quay đầu trở lại.

Nhưng cuối cùng Khả Di vẫn phải trở lại. Và lúc đó, hình ảnh của Lâm hiền lành, kiên nhẫn và tận tụy bên cô suốt ba năm qua như mũi kim xuyên thẳng vào tim. Khả Di hiểu rõ, bên cạnh Lâm cô sẽ có một gia đình hòa thuận, một người chồng trách nhiệm. Nhưng rồi cuộc sống sẽ thế nào nếu như mọi ngày đều trôi qua một cách nhàn nhạt như nhau? Sẽ thế nào khi cô chợt nhận ra bản thân mình chưa từng có một khao khát đến run rẩy trước người đàn ông mà cô đang bầu bạn gần kề? Sẽ thế nào nếu cô không thể yêu anh nhiều như cách mà anh đã, đang và sẽ yêu cô?

Khả Di hoàn toàn không biết.

Cô không thể tìm ra câu trả lời cho chính mình.

Cho đến khi...

Vào một ngày mùa đông nọ, gió quạt dài từng trận trên những con phố hun hút, lác đác vài bóng người cúi gằm mặt bước đi. Khả Di về muộn. Trong nhà tối om và lạnh lẽo, cô không thấy bóng dáng Lâm đâu cả. Bình thường vào giờ này, Lâm đang tất bật nấu ăn trong bếp,

tay khuấy nồi xúp liên hồi nồi xúp, anh mang trên người chiếc tạp dề thêu dòng chữ: "Yêu bạn thật nhiều." Mà Khả Di mua tặng anh khi đi du lịch ở Venice, không quên nở nụ cười tươi rói khi nhìn thấy Khả Di bước vào. Nhưng hôm nay thì không có ai cả. Khả Di cất tiếng gọi

- Anh ơi...

Không ai trả lời. Cô bấm điện thoại. Không ai trả lời. Khả Di bực dọc ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn trong bếp. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy một mảnh giấy được đặt ngay ngắn dưới đĩa trái cây. Khả Di từ từ mở ra xem,

Khả Di yêu! Buổi sáng nay lúc tỉnh dậy, anh đã đủ can đảm để nhận ra rằng điều em cần lúc này không phải là tình cảm của anh mà là một khoảng không gian cho chính bản thân mình. Trong suốt ba năm qua, anh luôn hy vọng có một ngày em mỉm cười và trả lời anh câu hỏi mà ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã hỏi. Rằng em đã có thể hạnh phúc được rồi. Và bây giờ là lúc anh nghĩ mình cũng cần tìm một con đường để tự trả lời cho bản thân câu hỏi đó. Cần trọng em nhé!

Khả Di buông rơi tờ giấy. Những ngón tay run lên hoang mang. Cô đã suy nghĩ về tất cả mọi điều, về tình cảm giữa cô và Lâm, về những ngày qua lẫn những ngày sắp tới. Chỉ duy nhất một điều, Khả Di chưa bao giờ nghĩ cô sẽ phải làm gì khi không còn có Lâm bên cạnh nữa. Cô sẽ thế nào khi lồng ngực như đang muốn vỡ tung ra...

Còn bạn, bạn sẽ làm gì?

Mùa đông như kẻ vô tâm, lạnh lùng thổi cô đơn vào lòng thành phố mang trong mình những trái tim bé dại.

Tặng R và T. A cùng những ngày tháng không biết mình muốn gì của bạn.

Người xin lỗi trước là người dũng cảm nhất. Người tha thứ trước là người mạnh mẽ nhất. Và người lãng quên trước sẽ là người hạnh phúc nhất.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 9

Một ngày với hoàng tử bé...

Giá mà cậu ta hôn mình lúc này

Tôi xin lỗi vì đã bắt đầu y nguyên như trong Eat pray lovenhung thật tình không thể nào diễn tả một cách cụ thể và rành mạch những gì đã diễn ra. Cậu ấy ngồi ở ngay đối diện, đang thong thả ở hút thuốc và từ tốn thở vào đêm. Tôi chưa bao giờ từ chối việc mình thích những chàng trai trẻ, mạnh mẽ, chủ động, hoang dại một chút càng tốt, và nhất định là phải đẹp trai theo một kiểu nào đấy. Nghệ sĩ cũng được, playboy cũng được mà trí thức cũng được, quan trọng là phải đẹp trai. Vì đơn giản là điều đó thật dễ chịu. Cậu ấy trông khá được. Theo cái kiểu một chàng thanh niên hai mươi tư tuổi lúc nào cũng muốn: "Chị ơi, em sẽ chăm sóc chị!"

Đó là một thứ cảm nhận ấm áp có thể khiến bất kì người phụ nữ hai mươi sáu nào cũng chao đảo, nhất là người phụ nữ hai mươi sáu liên tục vấp ngã trong tình yêu.

Tôi gặp cậu ấy tại một bữa tiệc mà không hiểu có ai thân thiết với ai hay không. Đó là một phần phù hoa của đời sống đô thị chộn rộn. Tiệc tùng, tiệc tùng rồi lại tiệc

tùng cũng phải đẹp và lung linh khác nhau, nói cười và hỏi han nhau nhưng khi bước ra khỏi cửa là quên luôn vừa nói gì. Cậu ấy ở đây, khác biệt với chiếc quần jean rách và áo sơ mi trắng Van Lack không cài đủ nút. Tôi đến bữa tiệc một mình sau khi cãi nhau với bạn trai. Hôm ấy, tôi mặc một chiếc váy hở lưng màu xanh nước biển, đến nơi thì mới nhận ra mình sơ ý mà lạc lõng trong một buổi tiệc cuối năm toàn màu đỏ. Cậu ấy mỉm cười với tôi. Ngay khoảnh khắc ấy, tôi như vớ được một kẻ đồng minh bất đắc dĩ. Cậu ấy tiến đến gần, đưa cho tôi một cốc vang đỏ và nói "Trông chị rất đặc biệt!" Tuổi trẻ mang lại cho cậu ấy sự tự tin quyến rũ. Có thể cho đến đây bạn vẫn chưa thấy có gì đặc biệt, nên tôi nghĩ mình nên tirình bày hoàn cảnh thêm một chút.

Tôi, một phụ nữ hai mươi sáu tuổi, công việc ổn định, thu nhập đủ tốt để sống thoải mái, mua sắm được những gì mình thích, thỉnh thoảng đi du lịch, hẹn hò ở những nơi sang trọng. Bạn trai tôi là một người đàn ông nằm trong vòng tròn xã hội ấy. Nghĩa là nói hay nhìn một cách nào đó, chúng tôi là một cặp đôi tương xứng. Chúng tôi đủ thâm mỹ để luôn xuất hiện hoàn hảo bên

cạnh nhau. Chúng tôi đủ thông minh để câu chuyện giữa hai người không bị chênh vênh quá mức. Chúng tôi đủ kinh nghiệm để dàn xếp chuyện tình cảm và lí trí trong tất cả những mối bận tâm riêng hay chung. Nhưng chúng tôi lại không đủ nhiệt huyết để yêu. Bạn sẽ thấy điều này thật nực cười? Hay bạn cũng có thể thấy đó là bệnh chung của một xã hội đầy đủ. Rằng người ta đã thừa vật chất, tình cảm cũng trở nên hơi hợt đến ngỡ ngàng?

Thực ra cũng không đúng, tôi vốn như những phụ nữ trên thế giới này. Nghĩa là họ đều biết ước mơ và run rẩy trước những điều lãng mạn, ngọt ngào. Hãy tin tôi đi! Nếu người phụ nữ nào đó nói với bạn rằng cô ta dị ứng với những thứ "sến" thì cô ta đang không hoàn toàn nói thật đâu. Cô ta có thể không tin vào chúng nhưng nếu chúng được dành riêng cho cô ta từ một người mà cô ấy thích hay thậm chí chỉ cần không ghét thôi cũng đủ để cô ấy cảm thấy chân không còn chạm đất. Phụ nữ rất cuộc rất dễ thỏa mãn và tôi thừa nhận điều đó. Nhưng khi người đàn ông tôi đồng ý để anh ý bước vào cuộc đời mình là một người không có thói quen bày tỏ

tình cảm của mình ra ngoài thì cũng phải tự nhủ với lòng rằng mỗi tình này là như thế. Những trải nghiệm đã qua, những nỗi đau và hạnh phúc đã nếm trải trong nhiều năm va chạm với xã hội đủ khiến tôi có đủ bản lĩnh để gạt bỏ những mong muốn mơ mộng của các cô gái mới lớn. Đàn ông trưởng thành đánh giá đó là điểm mạnh khi yêu một phụ nữ hai mươi sáu tuổi.

Tuy nhiên, chấp nhận không có nghĩa là mong muốn ấy sẽ chết. Tôi biết vậy nhưng chính thứ nhận ra vậy khi cậu ấy tiến đến gần, mùi đàn ông xa lạ quyến rũ thấm đẫm vùng không khí xung quanh tôi. Đàn ông xa lạ, trầm tĩnh, ít nói, lông mày dai và rậm, khi ngược nhìn như có ma lực, đầy gợi tình. Đàn ông xa lạ nắm lấy tay tôi và nói: "Chúng ta đi khỏi nơi này đi!" Và tôi đi theo. Không hề toan tính gì. Không hề sợ hãi gì. Không hề nghi kị gì.

Cậu ấy vẫn nắm chặt tay tôi đi trên phố. Những ngày cuối năm, thành phố chộn rộn người. Lúc băng qua một đám đông, cậu ấy một tay vòng qua lưng, một tay đưa ra trước mở đường như thể tôi đã là người đàn bà của cậu ấy vậy. Chúng tôi cứ đi. Cho đến lúc rẽ vào một phố

bớt người. Cậu ấy hỏi:

- Chị có đau chân không? Chúng ta uống rượu và ăn chân gà nướng đi! Nếu chị đau chân K có thể bế chị. Cũng không xa đâu lắm.

Đàn ông trẻ tuổi xa lạ sẵn sàng bế một phụ nữ trên phố. Vậy thì có lí do gì để một phụ nữ hai mươi sáu tuổi đang chán ghét cuộc sống nhột nhật của bản thân từ chối đi uống rượu và ăn chân gà nướng? Tôi biết thứ lô gic đầy mùi phiêu lưu của tình ái này không hợp lí cho lắm. Nhưng ai quan tâm nữa!

Chúng tôi mua rượu nếp, ngồi thật gần nhau ở vỉa hè. Trời se sắt lạnh. Cậu ấy choàng tay qua vai tôi nói: "K biết chị lạnh mà" Chúng tôi chỉ mới thấy nhau vài tiếng trước. Thậm chí cậu ấy còn chưa biết tên tôi. Nhưng hình như không ai trong chúng tôi màng đến cả. K uống rất chậm rãi. Những đường gân mảnh nơi cổ nhẹ nhàng chuyển động. Rồi cậu ấy dựa đầu vào vai tôi. K hát, ca khúc:

Ngõ ngang phút giây em đến ngập tràn hồn anh...

Giọng cậu ấy ấm áp như một buổi chiều mùa đông tháng Mười hai ngập tràn nắng. Nhịp tim bạn rung lên. Tôi thấy những ngón tay mình từ lúc nào đã mơn man trên má K mát rồi. Rượu nếp nồng.

- K có hạnh phúc không?

- Chị đang buồn à?

- Sao K lại hỏi vậy? Trong chị buồn đến thế sao?

- À không, tại vì chỉ có những người đang buồn mới hay hỏi người khác có hạnh phúc không thôi!

- Vậy K có hạnh phúc không?

- Ngay bây giờ thì có.

Đó là những lời ngọt ngào nhất mà tôi từng được nghe và cảm thấy thực sự xúc động sau nhiều năm. Phải, không có gì đáng tin cả. Nhưng vào lúc đó tôi cũng không nghĩ có gì ngăn cản được bản thân cảm thấy như có ngọn lửa nhỏ thấp ơ trong lòng.

- Chị ơi, K ôm chị được không?

Ai nói sẽ không với một người đàn ông như thế? Nhất là khi vào lúc đó tận sâu trong trái tim mình, tôi nghe thấy một khao khát mãnh liệt đang gào thét:

- Hãy hôn cậu ấy đi! Hãy hôn cậu ấy đi!

Chuyện hoang đường gì thế này? Bạn đang nghĩ thế phải không? Hay cũng có thể tôi đã đoán sai? Bởi vì khi tôi bỏ qua hết mọi rào cản, vướng mắc, định kiến, nghĩa vụ, quyền hạn, chức trách, đắn đo, e ngại... thì K là một vùng ánh nắng hoàn toàn kỳ diệu. Tôi cúi xuống, đặt môi mình lên môi cậu ấy. Vị men, vị xa lạ, vị e dè, vị thách thức tất cả tạo nên một nụ hôn dài miên man bất tận. Mà một khi đã bắt đầu hôn, bạn sẽ không thể ngừng lại. Sẽ có lần thứ hai, thứ ba sau đó.

- Chị có muốn đi biển không?

- Ngay bây giờ

- Ừ ngay bây giờ.

- Làm thế nào? Đi xe cũng phải hơn hai tiếng.

- Chỉ cần chúng ta muốn thôi. Đã có quá nhiều thứ chúng ta muốn mà đều thỏa hiệp để không làm rồi. Hôm nay hãy bỏ hết! Hãy đi cùng K đi!

Giọng cậu ấy thật dứt khoát. K đứng lên, kéo tôi đi bộ về hướng bãi đậu xe. Hoàn toàn không do dự, chúng tôi đi về phía biển, hy vọng sẽ được nhìn thấy bình minh. Trong suốt quãng đường ấy, cậu ấy luôn nắm lấy tay tôi, những ngón tay không ngừng vuốt ve dịu nhẹ. Đó là thời điểm mà bạn sẽ hoàn toàn chỉ nghĩ đến bản thân mình, yêu thương bản thân mình và bỏ quên tất cả. Như khi K dừng xe, chúng tôi nằm sát bên nhau trên bãi cát vàng, hơi thở thật mềm quấn chặt lấy nhau. Như khi bạn biết tim mình đập vội vã, không hẳn là vì người đàn ông bên cạnh, mà vội vã là vì những đam mê ngủ quên thức dậy đầy cảm tính.

Mặt trời đã bắt đầu lấp ló. Những tia nắng đầu tiên của ngày mới lấp lánh trên đầu sóng trắng bạc. Tôi nằm yên trong lòng K, ngoan ngoãn như một buổi sáng mùa xuân yên ả, bất giác K hỏi:

- Chị không sợ à?
- Chị không kịp có đủ thời gian để sợ
- Thế bây giờ đã sợ chưa?
- Bây giờ thì đã quá muộn rồi!
- Vậy K bắt chị đi luôn nhé!
- K có thể đưa chị đi luôn đến tận đâu?
- Phải đi cùng thì mới biết được.
- K đang muốn chạy trốn ai hay cái gì à?

Cậu ấy im lặng sau câu hỏi. Trời đã dần sáng hẳn, gió cũng nhẹ hơn, vờn những lọn tóc nâu đang cù cù vào má tôi nhồn nhột. Khi ở thật gần K, tôi nghe thấy tiếng tim cậu ấy dịu dàng những nhịp đập thật yên ả.

- K chỉ muốn chạy trốn khỏi những t

Hóa ra tất cả mọi người đều chán ghét thói quen và chỉ cần đợi cơ hội để bỏ chạy dù biết sẽ vẫn phải quay

về, nhưng nếu được, tất cả chúng ta đều sẵn sàng chạy. Một khắc, một giây hay một ngày đều đủ để đặt một chân ra khỏi vòng xoay đều thường nhật.

Cuối cùng tình yêu là gì? Khi mà bạn loay hoay không biết nuôi dưỡng đam mê từ đâu?

K lái xe đưa tôi về thành phố. Bạn thấy đây chúng tôi rồi cũng phải quay về. K mở cửa xe, đưa tôi vào đến tận cổng chung cư. Lúc chia tay, K kéo tôi vào lòng, siết chặt: "Chị khiến K muốn quan tâm đến chị thật nhiều!" Cậu ấy đặt vào tay tôi một chiếc hộp nhỏ, dặn vào nhà rồi hãy mở ra xem.

K đi mất. Không hỏi tên tôi đến một lần. Tôi mở chiếc hộp xem. Bên trong là một dây chuyền hình cỏ bốn lá màu xanh thẫm và một mảnh giấy gấp tư.

- K đã nhìn thấy chị cũng đúng ngày này năm ngoái trong bữa tiệc cuối năm của công ty R. Và K cảm thấy mình thật may mắn vì đã tìm thấy chị giữa bao người...

Công ty R là công ty của gia đình bạn trai tôi. K đã ở

đó ư? Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình. Lúc quay lại đã thấy bạn trai mình đứng đấy. Anh tiến lại gần, cất giọng từ tốn hỏi:

- Em và K, em họ anh, quen biết nhau à?

Bạn thấy không? Trong thực tế, chẳng có điều kì diệu nào hết kể cả những cuộc bỏ trốn cũng chỉ để khiến bạn nhìn thấy rõ hơn thực tế xung quanh mình.

Hãy tin tôi đi!

Vào một khoảnh khắc nào đó trong cuộc đời, bạn sẽ nhận ra rằng hạnh phúc nhất chính là lúc bạn không phải giả vờ đơn độc, giả vờ từ tế, giả vờ là một ai đó mà không phải chính bản thân mình.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 10

Điều kì diệu nhất

Nếu được một lần trong đời gặp gỡ và quen biết nhau sâu đậm là điều kỳ diệu nhất trên thế gian này là gặp lại nhau lần nữa, yêu thương nhau lần nữa, em làm sao còn

có thể quên được anh?

Tên cô ấy là Lê Na.

Lê Na thường xuyên bị mất ngủ hai tuần nay kể từ sau vụ tai nạn. Đột ngột và thảm khốc. Lúc cô tỉnh dậy thì đã không còn lại gì xung quanh mình. Không bố, không mẹ, không gia đình. Hoàn toàn trống rỗng và đơn độc trên đời.

Bác sĩ kể lại rằng chiếc xe bị lật nhào, lúc cứu cô ra khỏi xe, tay cô vẫn còn nắm chặt lấy tay mẹ.

Lê Na xuất viện đã được hai tuần. Căn biệt thự ngào ngạt hương ngọc lan bỗng chốc hoang tàn và lạnh lẽ. Buổi sáng, lúc bình tĩnh, Lê Na thỉnh thoảng vẫn còn gọi "mẹ ơi" một cách vô thức nhưng chỉ có những thanh âm buồn bã đáp lại.

Trong chớp mắt, cô phải học cách đối diện với mất mát, với cô đơn và những nỗi sợ hãi không có sắc màu.

Lê Na đi làm trở lại, cô thiết kế đồ chơi trong một công ty nhỏ của Hồng Kông. Công việc ngọt ngào này

vốn dĩ là mơ ước của cô từ khi bảy tuổi. Lúc đó, bố mẹ cô mới chuyển về nước và họ sống trong một căn nhà ba phòng hướng ra biển. Lê Na như một cô công chúa nhỏ được bao bọc trong những giấc mơ màu hồng. Cô đi học ở trường quốc tế và chơi thân nhất với một cậu bạn mang trong mình dòng máu Việt - Pháp. Andrien là một cậu bé tự tin và mạnh mẽ. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lê Na rụt rè ở một góc lớp, Andrien đã chủ động bước đến, vỗ vỗ lên vai cô và nói: "Bạn đừng lo, tớ sẽ quan tâm đến bạn." Và trong suốt những ngày tháng trong trẻo cạnh nhau ấy, Andrien luôn giữ lời hứa của mình.

Andrien mơ ước được trở thành phi công. Cậu mê mẩn những mô hình máy bay và có thể ngồi hàng giờ liền để nói với Lê Na khao khát được làm chủ bầu trời. Kể từ lúc đó, trong trái tim thơ ngây đã ấp ủ ước mơ trở thiết kế ra những chiếc máy bay mô hình đẹp nhất để tặng Andrien. Tuổi thơ hồn nhiên như một bức tranh chưa hề được trau chuốt trên giấy vẽ trắng tinh. Ít lâu sau, Andrien theo bố mẹ về Pháp và họ mất liên lạc với nhau.

Lê Na không còn nhớ được gì nhiều về cậu bạn tuổi thơ của mình ngoại trừ ước mơ thiết kế đồ chơi thì hoàn toàn không thay đổi. Trong suốt bao nhiêu năm qua, Lê Na luôn cảm thấy mình là một người may mắn trên đời vì có cuộc sống an bình như thế, có một gia đình ấm áp luôn luôn là chỗ dựa vững chắc nhất trước mỗi quyết định của cô.

Lê Na biết bố sẽ rất buồn nếu cô buông rơi cuộc sống của mình, họ sẽ rất đau lòng nếu cô từ bỏ tất cả những gì mà cả cô và gia đình cùng vun đắp bấy lâu nay. Nên khi đi làm trở lại, mỉm cười với cô bé lễ tân lúc đi ngang qua sảnh và tiếp tục miệt mài với những bản vẽ của mình.

Nhưng có điều, những cơn mất ngủ liên hoàn bắt đầu khiến Lê Na kiệt sức. Thỉnh thoảng lúc tầm chiều, Lê Na cảm thấy xung quanh mình chao đảo và cô nghĩ hình như trong tiềm thức của mình có những điều mơ hồ gì đó mà cô không thể nhìn rõ. Chúng như ảo ảnh lẩn khuất vây lấy cô. Cô cảm thấy rất mệt.

Một buổi sáng Chủ nhật, cô dọn dẹp phòng cho bố

mẹ. Cũng khá lâu rồi cô mới đủ can đảm vào lại căn phòng này. Không có bất kỳ sự thay đổi nào trong căn phòng này từ hai ly uống trà cô tặng bố mẹ nhân kỷ niệm ngày cưới, bức tranh đầu tiên Lê Na vẽ bằng màu sáp được bố đóng khung kê gần cửa sổ cho đến chiếc áo sơ mi lần cuối cùng bố mặc được mẹ xếp ngay ngắn ở đầu giường. Không khí hơi âm ảm, lạnh lẽo. Cô ngồi vào bàn làm việc của bố. Trên bàn, cuốn album lớn để ảnh cả nhà đang được mở. Lê Na khe khẽ vuốt nhẹ lên từng tấm ảnh. Đây là ảnh lúc cô tốt nghiệp đại học, ảnh cả nhà đi du lịch ở đảo Bali, ảnh bố đang sấy tóc cho mẹ, ảnh sinh nhật Lê Na hai mươi lăm tuổi, cả ảnh bố mẹ chụp ở máy tự động nhí nhố như trẻ con. Lê Na khẽ mỉm cười. Cô tiếp tục giở đến những trang sau. Năm tháng lặng lẽ quay đầu. Hầu như bất kỳ kỷ niệm gì của cả nhà cô đều cất giữ cẩn thận. Lê Na hai mươi ba tuổi, Lê Na hai mươi hai tuổi, Lê Na mười tám tuổi...

Cho đến khi Lê Na đột nhiên dừng lại ở một tấm ảnh bố bế cô trên tay, chân cô bị bó bột nhưng vẫn cười rất tươi. Lê Na không thể nhớ được gì. Đằng sau tấm ảnh chỉ ghi "tháng Hai năm 1995". Lê Na cố nhớ xem chuyện

gì đã xảy ra nhưng không tài nào hình dung ra được. Cô cảm thấy chuyện này thật phi lý. Năm 199 đã mười tuổi, không thể nào cô có thể quên mình đã từng gãy chân như thế. Lê Na tiếp tục giờ xem những tấm ảnh khác. Một tấm ảnh năm 1997, cả nhà ngồi xung quanh một đồng lửa lớn ngoài biển với các cô chú bạn thân bố mẹ. Lê Na cũng không thể nhớ được gì? Đây là nơi nào? Đó chắc chắn không phải là căn nhà bên bờ biển mà Lê Na sống lúc nhỏ. Vậy đây là nơi nào? Tại sao Lê Na lại không thể nhớ được. Cô bắt đầu lo lắng thực sự. Lê Na vội vã giờ trang này sang trang khác. Bất chợt cô dừng lại ở một tấm ảnh đen trắng khá cũ, trong hình là Lê Na bảy tuổi đang nắm tay một cậu bé tóc màu nâu có đôi mắt xanh thắm màu nước biển. Đằng sau bức ảnh được bố ghi chú cẩn thận "Lê Na và Andrien - tháng Tám năm 1992".

Lê Na úp cả hai tay lên mặt, nước mắt cô đột ngột trào ra.

"Chuyện gì xảy ra thế này? Andrien là ai?"

Trong một thế giới hơn sáu tỷ người, mỗi ngày luôn

có điều kỳ diệu xảy ra. Nhưng không phải điều kỳ diệu nào cũng lung linh rực rỡ. Có những điều khiến cuộc sống của bạn hoàn toàn thay đổi, như thể bạn đang lạc vào một giấc mơ.

Bác sĩ bảo Lê Na sẽ từ từ mất ký ức của mình. Tất cả những chuyện đã, đang và sẽ xảy ra trong cuộc đời cô đều có khả năng bị xóa bỏ hoàn toàn, không theo bất kỳ một thứ tự thời gian nào cả. Nghĩa là Lê Na chính thức không còn lại gì một khi ngay cả quá khứ cô cũng không thể giữ lại bên mình.

Lê Na hựt hẫng. Cô thậm chí không thể khóc, cũng chẳng dám hy vọng. Lê Na bước đi một mình trên phố. Hoang mang. Cô không muốn về nhà nhưng lại không biết đi đâu. Tất cả mọi con đường Lê Na đã đi qua dường như không có đoạn cuối, chúng chẳng chịt, chồng chéo lên nhau, đẩy cô dừng chân trước một quán bar khá lớn có tên là Forget your day. Lê Na đẩy cửa bước vào. Bây giờ là tám giờ tối, quán đã khá đông người trong tiếng nhạc jazz dìu dặt. Cô tiến đến chọn một chỗ ở quầy bar, hơi chênh chếch với anh chàng bartender có nụ cười dễ mê hoặc lòng người. Lê Na

ngược mắt nhìn thực đơn được viết lớn trên tường. Chỉ cần bạn muốn một chút cồn, ở đây hầu như không thiếu sự lựa chọn nào cả. Lê Na quyết định gọi một ly cocktail mang tên quán. Cô ngược mắt nhìn anh chàng bartender.

- Cho tôi một ly Forget your day!

Ngay cùng lúc đó, một người đàn ông ngồi xuống cách Lê Na một chiếc ghế cũng nói:

- Cho tôi một ly Forget your day! Cảm ơn.

Anh ta nói tiếng Việt với một âm điệu hơi lơ lơ. Nhưng âm sắc thì tương đối chuẩn, chứng tỏ anh ta không chỉ biết một hai câu đơn giản. Lê Na quay sang nhìn. Anh ta cũng quay sang:

- Chào cô, không ngờ chúng ta lại có sở thích giống nhau. Tên tôi là Andrien.

Anh ta mỉm cười, nụ cười xanh thắm thắm màu nước biển. Màu tóc nâu sáng được cắt cao gọn ghẽ. Anh ta mặc đồng phục phi công hay thuyền trưởng gì đó mà Lê

Na không phân biệt được, dưới chân là một chiếc vali kéo tay màu đen vừa phải. Lê Na mỉm cười gật đầu lại với anh ta.

- Chào anh. Tôi là Lê Na. Anh nói tiếng Việt giỏi quá.

Ánh mắt anh ta đột nhiên thay đổi, rực rỡ một thứ ánh sáng kỳ lạ. Anh ta đột ngột chuyển sang ngồi ghé ngay cạnh Lê Na.

- Xin lỗi, cô nói tên cô là gì cơ?

- Lê Na. Có chuyện gì hả anh?

Anh ta bất giác trở nên thật kỳ lạ, như thể là đang xúc động nhiều lắm. Anh ta nắm lấy tay Lê Na siết chặt.

- Lê Na, anh là Andrien đây. Em có nhớ anh không? Có nhớ Andrien không?

Lê Na giật mình, khẽ khàng rút tay mình ra khỏi tay của người đàn ông lạ.

- Chắc anh nhầm tôi với ai mất rồi. Tôi không quen ai

tên như thế cả.

Anh ta thoáng ngượng ngùng, bối rối. Cử chỉ thể hiện một sự thất vọng thấy rõ. Lê Na khẽ đưa tay lên vuốt tóc, ánh mắt vẫn nhìn Andrien một cách e dè. Đột nhiên, anh ta giữ chặt cánh tay đang đưa lên vuốt tóc của cô.

- Em thật không phải là Lê Na à? Cô ấy cũng có một cái nốt ruồi trên trán phía bên phải như thế này!

Đến lúc này thì Lê Na thật sự kinh ngạc. Trong lòng cô ấy dấy lên một niềm cảm thông sâu sắc.

- Cô ấy chắc hẳn phải quan trọng với anh lắm đúng

Andrien từ từ buông cánh tay Lê Na ra. Anh đưa tay vào túi áo, rút trong ví ra một tấm ảnh hai đứa trẻ tầm bảy tuổi. Bằng một giọng từ tốn, anh kể:

- Lúc còn nhỏ, tôi theo bố mẹ sang Việt Nam sống một thời gian và Lê Na là tất cả những kỷ niệm đẹp đẽ nhất. Có khá nhiều chuyện không may đã xảy ra với cuộc sống đã từng được xem là hoàn hảo của tôi cho đến khi tôi chỉ còn lại một mình. Tôi hoàn thành lời hứa

trở thành phi công mà khi xưa đã hứa với Lê Na và quay trở lại đây tìm cô ấy. Nhưng cô thấy đây, thật không dễ dàng gì, tấm ảnh này là tất cả những gì tôi có.

Andrien chìa tấm ảnh cho Lê Na xem. Cô thấy những ngón tay mình bắt đầu run lên khi nhìn thấy tấm ảnh. Nó y hệt như tấm ảnh cô vừa xem trong album ở nhà hôm trước, trong hình là Lê Na bảy tuổi và cậu bé tóc nâu mắt màu xanh nước biển, đằng sau được bố ghi chú ngày tháng và cái tên Andrien một lần nữa xuất hiện. Cô không thể nói được gì, chỉ có thể ngược mắt nhìn Andrien chăm chú, giọng cô nghen nghen:

- Tôi... ở nhà tôi... cũng có một bức ảnh như thế này...

Nước mắt Lê Na tuôn ra như thác. Cảm thấy mắt mát và mơ hồ này khiến cô bối rối và hoang mang không tả. Andrien kéo nhẹ cô vào lồng ngực săn chắc của mình. Ở đó, Lê Na có thể nghe rõ tiếng trái tim anh đang đập liên hồi, nhịp đập vội vã, nghen ngào.

- Nhưng em... em không thể nhớ được gì... Em

không thể nhớ được gì?

Andrien luồn tay vào tóc cô vuốt nhẹ. Một cảm giác ân cần, ấm áp mà trước đây chưa ai từng làm với cô.

- Không sao... Không sao... Tìm được lại em là điều tốt nhất rồi...

Thành phố bắt đầu mùa mưa. Những cơn mưa chiều vội vã khiến mọi thứ dịu dàng hơn hẳn. Andrien quyết định hoãn thủ tục visa để ở lại Việt Nam. Anh thường xuyên tìm Lê Na và mang theo tất cả những vật kỷ niệm tuổi thơ mà anh luôn gìn giữ thật cẩn thận. Những khi ở bên cạnh anh, Lê Na cảm thấy như được cả thế giới vỗ về an ủi. Sự nhẹ nhàng của anh, hết thảy những điều nhỏ nhặt mà Andrien mang đến khiến cho cuộc sống của cô như một buổi sáng màu xuân, hy vọng khẽ khàng gieo vào đất.

đưa Lê Na quay lại căn nhà bên bờ biển. Đó là một đêm trăng tròn vành vạnh và biển thênh thang yên ả. Andrien ôm lấy Lê Na từ phía sau thật chặt và thì thầm vào tai cô:

- Chúng ta đừng bao giờ rời xa nhau nữa nhé! Hãy để anh làm phiền em suốt đời được không?

Nước mắt Lê Na rơi xuống ướt đầm cánh tay anh. Cô còn có thể trả lời được gì khi điều hạnh phúc nhất cũng là điều bất ngờ nhất đang ở ngay trước mắt mình.

Những cơn mưa vẫn đều đặn phủ nhòa thành phố. Một buổi sáng tỉnh dậy, Lê Na khẽ vươn vai. Cô với tay lấy điện thoại để ở đầu giường, tin nhắn của Andrien gửi đến: "Em ngủ có ngon không? Hôm nay chúng ta hẹn đi nhà hàng nhưng anh đến muộn một lúc. Em đợi anh nhé!"

Lê Na nhẹ nghiêng đầu. Có một điều gì đó đã bỏ lỡ trong cô. Tại sao cô lại đi đặt nhà hàng với Andrien? Cô không còn nhớ nữa...

Lê Na mở tung cửa sổ. Nước mưa vô vập vương vào nhà, vỡ òa trên mặt cô. Bằng một lý trí minh mẫn, rành mạch, cô ý thức được bệnh tình của mình. Những điều ngọt ngào nhất, hay Andrien của cô, đều có thể sẽ như buổi sáng hôm nay, tỉnh giấc và mất đi vĩnh viễn. Lê Na

không đủ can đảm để đối diện với mất mát bất ngờ nhiều lần đến vậy.

Hôm nay, trời mưa dai dẳng hơn bình thường. Cô kéo vali ra khỏi nhà. Những con đường không có đoạn cuối mà cô sẽ đi qua, chồng chéo lên nhau, liệu có thể dẫn cô dừng chân ở nơi nào trên thế giới này?

Suốt cuộc đời một con người, có thể họ sẽ chỉ ao ước về một điều gì đó không thể gọi tên mà bỏ qua vô vàn những điều hạnh phúc giản khác xung quanh mình.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 11

Radio 99.9

Đây là một món quà cho giấc mơ tuổi trẻ của anh tôi. Và thành thật mà nói nó cũng không có gì là quá đặc biệt. Một câu chuyện cho tất cả sự khởi đầu.

"Cô đơn là một tính từ chỉ trạng thái vật lý chỉ có một mình, không ai bên cạnh. Nhưng thực ra cô đơn nhất là lúc bạn ngồi giữa một đám đông ồn ã, rất nhiều người mà bạn quen biết ở xung quanh và bạn cảm thấy

mình hoàn toàn lạc lõng. Bạn không nghe rõ thanh âm của bất cứ ai và từ tận sâu trong tim mình, bạn biết không ai hiểu được nỗi niềm của bạn. Đó mới chính là nỗi cô đơn, buồn bã sâu sắc khôn tả.

Rất nhiều thánh giả gửi email cho Len, gọi điện cho Len chỉ để nói rằng họ đang thực sự trống trải, cảm thấy mình lẻ loi vô cùng. Và điều duy nhất để bầu vịu và hy vọng có ai đó nghe thấy tiếng mình là nhấn gửi một lời nhắn gửi như thế cho Len. Ở trong một thành phố gần ba triệu người, nỗi cô đơn sẽ ở khắp nơi và mang nhiều kích cỡ. Chỉ cần bạn đủ niềm tin để tin rằng cuộc sống như một hộp bánh macaron nhiều vị, giả dụ rằng nỗi cô đơn mang mùi hoa oải hương hơi gắt, bạn không thể ăn ngay mà phải nhâm nhi từng chút một. Hãy giả dụ như vậy để Paris và những tuyến đường quen thuộc không còn đáng sợ nữa được không?

Các bạn đang nghe chương trình 99.9 với Len, và khúc Mùa xuân của Vivaldi là thích hợp nhất cho một buổi sáng ấm áp thế này! Chúc một ngày tốt lành và đừng quên lái xe an toàn nhé!"

K đánh tay lái vào Rue des Amours, tâm trạng bực dọc đến nỗi nhìn thứ gì cũng chỉ muốn cán đè lên xông qua. Hôm nay là ngày thứ hai K chuyển sang thực tập ở phòng cấp cứu và hôm nay cũng là buổi đầu tiên anh phải trực đêm. Công việc mới thực sự khiến K gặp nhiều bỡ ngỡ và áp lực. Mọi thứ dường như muốn rơi tung lên, lúc nào cũng ở trong tình trạng dồn dập sống chết. Nguyên một đêm trắng với bốn ca cấp cứu đủ các thể loại khiến anh mệt rũ ròi, thêm vào đó là Jem đến nhận ca trễ khiến K phải ngồi đợi trong trạng thái gật gù nửa mê nửa tỉnh.

K sống một mình trong một chung cư yên tĩnh gần công viên ở Vernon, vùng Normandle. Mỗi ngày anh mất khoảng hơn một tiếng để lái xe đi làm ở Paris. Như một buổi sáng đi làm anh đều bật radio nghe chương trình 99.9 với Len. K thích giọng nói của Len bởi cô nói tiếng Pháp với một âm điệu là lạ, cực kỳ dễ chịu mặc dù cây khi K để ý đến nội dung xem cô nói gì. Thỉnh thoảng anh bật cười vì những tâm sự cảm tính hết sức của phụ nữ mà anh cho là vớ vẩn nhưng cũng phải thừa nhận rằng rất đáng yêu.

K đóng cửa xe, đi về phía tòa nhà, tám giờ ba mươi hai phút sáng, nắng đã lên cao rực rỡ. Tháng năm, trời đã hoàn toàn ấm, hoa nở ngập tràn trên các lối đi. K bước ngang qua một cô gái mặc váy màu xanh ô liu đang ngồi ở bậc cầu thang đá. Bỗng nhiên cô gái túm lấy ống quần anh thì thào gì đó khiến anh giật mình, rồi cô ngã xiu ra đất, tay vẫn không buông khỏi ống quần K.

- Cô gì ời, cô có sao không? - K hét hoảng.

Cô gái mắt đỏ ngầu, toàn thân nổi mề đay và biểu hiện thở khó khăn nặng nhọc. Cô cố gắng thì thào gì đó và chỉ vào chỗ vai áo để lộ một vết côn trùng cắn đang sưng tấy. Trong chốc lát K nhận ra vấn đề, vội vã sơ cứu chỗ vết thương và bế thốc cô gái chạy ra xe. Trên xe đẩy cấp cứu, tay cô vẫn nắm chặt lấy tay anh không rời.

K đỗ gục ở ghế phòng chờ. Trong lòng tự nhủ "mình quả thật may mắn quá!" Một lúc sau bác sĩ xuất hiện thông báo rằng cô gái đã ổn định và anh có thể làm thủ tục nhập viện. À, trong lúc bế cô anh cũng không quên lôi theo cả cái túi to oành như một cái bị không đáy với

đủ thứ linh kinh để cạnh bên. Nào xem nào, chứng minh thư nhân dân "Aimee Phạm Khả Anh, ngày sinh... quốc tịch..."

- Ô hóa ra là người Việt chứ không phải là người Trung Quốc hay Nhật Bản! - K thầm nghĩ. Anh tiếp tục khuấy tay trong túi to tìm xem có điện thoại của cô gái hay không. Và cũng không quá khó khăn để tìm thấy chiếc Iphone trong vỏ da màu xanh ngọc bích được may khá tinh tế. Tuy nhiên điện thoại để khóa mặt mã.

- Chết tiệt thật! - K ném ngược điện thoại vào trong giỏ xách. Anh quyết định đành phải đứng ra làm thủ tục nhập viện cho cô, sau đó quay về nhà tắm rửa thay quần áo rồi trở lại xem cô đã tỉnh chưa.

- Thế là đi tong cả ngày nghỉ! - K lẩm bẩm ra xe quay trở về nhà.

K nằm dài ra ghế sofa sau khi đứng một lúc khá lâu dưới vòi hoa sen. Một đêm dài mệt mỏi khiến toàn thân anh mỏi nhừ đến mức các giác quan gần như tê liệt. K thiếp đi lúc nào không hay. Trong cơn mơ màng anh

nghe thấy tiếng nhạc chuông từ đâu vọng tới. Nhạc chuông đổ liên tục. Không phải là chuông điện thoại của anh. Anh lúc nào cũng để chuông. Bất giác giật mình nhớ ra điều gì, K vùng dậy với tay lấy cái túi xách của cô gái và nhấc máy.

- A lô!

Đầu máy bên kia, một giọng tiếng Việt giật dữ:

- Cuối cùng cô cũng chịu nhấc máy rồi đây à? Cô có biết khiến bố mẹ lo lắng đến thế nào hay không? Cô thích đi là đi, thích quen ai là quen, thích làm gì thì làm. Cô có còn coi bố mẹ ra gì hay không?

- Dạ thưa! Bác là mẹ của Khả Anh ạ?

Đầu máy bên kia đột nhiên im lặng một giây rồi xối xả tiếp luôn:

- Hóa ra anh là cái thằng vô công rồi nghề, anh mê muội con gái tôi để nó cãi cha cãi mẹ. Nó đâu rồi, đưa máy cho nó nói chuyện với tôi ngay.

- Dạ. Khả Anh đang ở trong bệnh viện thừa bác.

- Gì ơi! Chuyện gì, chuyện gì? Bệnh viện ở đâu, tôi đến đây ngay. Nó làm sao hả, gì ơi!!!

- Cô ấy bị dị ứng côn trùng cắn, bây giờ ổn định rồi. Cô ấy đang nằm ngay trong phòng Hồi sức Bệnh viện Vernon, 5 rue du Docteur Burnet. Cháu đang giữ túi đồ của Khả Anh, tôi cháu xong sẽ ghé qua gửi lại.

Tút tut...

Anh buông điện thoại, nằm vùi ra ngủ lịm đi.

"Sáng nay, tờ Hai mươi phút đưa tin một em gái mười bảy tuổi bị bạn trai bỏ rơi đã nhảy từ tầng hai mươi bốn xuống đất tự tử. Có không dưới hai mươi lần Len nhận được lời tâm sự về cho chương trình họ muốn chết đi cho xong. Áp lực của tàu điện ngầm, của xe buýt công cộng. Áp lực của thuế, của bảo hiểm, của hàng đồng hóa đơn gửi qua thư đường bưu điện mỗi ngày. Áp lực của rau củ, của giặt ủi, của mỳ ống và bơ, trứng, sữa... Tất cả gói gọn trong ba chữ KHÔNG MUỐN SỐNG.

Nhưng bạn biết không? Vài ngày trước, Len từng đối mặt với ranh giới mà người ta gọi là ranh giới sinh tử. đó có lẽ bạn sẽ cảm thấy hối tiếc thật nhiều điều và nhớ rất nhiều người. Ở đó, bạn sẽ cảm thấy mình đột nhiên như một đứa trẻ vừa mở toang cửa sổ và bên ngoài kia là cả một khoảng trời bao la rộng lớn. Bạn khát khao được ra ngoài đó, được tận tay chạm vào mỗi một thứ mà bạn nhìn thấy được.

Ở đó bạn chợt nhớ ra hình như lâu lắm rồi mình chưa gọi điện về cho mẹ, vùi đầu vào lòng bố hay nói với cô bạn thân nhất rằng bạn yêu quý biết bao ngay khi cô ấy xinh hơn trong bữa tiệc cuối năm. Và cũng chính ở đó bạn sẽ thực sự sợ hãi. Một nỗi sợ hãi rất nhân bản. Nỗi sợ hãi không còn có thể với tay tắt chuông báo thức rồi lồm bồm cần nhấc mỗi sáng. Thế đấy bạn ạ, mọi chuyện đôi khi chỉ đơn giản như thế.

Mong rằng August and Julia Stones của Big Jet Plane sẽ khiến khởi đầu ngày mới của bạn hào hứng hơn. Và đừng quên cẩn thận trước tay lái nhé."

Yêu bạn từ 99.9 với Len.

K lao ra thang máy và ấn liên tục. Hôm nay anh có hẹn với Elise. Elise nói mới quay về từ Thái Lan sau khoảng thời gian hai tháng mà cô gọi là "thử thách tình cảm". Thang máy bị kẹt đứng ở giữa tầng thứ mười bảy ngay trên đầu anh. K bực bội nhấn liên tục. Khoảng một lúc sau, mũi tên báo thang máy đã chịu di chuyển và mở ra trước mặt K là một đồng thùng carton cùng một cô gái mặc áo T- shirt xộc xệch đang loay hoay quay lưng về phía anh.

- Xin lỗi, tôi vào được không? Tôi đang rất vội.

- À vâng, anh vào đi ạ. Xin lỗi anh.

Cô gái quay lại, Aimee Phạm Khả Anh và vết ong chích đang đứng đó, tóc buộc cao, áo in hình Rihanna nhếch mép làm động tác "F.you". Trong chốc lát cả hai cùng quay qua nhìn nhau và đồng thanh la lên "ah!"

- Ôi, cảm ơn anh. Tôi không biết đi đâu tìm anh để gửi lời cảm ơn hết cả.

- Không có gì đâu. Cô đã khỏe hơn hẳn rồi chứ?

- Khỏe rồi ạ. Anh cũng sống ở đây à? Hôm nào để tôi mời anh sang ăn tối cảm ơn anh được không?

- Uhm, tôi sống ở đây. Khả Anh đang chn nhà?

- À, không ạ! Tôi đem vứt hết đồ đạc của... bạn trai cũ thôi...

Thang máy mở ở tầng Ground để K bước ra còn Khả Anh đi xuống tiếp bên dưới nơi có nhà chứa rác. Trước khi cửa đóng lại, Khả Anh nói với theo: "Tôi ở tầng mười tám, phòng 1809 anh nhé!" K chạy như bay ra khỏi xe, lòng thầm nghĩ lần nào gặp cô gái này cũng sẽ bị trể hay hỏng hóc thứ gì đấy. Và y rằng xe anh không nổ máy. K đành phải gọi điện cho gara xe bắt taxi đến chỗ hẹn với Elise. K đến muộn bốn mươi lăm phút. Elise ngồi thẳng lưng ngay ngắn trên ghế, da cô ngăm đen hơn trước, tóc dài buộc gọn ghẽ sau gáy khỏe mạnh. K cúi xuống hôn cô.

- Anh xin lỗi, xe anh đột nhiên không nổ máy. Em đợi anh có lâu không? Em có khỏe không? Trông em xinh ra đấy.

Elise yên lặng nhìn K rồi thở dài một tiếng. Cô cất lời:

- Công việc của anh thế nào? K à, hai tháng qua em đã đi rất nhiều nơi và suy nghĩ về về hai chúng ta. Em đã rất nhớ anh.

- Anh cũng nhớ em lắm...

- Em đã nghĩ có lẽ mình sẽ cho bản thân một cơ hội nữa với tình cảm này. Nhưng mà khi ngồi đây đợi anh hôm nay, trong suốt bốn mươi lăm phút qua, em chợt nhận ra em không còn sẵn sàng để đợi anh hết lần này đến lần khác như thế nữa trong những tháng ngày sau này. Chúng ta chia tay thôi K ạ!

Elise đứng lên, cúi xuống hôn chào tạm biệt K và mãi mãi biến mất khỏi cuộc sống của anh. K đã chuẩn bị suốt hai tháng cho sự trở về của những thói quen cũ giữa hai người và giờ đây anh lại phải học cách tự xoay xở với sự thật là Elise không còn muốn tiếp tục nữa. K gọi tequila và uống liên tục nhiều ly cho đến khi ngà ngà say. Anh quyết định bắt xe về nhà.

Ở sảnh, K lại bắt gặp Khả Anh đang khệ nệ ôm một cái thùng lớn vút ục ịch xuống trước mặt một người đàn ông cao lớn khá bảnh trai. Khả Anh phải tay, nhìn thẳng vào người đàn ông đồng dục nói "xong nhé" rồi quay lưng đi đến chỗ thang máy. K lảo đảo bước đi nhanh hơn để kịp đi cùng chuyên. Khả Anh không nói gì, đứng lặng yên không bấm tầng nào cả. K khẽ quay người sang hỏi: "Cô lên tầng bao nhiêu ấy nhỉ?" và chợt nhìn thấy giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Khả Anh thở dài thành tiếng rồi với tay bấm số mười tá

- Người anh toàn mùi rượu. Anh đi nhậu về đấy à?

- Uhm. Có uống một chút.

- Chúng ta vào nhà tôi uống nữa đi!

- Hả?

- Tôi vừa tổng cổ một anh chàng bảnh trai ra khỏi cửa đấy. Cứ nghĩ mình sẽ là anh hùng. Hóa ra lại yếu đuối thế này...

Khả Anh sực sực đưa tay lên lau má. Thang máy mở ra

tầng mười tám, K chột giật mình nhớ ra quên bấm số tầng nhà mình. Khả Anh kéo tay anh, nói: "Anh cứ như siêu nhân của tôi ấy nhỉ! Cứ khi nào tôi có chuyện là xuất hiện. Đi, siêu nhân vào đây, tôi có thứ này ngon cực kỳ!"

Rồi cô lôi xềnh xệch K đi theo mình không chút do dự nào cả. Khả Anh mở cửa, căn hộ ngào ngạt hương tinh dầu vỏ cam thật dễ chịu. Cô chỉ anh ra ngồi trên một bục gỗ trắng xây cao như cái phản cạnh bệ cửa sổ rộng nhìn ra bầu trời đêm tháng Năm đầy sao lấp lánh. Khả Anh bảo K cứ tự nhiên rồi biến mất trong bếp.

Nhà của Khả Anh giống như một cái tổ lộn xộn đáng yêu có chủ ý từ những cuộn len nhiều màu trên thảm cho đến những bó hoa oải hương khô treo trên tường, từ bộ sưu tập tượng sáp các nhân vật hoạt hình cho đến cái kệ sách cũ chất cao ngất ngưỡng. Khả Anh mở một chai vang đỏ bảo là của quý của cô nhưng hôm nay nhất định phải mở để cảm ơn K. Họ ngồi giữa đám gói bông màu phúc bồn tử, dựa lưng vào thành cửa sổ và để thời gian mặc nhiên đi qua. Khả Anh nói, cười, hoặc hát cả những ca khúc tiền chiến. Giống như thể cô đã quen K từ lâu

lắm rồi không nhớ nữa. K cảm thấy một sự bình yên thật dễ chịu khi ngắm nhìn cô hồn nhiên, sống động trước mặt, không một chút màu mè kiêu cách, Khả Anh thể hiện mọi cảm xúc như đang sống trong thế giới của riêng mình.

Những tia nắng ấm xuyên qua cửa kính đánh thức K. Khả Anh gói đầu lên bụng anh ngủ ngon lành, người cuộn tròn mềm mại như cây kẹo bông đường. K nhẹ nhàng mỉm cười, nâng đầu cô đặt lên gối rồi khẽ khàng mở cửa ra về. Lúc bước ra ở tầng mười bảy, đột nhiên anh thay đổi ý định, quay trở lại thang máy và đi bộ ra tiệm cà phê gần chung cư. K mua một ly Mocha nóng và một ít bánh ngọt sô cô la, dặn người bán hàng gói thật cẩn thận rồi quay lại để trước cửa nhà Khả Anh cùng lời nhắn: "Buổi sáng tốt lành nhé, nữ anh hùng!

"Với bạn thứ gì trên đời là ngọt ngào nhất? Kẹo mạch nha hạnh nhân? Bánh pudding sô cô la? Một nụ hôn? Một cái siết tay thật chặt? Một bờ vai lúc cuối ngày? Hay là biển, là hoàng hôn là tin được tăng lương thăng chức? Tám mươi phần trăm câu trả lời mà Len nhận được từ thứ ngọt ngào nhất trên đời là tình yêu. Tại sao nhỉ? Bởi

tình yêu hội tụ rất nhiều những điều ngọt ngào bé bỏng khác. Và cũng bởi vì một phần ai cũng biết tình yêu sẽ không tồn tại mãi mãi, chỉ có sự cảm thông và chia sẻ ở lại. Ừ, tất cả những gì có thể mất đi đều trở nên cực kỳ quý giá.

Thông điệp tình yêu của tháng này được gửi đến từ thánh giả với lời nhắn:

"From Siêu Nhân to Nữ Anh Hùng.

Em này, em có thể yếu đuối, xấu xí, tức giận, khóc lóc, nguyên rủa, phát điên lên, đánh đá, cộc cằn, thô lỗ, ngớ ngẩn... Là tất cả những gì mà em muốn. Ở trong vòng tay anh. Được không?"

Mong rằng lời nhắn ngọt ngào này sẽ khiến hôm nay của bạn rực rỡ hơn. Loving Stranger của Russian Red và thật nhiều tình cảm từ Len của 99.9"

Paris tháng Sáu đã bắt đầu những cơn mưa nắng âm ơ. Lúc đi bộ vào Rue des Amours, Khả Anh nhắn tin cho K.

- Nay anh tỏ tình với em đây à? Chưa đủ thành ý gì hết cả! Mới được chín mươi chín phẩy chín phần trăm thôi!

- Thế thiếu gì nữa nào?

- Thiếu anh ở đây nữa là đủ cho không phẩy một phần trăm đây!

- Tôi đã nói gì ấy nhỉ? Bạn còn nhớ không?

- Câu chuyện này chỉ là một sự khởi đầu mà thôi...

- Yêu bạn từ 99.9 với Liên

Mối tình đầu thực ra chỉ mang trong mình sự một chút cảm giác "rồ dại ngớ ngẩn", phần còn lại là sự tò mò...

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 12, 13, 14, 15

Hải lưu KUROSHIO

Hải lưu Kuroshio hay còn gọi hải lưu Nhật Bản, là một dòng sông chảy ở tây Thái Bình Dương, chảy theo hướng đông bắc, ngang qua Nhật Bản, ở đó nó hợp với dòng chảy của hải lưu bắc Thái Bình Dương, vận chuyển nước nhiệt đới ấm từ phía bắc tới vùng cực...

(Wikipedia)

Đột nhiên tôi tự hỏi, nếu không hợp nhất với dòng chảy phía bắc, liệu Kuroshio có còn được gọi là Kuroshio, dòng hải lưu mang nước ấm màu lam?

Tôi luôn tin rằng, cuộc đời là những cuộc hẹn vô tình hoặc hữu ý. Được tiên liệu hoặc không thể ngờ tới. Tất cả đều đã sắp đặt sẵn ở đâu đó trên con đường mà mỗi

chúng ta sẽ đi qua.

Tôi chưa bao giờ dám tin rằng, sống hoàn toàn theo xúc cảm là một việc làm đúng đắn. Nhưng. Chữ "nhưng" được in đậm. Chữ "Nhưng" được viết hoa. Nhưng khi cuộc sống là một guồng quay liên hồi không lối thoát. Khi mỗi bản thể đều phải trải qua những phút giây đơn độc đến giông bão trong lòng. Hãy để xúc cảm được "rò rỉ". Dù xúc cảm vẫn có lúc đúng sai.

Nhịp thở thứ nhất:

Họ và tên: Vũ Hải Lam

Tuổi: 24

Chòm sao: Song Ngư

"Hãy cho tôi một hy vọng, tôi sẽ thổi bùng nó lên thành ngọn lửa!"

Câu chuyện bắt đầu ngày Bảy tháng Bảy năm 2007. Mà cũng có thể nó đã bắt đầu từ trước đó. Không phải là một ngày mùa hạ, có thể là mùa thu khi chiếc lá phong

đầu tiên chuyển màu ươm ươm nắng. Hay một chiều tháng Ba, đưa con gái khẽ thốt lên sung sướng trước một nhành hoa lê phon phớt dịu dàng.

Trong tiểu thuyết hay truyện ngắn, tình tiết chỉ thực sự bắt đầu khi các nhân vật gặp gỡ nhau. Mặc dù họ có thể đã đi qua nhau trước đó. Quả cầu chung của chúng ta. Ngoài kia những dòng hải lưu vẫn miệt mài xuôi chảy. Các nhân vật được gặp gỡ nhau. Trong một vòng quay hơn sáu tỉ bản thể không ngừng chuyển dịch. Họ đã gặp gỡ nhau. Ngày Bảy tháng Bảy năm 2007.

Nắng oi. Hôn tắt thảy mọi mùa hè. Hôm nay Lam cho đóng cửa nhà hàng. Cô một mình ngồi trong gian bếp đã được lau chùi sáng loáng với ly nước đá viên hình ống ai đó đã kịp để lên bàn cạnh cô ấy trước khi ra về. Mọi thứ đã được chuẩn bị chớp nhoáng. Ly Lack Daniel đầy ự và lọ Efferagan còn chưa bóc nhãn. Lam không biết liệu mình có thể chết được với sự kết hợp chột nghĩ ra này hay không. Cô thấy xung quanh mình với những tờ giấy xét nghiệm đang bay chới với, lời bác sĩ ong ong trong không gian, rồi anh, rồi ả. Tất cả bọn họ đang cười, đang nhìn cô cười ngạo nghễ. Lam lắc đầu thật mạnh.

Bọn họ không còn cười được nữa. Anh cúi gằm mặt xuống mây ngón chân đang di di. Ả đang ngược một góc bốn mươi lăm độ lẻ, hít hít sụt sùi. Bác sĩ vỗ vỗ vai Lam. Căn phòng nghiêng thêm bốn mươi lăm độ lẻ. Lam tự vỗ mạnh vào mặt mình. Ngay cả khi cô hình dung ra tất cả bọn họ đang hối hận và thương cảm cho cô, Lam vẫn không hề cảm thấy dễ chịu hơn chút nào.

Thành phố mùa hè nào cũng thế, ngọt ngọt đến lúc bức bối. Người ta trốn biệt trong những hàng, những quán trang bị máy lạnh, đài phun nước, cây nhiệt đới tán xòe gần máy hơi nước phì phò nhẹ nhẹ, và thậm chí cả cửa kính cũng nhập nhòa lên xuống lung linh. Mà kỳ lạ ở chỗ, càng nóng người ta càng thích tụ tập bên nhau. Càng lâu càng tốt, càng nhiều càng hay. Giống như sức nóng có thể thiêu rụi một cá thể cô đơn đi vậy. Lam ngồi bất động như mảng tối đơn độc duy nhất giữa vùng nắng chói chang. Không âm nhạc. Cả tiếng động bên ngoài kia cũng chỉ văng vẳng mơ hồ. Anh đã bỏ đi cùng Ả. Đàng hoàng và thẳng thắn. Anh bảo: "Anh không còn thấy yêu em nữa. Và như em muốn, anh không che giấu sự thật đó với em." Anh thành thực. Anh không có lỗi. Ít ra

trong từ điển của Lam về sự phản bội, anh đã biết sử dụng đúng chỗ. Anh không có lỗi. Người ta đâu ai có lỗi nếu tình cảm đột ngột đổi thay. Chỉ có người ở lại. Sẽ dễ chịu hơn chẳng nếu biết tự đặt mình vào một câu hỏi tiếc: "Giá mà mình biết đổi thay trước hẵn!"

Lam không thắc mắc tại sao. Như thế nào. Và đã từ bao lâu anh thôi không còn yêu cô nữa. Lam chỉ thấy cuộc sống vốn đặc quánh công việc và Anh, nay chợt hẫng đi một khoảng không hun hút. Hun hút đến độ khiến bản thân bị mất thăng bằng, chập chới.

Điện thoại đổ khúc Almost Blue. Tin nhắn đến. Lam tự hỏi ai đang nhớ đến mình. Đột nhiên lòng cô se lại. Dù rằng mỗi ngày trong thành phố này có khoảng hơn hai triệu tin nhắn được phát đi. Bất kể là nội dung gì, viết hoa hay viết thường, có mặt cười hay không mặt cười. Nhận một tin nhắn đôi khi để biết rằng mình vẫn đang tồn tại, dánh một tay vào chuỗi quan hệ cuộc đời. Người ta ai cũng thế. Mâu thuẫn kỳ lạ. Đôi lúc muốn gào thét lên rằng mình cần được yên tĩnh, mình chỉ muốn một mình. Nhưng đến khi có chút dấu hiệu của sự cô lập, đã cảm thấy đang đứng bên bờ vực bị ruồng bỏ khỏi hội

đồng người.

Chị Lam đừng quên cuộc hẹn lúc năm giờ chiều với đầu bếp mới nhé. Tên anh ta là Vũ Lam Hải.

Lại thêm một đầu bếp nam đến xin việc. Cô thầm nghĩ. Trước đó đã là bốn người bị cô đánh rớt vì thái độ ngờ vực trước người phụ nữ nhỏ bé tự xưng là bếp trưởng ở đây. Mặc nhiên trong tiềm thức của vô số người, đàn ông làm việc gì cũng tốt hơn phụ nữ. Kể cả là những việc mang đậm chất nữ nhi như may vá và nấu nướng, làm đẹp. Điều đó khiến Lam khó chịu. Trong một khoảnh khắc, luồng suy nghĩ của cô và ý thức nghề nghiệp bị va chạm nhẹ. Với cô, đàn ông làm giỏi nhưng không có nghĩa họ làm tốt hơn. Sản phẩm của họ luôn mang đậm nét nam tính, tức là thiên về kỹ thuật. Còn phụ nữ, họ sống theo cảm tính và truyền cảm tính của mình vào món ăn họ sáng tạo ra. Trên đời này, vốn dĩ luôn tồn tại hằng hà sa số mặc định. Cố hữu đến độ lâu ngày, chúng ta chấp nhận như sự thật không thể đổi thay.

Tên là Vũ Lam Hải. Lam tò mò lời xin việc của hắn ra

xem. Không có hình "chắc là một gã trai"- Lam thầm nghĩ. Đơn xin việc viết bằng mực tím. Chữ to tròn như chữ trẻ con, hai mươi lăm tuổi, chưa từng qua bất kỳ trường lớp đào tạo nào về ẩm thực. Từng có kinh nghiệm năm năm đứng bếp tại nhà hàng Iognito. Anh ta viết: "Hãy để tôi thử làm một món ăn. Đó là minh chứng rõ ràng nhất." Một kẻ thừa tự tin. Nhưng gây kích thích. Mà với những ai làm nghệ thuật, sự tự tin của kẻ khác luôn là thứ gây tò mò một cách... khó ưa.

Chuông cửa reo. Mười sáu giờ năm lăm. Lam thấy'ng anh ta mập mờ sau cửa kính. Cao chừng mét bảy. Đứng nhẩn nại chờ đợi. Không nhịp chân, không di chuyển, không quay trái quay phải. Lam vẫn ngồi yên bất động. Tại sao cô phải tiếp cuộc hẹn này. Cô đâu có còn muốn sống. Bác sĩ bảo Lam có thể sẽ không thể có con, tuy nhiên cần làm thêm một số xét nghiệm nữa mới đưa ra được kết luận chính xác. Anh đã bỏ đi cùng A. Cô cứ miệt mài mãi như thế này để làm gì? Tại sao phải ném thử món ăn của con người xa lạ phía sau cửa kính kia? Cuộc sống của Lam là gì? Chẳng lẽ chỉ có bốn bức tường nhà bếp? Chỉ toàn rau, cá thịt thà, mì và gạo nếp?

Chuông cửa rem, mười sáu giờ năm mươi bảy phút, anh ta vẫn đứng nhẵn nại. Lam đứng lên, cô tiến về phía cánh cửa, rồi đột ngột đứng lại. Mắt Lam chạm phải ly rượu và lọ thuốc trên quầy bar. Hơi thở bất giác chùng chình.

Chuông cửa reo. Mười bảy giờ ngày Bảy tháng Bảy năm 2007. Lam đứng thẳng, khẽ khàng tháo chốt. Cánh cửa mở ra. Một đôi mắt xanh, quần jean bụi phui, giày thể thao và một nụ cười ấm áp. Một thân hình khỏe mạnh. Lam Hải cất tiếng, giọng trầm và dứt khoát:

"Chào chị! Tên tôi là Vũ Lâm Hải. Tôi đến vì có hẹn phỏng vấn."

Thành phố chắc sắp có mưa chiều.

Nhịp thở thứ hai:

Họ và tên: Vũ Lâm Hải

Tuổi: 25

Chòm sao: Bảo Bình.

Phụ nữ luôn nghĩ rằng họ rất cô đơn để kiếm tìm tình yêu và những phút lãng mạn bằng khói.

Đàn bà hay đắp xây nhiều mộng tưởng rất... vi mô. Và dễ dàng bị ảnh hưởng, chi phối bởi những điều vụn vặt ấy. Không phải là họ không có lý trí. Không phải là họ không biết điểm yếu của chính mình. Chỉ là họ đôi lúc tự thỏa hiệp với cảm xúc mà thôi.

Thời thế của nhân quyền và bình đẳng. Trên sảnh đường những hội nghị cấp cao, khoang VIP tàu du lịch quốc tế, trong bếp, giường ngủ, ngoài vườn... ở đâu đàn bà cũng tự tin mình mạnh mẽ và độc lập. Nhưng khi những mộng tưởng (thể) là vi mô của họ vụn ra như bề mặt bánh crumble nhân táo, câu an ủi phổ thông và (chắc là) hiệu quả nhất tuôn ra theo quán tính: "Dù sao thì em cũng chỉ là một người đàn bà."

Logic tiếp theo của câu cảm thán, đàn bà chùn chân một chút, rời khỏi "giày cao gót", thấp hơn cả độ cao bình thương và dấn thân vào những việc đại dột vĩ mô.

Mười bảy giờ. Trời đổ cơn giông chiều dữ dội, xối xả.

Khi cánh cửa gương ở Chez Nous mở ra, đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy, gầy gò, xanh xao, tiều tụy trong chiếc váy lụa màu xanh lam. Từ ánh mắt cô ấy, nỗi đơn độc trào ra, cuộn vòng trong không khí và tìm cách len lỏi xâm chiếm mọi giác quan tôi. Gió thốc, tôi hơi chúi người về phía cô ấy. Mùi bạch trà lá lướt.

- Chào chị! Tên tôi là Vũ Hải Lam. Tôi đến vì có hẹn phỏng vấn.

- Xin chào! Tôi là Lam. Phụ trách ở đây. Mời... chị vào.

Thoáng ngập ngừng chạy ngang qua mắt cô ấy. Chỉ một khắc thôi, cô ấy lại trở về trạng thái vô cảm.

- Xin lỗi, lúc nhìn tên, tôi cứ tưởng chị là đàn ông.

- Hy vọng đây không phải là một khuyết điểm. Tôi khẽ cười với cô ấy.

Chez Nous là một nhà hàng giản dị ở cấu trúc tổng thể nhưng tinh tế ở từng chi tiết nhỏ. Cả nhà hàng chỉ gồm hai tông màu duy nhất là đen tuyền và xanh lá

thăm. Từ những dãy ghế nệm sát tường cho đến những chậu hoa thủy tinh thả hoa súng trắng, từ những viên kẹo màu rải lung tung một cách cố ý dưới lớp kính bàn ăn cho đến những bông lan trắng hé dịu dàng trong các ống nghiệm thủy tinh đính tường. Từ chú vịt vàng bụng to bằng thạch cao ngay cửa ra vào với dòng chữ I eat your sadness để khách hàng viết những muộn phiền của mình rồi thả vào đây, cho đến câu khẩu hiệu của quán Nous vendons du bonheur (Chúng tôi bán hạnh phúc)... tạo nên một đặc trưng rất riêng tại Chez Nous: gần gũi, nhẹ nhàng, thân thuộc. Tôi đến Chez Nous vì tò mò món "Moody drink" (Nước tâm trạng) và chọn "White - I miss" (màu trắng - Tôi nhớ). Mong nhớ. Những kỷ niệm. Mong nhớ. Những ký ức bé li ti mà tạo nên nhiều cảm xúc. Những khoảnh khắc chỉ có thể ghi lại bằng các giác quan. Mong nhớ. Để biết rằng mình đã sống những ngày qua. Ngày hôm ấy, tôi đã viết một chữ "nhớ", thả vào chú vịt vàng bụng to. Ở Chez nous, vào ngày thứ Năm hàng tuần, "White - I miss" được bán m giá năm mươi phần trăm vào lúc bảy giờ tối, và cũng lúc bảy giờ tối ngày thứ Năm, DJ sẽ bật The Reminder của Feist. Trong cả cái thành phố rộng lớn và bận rộn này,

chỉ ở Chez nous, vào thứ Năm hàng tuần, lúc bảy giờ tối, ai cũng có một không gian để nhớ. Bắt đầu từ hôm đó tôi cảm thấy có một tình cảm đặc biệt với người đã tạo ra Chez nous.

Lần thứ hai tôi đến Chez nous là một ngày trời mưa tầm tã, mệt mỏi và rệu rã. Công việc ở nhà hàng Icognito sau năm năm đã khiến tôi thực sự chán ngất với chuỗi việc lặp đi lặp lại không có gì thay đổi. Ở Icognito, những đề nghị đổi thực đơn, thay thành phần, tạo thêm món mới của tôi dù là ngon hay dở, tốt hay xấu đều bị bếp trưởng bác bỏ ngay tức khắc dù chưa một lần nếm thử qua, với một lý do duy nhất "tính phong hiểm quá cao". Ở tuổi hai lăm, tôi cảm thấy hai chân mình bị cột chặt, hai tay bị dán keo không thể vùng vẫy. Nhưng tôi cần tiền, và ở Icognito, người ta chịu trả lương cho một đứa chưa từng qua bất kỳ trường lớp nào về nấu ăn như tôi. Và cũng ở Icognito, người ta đã dạy tôi rất nhiều điều từ những ngày đầu chập chững. Đó là những thứ vô cùng quý giá không thể đo được bằng tiền.

Nhân viên ở Chez nous mặc đồng phục áo hoặc váy xanh đeo tạp dề đơn giản màu đen. Họ đón tôi bằng nụ

cười. Họ đưa tôi một tấm khăn giấy màu xanh với dòng chữ "Don't cry with God (Đừng khóc với Trời!). Họ mang cho tôi một cốc nước ấm và dặn dò tôi cố uống thêm một ngụm vì đi từ ngoài trời vào dễ bị cảm lạnh. Giống như cảm giác được trở về nhà sau một chặng đường dài, có những người thương yêu xung quanh, hỏi han và quan tâm đến từng cử chỉ nhỏ nhặt nhất của mình. Thứ cảm giác lặng lẽ mà ấm áp ấy. Từ rất lâu giữa cuộc đời vồn vã này, tôi đã quên mất nó. Đó là lần đầu tiên trong hai mươi lăm năm, tôi gọi điện cho mẹ tôi và nói với bà rằng tôi nhớ bà. Tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi khóc trong điện thoại. Tôi nghe thấy lòng mình cũng đang khóc, đang gọi mẹ. Tuổi trẻ của tôi và những chuyến đi không có điểm cuối cùng. Phải chăng niềm hạnh phúc lớn nhất là khi tôi biết mình vẫn luôn có một mái nhà để quay về?

Lần thứ ba tôi đến Chez nous với một đơn xin việc viết tay ngẫu hứng sau khi đọc xong dòng tin tuyển đầu bếp trước cửa quán. Tuổi trẻ là lý do lớn nhất để thổi bùng lên lòng dũng cảm từ bỏ những thói quen thường nhật. Trên tấm bảng gỗ đen đó viết "Nếu bạn thực sự

biết bạn nấu ăn vì mục đích gì, hãy trở thành đầu bếp của Chez nous". Hai mươi chữ cái đó đã giúp tôi nhặt lại tuổi trẻ của mình. Vào một buổi sáng tình cờ. Không vội vã. Tôi đẩy cửa bước . Tự tin và kiêu hãnh.

Giống như hôm nay. Tự tin và kiêu hãnh. Đứng trước mặt cô ấy.

Chez nous ỏ vào không khí một khoảng yên có mùi hạnh nhân nhẹ nhẹ. Bàn ghế được xếp ngay ngắn, cẩn thận, sạch sẽ. Tôi đi sau lưng Lam. Cô ấy bé nhỏ, bước đi rất khẽ, đánh rơi lại nỗi buồn sau mỗi nhịp chân. Chúng tôi tiến đến gần quầy bar. Trên đó đặt một cốc whisky uống dở và một hộp efferagan dạng viên sủi vương vãi.

- Hy vọng bài thi của tôi không phải là "làm thế nào để pha một ly cocktail từ whisky và efferagan". Tôi mạo muội bắt chuyện.

Lam không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ đưa tay dờn thuốc vào một chỗ. Cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi. Rõ ràng và mạch lạc, cô ấy hỏi:

- Bây giờ, tôi nên ăn gì?

Nhịp thở thứ ba:

Phụ nữ luôn giữ một chỗ trong trái tim mình cho những tình cảm không bao giờ có được hoặc không bao giờ có thật.

Vào năm mười hai tuổi, Lam đã nghĩ mình sẽ sống đến hết đời trong bếp, bên những chén, đĩa, xoong chảo, gia vị, rau củ. Như là phép màu, ảo thuật. Cả đời mình, Lam sẽ ở đây. Căn bếp sáng choang và ngập tràn hạnh phúc. Mọi thứ đơn giản vậy là đủ. Cho đến khi Anh xuất hiện. Anh bảo: "Lam sẽ yêu bếp của mình hơn nữa khi có Anh ở đó. Lam sẽ thấy hạnh phúc còn có thể lớn hơn được."

Lam bước chân ra khỏi vùng an toàn của mình. Để nhân đôi hạnh phúc. Anh đứng ở vùng sáng phía bên kia, vẫy tay gọi, với nụ cười hiền từ. Vùng sáng ấy cứ lan dần ra mãi. Vô định. Lam tiến đến, tiến đến. Càng lúc càng đi xa mà mãi vẫn chưa nắm được anh. Cho đến một ngày, Anh biến mất cùng với vùng sáng ấy. Để lại

một khoảng không tro tróc. Hoang tàn. Cuộc kiếm tìm đột nhiên kết thúc. Đột nhiên như lúc nó bắt đầu. Khi Anh nhìn thấy Lam ở sảnh chính. Với bờ vai rộng và cử chỉ mềm mại như thể gánh được cả bình yên ở đó. Mà bình yên thì rất nhẹ nhàng. Có màu xanh và hương hạnh nhân lẫn khuất.

Lam ngồi thẳng lưng trên ghế. Phía bên kia bàn bếp, Lam Hải đang dịu dàng nhào bột với sữa. Những ngón tay rất mảnh đều đặn, nhịp nhàng. A mắt cô khoan thai, từ tốn. Thỉnh thoảng lại ngược nhìn Lam mỉm cười. Sự rạn vỡ đó. Hình như Lam đã nhìn thấy nó từ rất lâu rồi. Ở đâu đó, cũng chính trong gian bếp này. Nó lấp lánh, kỳ diệu. Và giản dị như hơi thở, khiến người đối diện quên mất mọi ngôn từ. Lam Hải di chuyển các vật dụng theo trật tự gọn gàng, trên bàn bếp không có một khắc rối loạn nào. Những động tác tỉ mỉ, mềm mại nối tiếp nhau. đều đặn. Ung dung. Nhưng đầy trách nhiệm.

Lam vẫn ngồi thẳng lưng trên ghế.

Đồng hồ hẹn giờ reo rộn rã. Lam Hải mở lò nướng, cẩn trọng mang ra một khuôn bánh lớn. Cô dùng dao cắt

nhẹ một miếng lớn, rắc một ít đường quế, nhẹ nhàng đặt lên đĩa lớn, rót trà và mang đến cho Lam. Lam Hải cười ấm áp.

- Em ăn đi.

Bốn mươi lăm phút sau khi gặp mặt, cô đã đủ tự tin để gọi Lam là em cho dù chưa biết tuổi của nhau.

- Bánh táo nướng bột quế à? Tôi đã hy vọng món gì đặc biệt hơn thế này.

- Một món đặc biệt hay không, tôi nghĩ không phải do thành phần hay cách nấu mà là do khi em ăn, em cảm thấy được gì.

- Vậy, theo chị, tôi sẽ cảm thấy gì từ cái bánh táo này?

Lam Hải nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống cạnh Lam. Không gian ấm mùi bánh nướng giòn ngọt.

- Bố tôi là một lính Mỹ già. Lúc tôi còn bé, Chủ nhật nào cả nhà cũng đi lễ nhà thờ. Khi trở về, ông sẽ tự tay

làm một cái bánh táo nướng bột quế như thế này để cả nhà ăn sáng. Đó là những khoảnh khắc hiếm hoi cả nhà ngồi cạnh nhau, và cười với nhau. Rồi bố tôi mất. Cả nhà từ lúc ấy chưa bao giờ ngồi chung với nhau và ăn bánh táo nướng bột quế nữa. Mẹ tôi làm tiramisu, panacotta, maracon hay chessecake rất giỏi. Nhưng bà chưa bao giờ làm được bánh táo nướng bột quế có vị của buổi sáng Chủ Nhật sau lễ nhà thờ ấy. Nó giống như một nghi lễ. Của riêng bố.

Lam Hải ngừng lại. Lam đẩy cốc trà về bên phải. Thấy lòng mình chùng xuống, những ngón tay mềm ra. Lam với tay kéo miếng bánh về phía mình. Hương bột quế thoang thoảng. Bánh còn âm ẩm, bề mặt vàng nâu mịn mịn. Khi vào đến miệng thì tan từ từ và ngọt dịu.

hẽ nghiêng người nhìn Lam Hải.

- Tại sao chị nghĩ em nên ăn món này bây giờ?

- Tôi chỉ cảm thấy em cần được an ủi lúc này. Mà có lý do gì đi nữa, tôi luôn tin rằng tình cảm gia đình là thứ duy nhất có đủ sức mạnh. Nên tôi chia bớt cho em. Một

ít buổi sáng Chủ nhật của bố tôi.

Buổi sáng Chủ nhật của người lạ. Lễ nhà thờ. Những đứa trẻ. Hạnh phúc của những người chưa từng quen biết. Đơn giản. Thánh thiện. Như mùa xuân. Như giọt nước mắt của Lam không thể giữ lại rơi trên thành ghế.

Mùa hè đã thổi giầy giữa bên ngoài. Thành phố chuẩn bị lên đèn. Rực rỡ như chưa bao giờ có bất kỳ trận giông nào.

Lam thấy đầu mình nghiêng dần sang phải. Đặt nhẹ lên vai Lam Hải.

Bánh táo nướng bột quế. Âm ẩm. Nồng nàn.

Nhịp thở thứ tư:

Phụ nữ chưa bao giờ nghĩ rằng mình có đủ bất kỳ một thứ gì cho đến khi người đàn ông đó xuất hiện, mỉm cười và chứng minh cho họ thấy rằng có thể họ sẽ chẳng còn gì nữa.

Tôi bắt đầu đi làm ở Chez nous sáu ngày một tuần.

Cần mẫn và hạnh phúc. Hải Lam là một bà chủ dễ tính. Đồng nghiệp thân thiện. Hải Lam ít nói nhưng cực kỳ cẩn thận khi vào bếp. Cô luôn lắng nghe ý kiến của tất cả mọi nhân viên làm việc trong nhà hàng. Chăm chú và tôn trọng. Mặc dù hiếm hoi lắm tôi mới thấy cô mỉm cười. Thỉnh thoảng vào giờ ăn cơm, tôi bắt gặp đám đồng nghiệp ngồi ăn cùng với nhau và thờ dài cho Lam. Họ nói về một người đàn ông nào đó tên K. Sự vắng mặt của anh ta. Rồi Lam thôi không còn cười nhiều nữa và đã từ lâu lắm thì phải, Lam thôi không còn ăn cơm chung với họ. Hình như họ nhớ cô ấy. Những câu chuyện của cô ấy. Sự quan tâm, hỏi han của cô ấy. Họ chép miệng thờ dài. Những lúc đó, tôi biết, ở Chez nous có một nỗi buồn không có tên nhân bản.

Tôi thường xuyên là người về muộn nhất ở nhà hàng. Kiểm tra tỉ mẩn tất cả mọi thứ đã sạch sẽ và được trở về đúng vị trí của chúng chưa trước khi khóa cửa bếp. Khi ra đến cửa, tôi bắt gặp Hải Lam đang từ từ bước lên bậc thềm. Cô ấy một chiếc váy màu tím nhạt, có những chấm sao bé li ti. Bóng em mỏng manh như khói, vẽ một vòng tròn tách em ra khỏi tất thảy những sự vật hữu

hình lẫn vô hình xung quanh. Tôi đứng yên tại chỗ cho đến lúc Lam ngược mắt lên nhìn thấy mình. Mắt em long lanh, lấp lánh một niềm tuyệt vọng không thể nào ruồng bỏ. Dưới ánh đèn đường vàng vọt, thành phố tháng Bảy, ngùn ngụt cháy. Lam gập xuống ở bậc thềm. Bờ vai em run rẩy đứt đoạn. Tôi vẫn đứng yên tại chỗ. Các đầu ngón tay lần lượt tê buốt theo chiều kim đồng hồ. Phố hăm hập người đi ăn đêm. Không một đoạn hội thoại nào ngừng lại. Không một tiếng cười nào dứt. Cứ hết lượt này đến lượt khác vô hình lướt qua.

Tôi ngồi xuống cạnh em. Đặt mình khế khàng vào khoảng không gian có em ở đó. Hải Lam nghiêng người, đổ gục vào vai tôi.

- Chị ơi. Anh ấy đã quay về.

Một cơn gió vội vã trườn qua. Mang theo hơi thở em xao động và ray rứt.

- Anh ấy đứng trước cửa nhà em. Bình thản đợi. Như thể là chưa từng có bất kỳ cuộc chia ly nào cả. Em biết anh ấy đã nhìn thấy em quay lưng bỏ đi. Nhưng anh ấy

không đuổi theo.

Hải Lam ngừng lại. Cả hai chúng tôi cùng đồng loạt ngẩng đầu lên. Gió vờn qua mái tóc người đàn ông cao lớn bất ngờ xuất hiện trước mặt. Anh ta mặc quần jean xanh và áo sơ mi kẻ sọc. Bờ vai anh ta vững chãi và mạnh mẽ. Đôi mắt của một người thông minh, biết giữ gìn và che giấu bất cứ điều gì mình muốn. Anh ta quỳ xuống thấp ngang độ cao với tôi và Hải Lam. Rồi anh ta nắm lấy tay Lam. Siết nhẹ. Bằng một giọng ân cần, anh ta hỏi:

- Em có đói không?

Hải Lam vẫn để nguyên đầu trên vai tôi. Từ khóe mắt em rịn ra một giọt nước mắt âm âm, thấm lên thêm cổ. Mon man.

Người đàn ông vẫn chăm chú nhìn Lam bằng ánh mắt biết điều khiển của mình. Anh ta đưa tay lên ôm lấy khuôn mặt Lam. Nhẹ nhẹ xoa dịu những giọt nước mắt đang thi nhau tuôn hồi hải. Anh ta hoàn toàn bỏ mặc sự hiện diện của tôi.

- Dạo này em gây quá! Lại biếng ăn rồi! Anh làm bánh cookies cho em nhé!

Hải Lam vẫn giữ yên lặng. Một sự yên lặng buồng bình. Camchịu. Trong một khoảnh khắc bất ngờ vô thức, tôi đẩy anh ta ra, nắm lấy những ngón tay lạnh ngắt của Hải Lam và kéo em đi. Chúng tôi đi về phía những ánh đèn rực rỡ của thành phố. Anh ta hình như vẫn đứng yên ở đó. Không đuổi theo. Ấy vậy mà chúng tôi vẫn cứ đi. Hướng về phía ánh sáng không biết mệt mỏi, về phía những tòa nhà nhấp nháo thứ sang trọng, lạnh lẽo, phù phiếm.

Mưa bắt đầu rũ rượi cạ mình vào đêm. Chúng tôi nép mình dưới mái hiên chênh chéch. Những cơn mưa nhiệt đới mùa hè ủ theo mùi đất ngai ngái đầy nhục cảm. Chúng mang trong mình luồng không khí nóng kỳ lạ, có đủ sức thổi bùng cô đơn thành lửa, đốt rụi thành phố. Tôi hỏi Hải Lam nhà em ở đâu để tôi đưa em về. Em thu mình bé nhỏ trong chỗ khuất, xòe tay nắm chặt những giọt mưa đang lần lượt bỏ chạy. Tôi hỏi lại Hải Lam em có muốn uống gì nóng nóng không. Em bước ra khỏi vùng khuất, khuôn mặt lấp lánh nước. Hải Lam nhìn tôi

và bảo, em muốn tối nay ở nhà tôi và nếu có thêm một cốc trà thì em sẽ không đòi hỏi gì hơn nữa.

Tôi dẫn Hải Lam về nhà. Dẫn em đi qua con đường nhỏ lát sỏi, qua khoảng sân gạch lấm tấm rêu xanh. Trời đã thôi mưa. Tôi mở cửa mời em vào. Với tay bật đèn. Mùi gỗ cũ quần lầy hơi không khí ẩm vàng vắt. Tôi vào bếp. Hải Lam không đi theo. Em đặt nhẹ túi xách xuống ghế và tiến về hướng phía bên cửa, nơi tôi đặt những chậu thủy tinh phủ đầy mạ xanh đang lớn. Chúng như đám hy vọng xoay mình không nghỉ. Ngôi nhà này là của gia đình mẹ tôi để lại. Lúc tôi dọn đến, nó đã trở thành một khối già nua ủ ê đầy kỉ niệm... tôi không sơn sửa lại gì nhiều, chỉ tự tay quét dọn, lau chùi đám vết bẩn của thời gian. Căn nhà có hai tầng. Cầu thang xoắn ốc bằng kim loại, đi đủ một vòng thế gian chao đảo. Vừa kịp tỉnh đã bắt gặp khung cửa mở toang cả một vùng trời trước mặt. Dù bất kỳ vị trí nào, cũng thấy cuộc đời thênh thang rộng lớn.

Tôi sống trong hẻm sâu của thành phố. Nơi đám thị phi ồn ào không buông mình vươn tay chạm đến. Những đêm hè sau mưa chậm rãi thả mình. Tiếng côn trùng rí

rả. Tiếng mâm cây khẽ cựa. Tiếng lòng thở nhẹ. Thành phố dịu dàng như một đứa trẻ đang dụi đầu vào ngực mẹ.

Tôi đã pha xong trà, thả vào tách một lát gừng mỏng. Hải Lam nằm cuộn tròn trên sàn. Mắt em mở to, buông vào khoảng không bao la phủ đầy sao.

- Em uống đi.

- Nhà chị đẹp quá!

- Ừ. Nhưng nó cũ lắm rồi.

Hải Lam ngồi dậy. Ôm tách trà trong tay, hít hà.

- Em muốn ăn gì không?

- Không ạ.

- Khi nào em muốn đi ngủ thì nói. Tôi sẽ lấy chăn cho.

Hải Lam áp tách trà vào má mình. Em không còn khóc nữa. Mắt em trong veo, tròng mền, khẽ khàng. Nỗi

buồn của em kết bạn với những nỗi buồn không có chủ của ngôi nhà, ô ạt, vội vã.

- Tại sao chị lại về Việt Nam?

- Tôi bỏ trốn.

- Chị bỏ trốn cái gì?

- Những chuyện không vui đã qua. Và cả những chuyện vui đã qua.

- Thế chị bỏ trốn thành công không?

- Lúc xách túi ra đi. Tôi đã nghĩ mình sẽ thành công. Nhưng nhiều năm trôi đi. Tôi biết chúng chỉ được xếp lại gọn ghẽ và cất đi chứ không thể nào biến mất được.

Hải Lam thở nhẹ nhẹ. Tách trà vẫn áp vào má. Gió lùa vào nhà. Lạnh lạnh và thơm mùi những đóa hoa đêm vươn vai trỗi nải.

- Chị có ý định quay về không?

- Tôi chưa nghĩ câu trả lời cho câu hỏi này bao giờ.

- Tại sao?

- Có lẽ vì tôi thích hiện trạng bây giờ của tất cả mọi chuyện.

Em im lặng một khoảnh khắc.

- Tại sao anh ấy lại quay về?

Tôi không rõ liệu câu hỏi đó có được dành cho mình, hay Hải Lam đang hỏi chính em. Nhưng từ sâu thẳm trái tim mình, tôi tin em thực sự muốn biết câu trả lời, dù nó có được hỏi ai đi nữa.

Đêm dài bất tận.

- Em đã yêu K ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy. Giống như một điều kỳ diệu. K xuất hiện ở Chez nous và em biết, em có thể ra khỏi bếp và đi theo anh ấy mãi mãi. Anh ấy quan tâm em theo cách của riêng mình. Âm áp không ràng buộc. Anh ấy luôn ở đây, sẵn sàng cho riêng mình em.

- Anh ta đã bỏ đi đâu?

- K bảo anh ấy không còn yêu em nữa. Và đi với người đàn bà khác. Họ đi đâu, làm gì, em chưa bao giờ muốn hay. Em chỉ biết là vào buổi chiều hôm đó, K nói với em rằng anh ấy thôi không còn yêu em nữa. Rồi biến mất. Đột ngột như lúc K xuất hiện.

- Em đã rất nhớ K phải không?

Tôi châm thêm trà. Khói ấm lửa qua kẽ tay. Vẩn vương trên da thịt. Câu hỏi bị bỏ rơi nhưng không ai bận tâm cả. Đêm trở mình lạnh lạnh. Hải Lam ngủ thiếp đi, đầu gối co cao, hai tay ôm sát vào mình. Cô đơn bao bọc quanh em như kén mỏng.

Tôi chỉ ước. Mình có thể ôm em vào lòng...

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 13

Nhịp thở thứ năm:

Khi phụ nữ quá yêu một người đàn ông. Thế giới chỉ bé bằng một cái nắm tay.

K vẫn đứng yên trước cửa Chez nous cho đến khi Hải Lam và người con gái lạ mặt khuất hẳn ở góc phố. Sự xuất hiện ngoài dự tính cũng như phản ứng bất ngờ của người con gái đó khiến K bối rối. Cương quyết và mạnh mẽ, cô ấy như muốn giải thoát cho Hải Lam khỏi K bằng mọi cách mà mình có thể làm được.

K từ từ ngồi xuống ở bậc thềm.

Những ụ dột của thành phố đã bỏ đi hết. Chỉ còn nước mắt Hải Lam ở lại. K có thể cảm nhận được nỗi đau của cô run rẩy dưới đầu ngón tay mình. Vào khoảnh khắc anh bỏ đi. Đam mê của anh chết rụi. Nhưng khi đến được giữa đoạn đường, lý trí của K tỉnh dậy. Và K biết mối quan hệ, trên con đường mà K đang đi, có những mối quan hệ, đam mê không phải là thứ duy nhất, tiên yếu nhất để quyết định bất cứ điều gì. K dừng bước. Bỗng nhiên thấy trái tim mình siết chặt. K chán nản những điều thường nhật diễn ra giữa anh và Hải Lam. Và K nghĩ ra đi là một lựa chọn đúng cho đến khi ngoảnh đầu nhìn lại, hình ảnh Hải Lam xiêu vẹo giữa những bẽ bộn đã qua, những vụn vặt đã qua khiến anh ngạt thở. K nhìn sang hai bên cạnh mình, phía trước mình, có quá

nhieu điều giả dối và vô vị bủa vây. Mà Hải Lam thì mỏng manh và thành thật so với tất cả những thị phi vô nghĩa đó. Vậy nên K quyết định trở về. Anh sẽ xin lỗi, sẽ bù đắp, sẽ nói rằng tất cả những chuyện đã xảy ra đều là quyết định sai lầm trong một khoảnh khắc. Rằng K đã sai rồi. Mọi thứ sẽ trở lại bình thường như chưa từng bất kỳ chia ly nào, đau khổ nào.

Tận sâu trong lòng mình, K đã tin Hải Lam sẽ tha thứ cho anh.

K đã tin như thế cho đến khi người con gái đó kéo tay Hải Lam bỏ đi.

Cô ta là ai vậy?

Hải Lam không nhắc máy. Cô cũng không trả lời tin nhắn. Sau khi khuất hẳn ở góc đường cùng người con gái lạ mặt, K có cảm giác như Hải Lam đã bị nuốt chửng mất. Sau cơn mưa thành phố rù rì những âm thanh buồn bã. Đám đông đã tản ra nhiều phía. Chỉ còn ở góc đường, hai cô gái dựa lưng vào tường lập lòe đốt thuốc. Họ không nói với nhau lời nào. Cẩn mẫn, gom góp, thả

hồn vào không khí những làn khói bàng bạc. Nỗi niềm của họ không có tên, đan dệt vào nhau vô vàn những ưu tư không tên khác.

K đứng lên. Ngược về phía con đường.

Những tia nắng dui dụi lên má Hải Lam khiến cô tỉnh giấc. Khu vườn yên tĩnh đêm qua rộn rã khúc ca buổi sớm. Lam Hải không có ở trong phòng. Mùi sữa đậu nành nóng, mùi bánh mì nướng giòn, quyện vào nhau chộn rộn. Hải Lam khẽ vươn vai. Thấy lòng mình duỗi thẳng ra trước an bình. Cô cất tiếng khẽ gọi:

- Chị ơi...

Không ai trả lời.

Hải Lam đứng dậy, xếp chăn vào góc rồi đi xuống cầu thang.

- Chị ơi...

Vẫn không ai trả lời. Hương thơm của bữa sáng ủa đến ồ ạt từ chiếc bàn nhỏ giữa nhà. Lam Hải đã đi khỏi.

Cô để lại chìa khóa nhà và một mảnh giấy nhỏ dặn Hải Lam phải ăn sáng rồi mới về. Hải Lam gấp phẳng phiếu miếng giấy cho vào túi. Ly sữa vẫn còn nóng ấm. Cô khẽ mỉm cười. Cái cách chia sẻ và quan tâm của Lam Hải khiến cô cảm thấy thực sự cảm kích. Nó không vô vập, vồn vã nhưng vẫn vô cùng ấm áp. Giống như ngôi nhà của Lam Hải vậy. Không máy lạnh, nước hoa xịt phòng những chai rượu mạnh, bình pha lê để đầy trên kệ. Không có những bản giao hưởng sang trọng hay tranh Van Gogh nghệu nghệ trên tường. Chỉ có những vật dụng cũ kỹ, lấm chấm bụi, miệt mài thở những tình cảm mơ hồ mệnh mang và an nhiên đến lạ.

Hải Lam bật điện thoại lên. Rất nhiều cuộc gọi nhờ lẫn tin nhắn của K.

"Em đang ở đâu?"

"Em đã về đến nhà chưa?"

"Em có lạnh không?"

"Em phải ăn gì đấy!"

"Em đừng thức khuya quá nhé!"

....

"Anh xin lỗi!"

Hải Lam rất muốn biết. K xin lỗi điều gì? Vì đã bỏ cô mà đi hay đã trót yêu một người phụ nữ khác? K không phải là một người đàn ông dễ dàng nói ra câu xin lỗi bao giờ. Trong mọi tình huống, anh luôn là người làm chủ thế trận, kiểm soát được vị trí của mình đến mức bướng bỉnh. Hải Lam cũng biết K không phải loại người thích dây dưa hay hứng thú với trò chơi mèo vờn chuột. Một khi K đã quyết định thì anh dứt khoát sẽ làm cho đến cùng, không lằng nhằng, do dự.

Chính vì Hải Lam biết rõ hay ít ra Hải Lam nghĩ mình hiểu rõ K nên trong lòng cô, K là một người đàn ông mạnh mẽ đáng khát khao. Khát khao từ ánh mắt có ma lực, từ giọng nói trầm ấm, từ vòm ngực rắn chắc, từ những cái siết tay giữa chốn đông người hay cách anh choàng nhẹ qua eo cô. Những thứ tiêu tiết tưởng như vô nghĩa ấy lại là những thứ khiến Hải Lam không dễ dàng

quên được K. Chúng mang trong mình một thứ sức mạnh phi thường, có đủ khả năng khiến cho cả thế giới vốn phẳng lặng của cô dồn dập sóng.

Hải Lam khóa cửa, để lại chìa khóa dưới thảm rồi vẫy xe về nhà. Vẫn còn mấy tiếng nữa mới đến giờ nhà hàng mở cửa, cô muốn về nhà, ngâm mình trong nước ấm một lúc để giảm bớt những gánh nặng như đang đè nặng xuống vai. Hải Lam sống một mình trong một căn hộ tầng bảy cách Chez nous khoảng mười phút đi bộ. Trong nhà không có vật trang trí gì đặc biệt, nhưng có rất nhiều cửa sổ rộng có thể nhìn thấy thành phố bé tẹo chạy quanh con sông hình chữ H Hải Lam thả một cây nến thơm và vùi mình vào đám bọt ấm hạnh nhân. Nước có sức mạnh vô hình, tẩy rửa nỗi buồn và ngăn cách mỗi cá nhân hoàn toàn với thế giới chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Chuông cửa reo đúng lúc Hải Lam đang sắp chìm vào giấc ngủ. Cô cảm thấy phiền ghê gớm khi mà bản thân chỉ muốn tránh xa tất cả gặp gỡ và đối thoại. Chuông cửa lại reo. Hải Lam uể oải kéo mình ra khỏi bồn nước ấm, với tay lấy tấm áo choàng bông và đi ra

khỏi phòng tắm.

K đứng xoay lưng sau cánh cửa. Anh ngược mắt nhìn Hải Lam đang bất động. Mi mắt vẫn còn ướt. Họ cứ đứng yên nhìn nhau như thế một lúc lâu. Trong lòng xáo trộn những tình cảm không thể diễn đạt thành lời. Bất giác K bước tới, kéo Hải Lam đến sát mình rồi cúi xuống hôn cô. Bằng nụ hôn có lửa.

Nhịp thở thứ sáu:

Chúng ta cứ chạy, chạy mãi suốt cuộc đời để kiếm tìm những thứ chưa bao giờ thuộc về mình, cho đến lúc chợt nhận ra rằng càng lúc càng xa mãi tình yêu vốn dĩ đã đứng đó từ rất lâu, và chờ đợi.

Bố tôi mất khi tôi mười lăm tuổi. Ông luôn nghĩ mình là một người xa lạ với cuộc đời. Những mong muốn trốn chạy khỏi thực tại. Bố là một người cô độc. Có những người vì họ cô đơn quá nên chỉ có thể nghĩ đến tham vọng của bản thân mình. Tham vọng có thể vì tiền, có thể vì khát khao tình cảm nhưng sự cô đơn đáng sợ đến mức biến họ thành nô lệ của tham vọng. Có những

người khác như bố tôi chẳng hạn, lại luôn tìm cách bỏ chạy khỏi những điều ấy.

Ông lớn lên trong một gia đình làm nông trại. Ở đó, họ sinh sống qua mùa đông, mùa hạ, những kỳ nghỉ Giáng sinh rồi Phục sinh, lễ Tạ ơn và cả những buổi sáng Chủ nhật không có tình yêu. Tất cả hội thoại họ nói với nhau đều xoay quanh đồng áng và nhu cầu trao đổi tối thiểu. Hầu như chẳng ai cười, chẳng ai nắm tay nhau, chẳng ai nhìn vào mắt người đối diện để nói một câu chúc ngủ ngon triu mến. Bố cứ lớn lên ở đó, trong vỏ bọc của riêng mình, cho đến ngày nhập ngũ. Việt Nam là chuỗi ngày không có gì để mất. Người lính nào cũng mong được trở về, mong được nhận tin, mong được liên lạc và nghe thấy tiếng nói của người thân. Chỉ riêng ông không chờ đợi gì nên cũng không sợ hãi gì.

Rồi chiến tranh kết thúc trở về Mỹ. Gặp mẹ tôi gần như kiệt sức ở một góc đường. Ông đưa bà về nhà với lý do duy nhất, ông không muốn người Việt Nam nào chết trước mặt mình nữa. Họ đã bắt đầu gắn bó với nhau như thế. Không có những cuộc hẹn hò lãng mạn, không có những lời yêu thương nồng cháy. Bố mẹ tôi dừng lại bên

nhau sau cả quãng đường dài đơn độc.

Bố đặt tên tôi là Lam Hải với mong muốn sau này tôi có một tấm lòng khoáng đạt và thênh thang như biển cả. Là con trai cũng được. Là con gái cũng được. Chỉ cần có thể suy nghĩ rộng rãi, bao dung sẽ được cảm thấy bình an bên cạnh. Lúc bố mất, ông nắm tay tôi dịu dàng. Ông xin lỗi vì đã không thể mang đến nhiều ấm áp cho tôi. Nếu sau này tôi thực sự yêu thương ai đó, đừng ngần ngại làm tất cả mọi điều cho người ấy, ngay cả khi biết chắc rằng tình cảm của mình có thể không bao giờ được hoàn trả lại.

Và tôi biết tình cảm tôi dành cho em cũng sẽ không bao giờ được hoàn trả lại. Nhưng không có gì là quan trọng nữa khi mà chỉ cần nhìn thấy em cười cũng đủ khiến lòng tôi ấm áp. Chỉ cần nhìn thấy em đau, cả địa cầu ngã nghiêng. Hải Lam tình cờ xuất hiện khiến trái tim tôi không còn đơn độc nữa. Tôi lần đầu tiên muốn dừng lại và để bờ vai mình cho một người hoàn toàn xa lạ dựa vào. Cảm giác có thể sẵn sàng chia sẻ mọi điều, sẵn sàng bao dung và che chở mọi lúc thường trực trong tim, điều khiển toàn bộ lý trí và hành động của bản thân.

Nhịp thở thứ bảy:

Tình cảm bắt đầu giống như việc bạn gieo một cái cây bé con vào đất. Nó có thể lớn lên, có thể cự mình, bám rễ sâu vào tim bạn theo năm tháng nhưng bạn cũng nên chuẩn bị rằng, cái mầm cây ấy cũng có thể chết bất cứ lúc nào. Đó cũng là lúc bạn thôi không còn muốn bao dung cho bất kỳ điều gì nữa...

Hải Lam đẩy cửa Chez Nous bước vào. Tay em đặt trong tay K. Lúc ấy đang trong giờ ăn của tất cả nhân viên trước khi bắt đầu giờ phục vụ buổi tối. Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên. K mỉm cười chào hỏi. Anh ta nhớ tên của hầu hết nhân viên ở đây, trừ những người mới đến. Sự thân thiện nhưng không kém phần thanh cao ấy khiến K vẽ một ranh giới vô hình với những người xung quanh, nâng anh ta vào nhóm biết mình là ai và hơn ai ở điểm gì. Đám con gái phục vụ bàn nhìn K đầy ngưỡng mộ. Hải Lam thật rạng rỡ. Em tiến đến bàn tôi đang ngồi, lém lỉnh lấy một miếng thịt bò cho vào miệng nhai ngon lành. Hạnh phúc lấp lánh trong mắt em. Giọng em trong veo rộn rã lùa vào không khí những thanh điệu ngân nga. Em nói, em cười, em đùa nghịch.

Tôi thấy lòng mình giãn ra. Em gọi K đến ngồi cạnh tôi đợi em đi lấy thêm bát đĩa.

Lần thứ hai, chúng tôi ở gần nhau đến vậy. Tôi không ngẩng đầu lên nhưng biết rõ anh ta đang nhìn thẳng vào mình. Đột nhiên tôi cảm thấy không thoải mái một chút nào, cứ như có hàng nghìn con kiến đang rì rỉ cắn sống lưng mình. Tôi đẩy ghế đứng lên. Bất giác anh nắm lấy cổ tay tôi.

- Chào em. Hôm qua chúng ta gặp mặt chớp nhoáng quá nên chưa làm quen được tử tế. Em là đầu bếp mới của Chez Nous à? Anh tên K.

Tôi quay sang nhìn thẳng vào mắt K. Ở đây, một lần nữa tôi nhìn thấy sự tự tin ngạo nghễ khó chịu trong anh. K vẫn thôi không buông cổ tay tôi ra khiến tôi khó chịu. Bằng tất cả sự lạnh lùng vốn có, tôi gằn giọng:

- Anh buông tay tôi ra đi!

- Ôi, xin lỗi em. Anh không cố ý.- K ngập ngừng nhưng vẫn không hề tỏ vẻ gì là lúng túng.

Tôi vẫn tiếp tục nhìn vào mắt anh ta mà không nói thêm bất cứ lời nào cho đến khi Hải Lam quay trở lại phá vỡ bầu không khí bối rối này.

- Ah, em quên giới thiệu! Đây là Lam Hải. Chị ý là một người cực kỳ đặc biệt. - Vừa nói Hải Lam vừa choàng hai tay ôm nhẹ lấy tôi.

K mỉm cười hướng về phía chúng tôi:

- Ủ, anh cũng đoán vậy!

Lúc ấy, tôi biết anh ta thực ra đang mỉm cười với tôi. Có đôi lần trong đời bạn sẽ bắt gặp cảm giác này. Đó là khi có một người bằng mắt, bằng hành động, bằng cử chỉ muốn truyền sang cho bạn thứ gì đó ấm áp nhưng mà bạn lại chỉ thấy nó lơ lửng ở lưng chừng không gian, trong khoảng cách dường như không thể vượt qua giữa bạn và họ. Nó sẽ chỉ mãi mãi dừng lại và tan biến dần. Đơn giản bởi vì, bạn không hề, hoàn toàn không hề muốn chạm vào chúng.

Và tôi biết, lúc K nhìn tôi, anh ta đang muốn điều gì

đó không bình thường chút nào. Tôi vẫn giữ thái độ lạnh giá của mình, lách khỏi vòng tay Hải Lam và đi thẳng vào bếp với lý do đã đến giờ tôi phải làm việc rồi.

Từ ô cửa sổ phòng bếp nhìn thẳng ra chỗ em và K đang ngồi, tôi có thể nhìn rõ một Hải Lam hoàn toàn mới mà tôi chưa từng gặp gỡ trước đây. Em dịu dàng ngồi bên cạnh K, chống cằm hờ hững nhìn người mình yêu ăn, thỉnh thoảng lại nhoen miệng cười ngọt ngào. K nói gì đó khiến Hải Lam hơi phụng phịu một chút, liền ngay đó, anh ta nhẹ nhàng véo đầu mũi đang chun chun của em. Tất cả những cử chỉ âu yếm đó, tôi đều đứng yên quan sát. Trong lòng chợt nhen nhói một nỗi hờn ghen âm ỉ. Nó lớn dần lên rồi như ngọn lửa hừng hực thiêu rụi những điều đẹp dễ nhất.

Tôi biết mình đang sai rồi...

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 14

Nhịp thở thứ tám:

Đừng tin quá nhiều. Đừng yêu quá nhiều. Đừng hy

vọng quá nhiều. Bởi tất cả những gì quá nhiều có thể khiến bạn đau qua nhiều.

Trong vô thức của mình, K mơ hồ nhận ra một điều kỳ lạ. Anh không thể nào rời mắt khỏi Lam Hải. Sự lạnh lùng đến mức bất cần của cô ấy đánh thức khao khát, háo hức muốn khám phá và chinh phục trong K. Chưa có ai hay bất kỳ cô gái nào trước đây có thể thờ ơ với K như vậy, cho dù giữa họ không xảy ra chuyện gì đi chăng nữa. Đối với K đó là một khẳng định bất di bất dịch bởi vì anh hơn ai hết hiểu rõ được giá trị của bản thân, hiểu rõ được giá trị của xã hội quay vắn xung quanh mình và hiểu rõ được thực ra những thứ phụ nữ mong muốn, thật quá dễ để khiến họ xiêu lòng.

Với K, Hải Lam là một báu vật không dễ dàng tìm thấy lần thứ hai. Và K biết cứ người đàn ông nào cuối cùng cũng phải cần một bến đỗ để quay về. Hải Lam là sự lựa chọn ngọt ngào và hoàn hảo nhất. Thế nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp Lam Hải, ngay từ giây phút Lam Hải kéo tay bến đỗ của đời anh ra khỏi tay anh, cô đã vô tình đi vào trong tiềm thức của anh, dựng lên một lá cờ cùng với ánh nhìn đầy thách thức, vừa ruồng rẫy xen lẫn

xua đuôi.

K không thể rời mắt khỏi Lam Hải. Anh đến Chez Nous thường xuyên hơn, giữ khoảng cách vừa đủ và đối thoại với Lam Hải bằng mắt. Bữa trưa, bữa tối ở nhà hàng, cả ba người thường ngồi chung bàn ăn với nhau. Chỉ có Hải Lam là người khởi đầu của mọi câu chuyện. Cả K, cả Lam Hải đều nhìn rõ nỗ lực tìm kiếm một bầu không khí hòa hợp với cô. Nhưng Lam Hải thực sự cự tuyệt nỗ lực ấy. không mấy khi trả lời và hạn chế cười đến mức tối đa. Lặng lẽ và cẩn mẫn là tất cả những gì gắn chặt với Lam Hải những ngày này.

Cho đến một buổi tối Chủ nhật. Trong lúc Hải Lam đang bận sắp xếp với khách về thực đơn của một buổi tiệc. K ngồi đợi ở quầy bar. Lam Hải cũng vừa xong công việc của mình. Cô đến gần và bằng một thái độ dứt khoát, cô hỏi.

- K này, thực ra anh đang muốn gì?

- Tại sao em lại hỏi thế? - K quay lưng lại nhẹ nhàng.

- Vậy tôi có thể biết là vì lý do gì mà anh luôn nhìn tôi bằng cái ánh mắt đó?

- Em luôn biết anh nhìn em? - K nheo nheo mắt.

- Anh muốn gì? - Lam Hải nghiêm mặt.

- Anh chỉ không hiểu tại sao em lại tỏ thái độ ghét anh.

Cả hai im lặng. Họ nhìn thẳng vào mắt nhau cho đến khi Lam Hải thẳng thắn cất lời.

- Tôi không ghét anh vì tôi nghĩ nó không có ý nghĩa gì. Nhưng tôi cũng không thấy có lý do gì để thân thiện với anh cả.

- Có thực sự là em hoàn toàn không để tâm không?

- Anh không thấy là chuyện anh đang làm rất ngạo mạn và vớ vẩn à?

- Còn em không nghĩ là mình đang quá nặng lời với anh?

Lam Hải nhú mảy. Trong suốt cuộc đối thoại họ vẫn luôn nhìn thẳng vào nhau không do dự. Tự trong lòng cô chợt hỏi hà cớ gì mình lại đang đứng đây và đôi co với đàn ông này? Lam Hải nhún vai quay người bỏ đi. Lúc đi đến cửa bếp, cô chợt quay lại và nói:

- Anh là người để hoa diên vĩ trước cửa nhà tôi đúng không?

K chỉ nhìn Lam Hải mỉm cười. Anh không trả lời. Sự im lặng dịu dàng ấy là đáp án cho toàn bộ đoạn đối thoại dường như quá căng thẳng vừa xảy ra.

- Cảm ơn anh.

Khoảnh khắc Lam Hải biết cô đã gieo rắc sương mù lên tất cả mọi chuyện.

Nhịp thở thứ chín:

Niềm tin giống như tờ giấy trắng, một khi đã nhàu nhĩ thì không bao giờ còn có thể là một tờ giấy hoàn hảo được nữa.

Họ nhìn nhau thật lạ. Hay ít ra Hải Lam cũng đã thấy K nhìn Lam Hải bằng tất cả sự thích thú muốn khám phá nơi anh. Buổi tối Chủ nhật, Lam đã nhìn thấy họ nói gì đó với nhau. Đoạn hội thoại có vẻ rất kiệm lời nhưng dường như cả hai chưa có một phút nào ngừng nhìn thẳng vào mắt nhau. Lam thấy sự cao ngạo lạnh lùng bao quanh lấy Lam Hải trong khi K, người đàn ông của cô lại dịu dàng, từ tốn. Tận sâu trong trái tim mình Lam không hề tức giận, chỉ là bỗng dưng một nỗi mơ hồ len lỏi bất an. Như một con mọt nhỏ ri rỉ gặm nhấm từng giây từng phút trôi qua.

K đưa cô về nhà. Lần đầu tiên, Lam cảm thấy con đường ngày nào cũng đi qua này trở nên nhàm chán đến mức ngột ngạt. Họ bước bên nhau không nói một lời nào, theo đuổi những ý nghĩ riêng biệt. Lam biết và luôn luôn biết mối quan hệ nào cũng như một đồ thị hình sin, khi vượt qua đỉnh điểm sẽ là những khoảng rơi vô định. Cảm giác nồng nàn một buổi sáng mùa hạ nào đây cũng sẽ bỏ đi hẫng hụt. Và tình cảm chân thành có từng tồn tại hay không bạn sẽ biết rõ nhất vào lúc này. Bởi vì sức mạnh của nó không phải là những nụ hôn cháy bỏng,

những vòng tay siết chặt, những lời hứa hẹn trọn đời trọn kiếp mà là vào lúc này, khi xúc động qua đi, ham muốn kích thích đi qua, trái tim bạn đủ ấm áp để nhớ rằng người bên cạnh bạn đã từng trải qua những gì với bạn, để biết rằng bạn có đủ can đảm mà bao dung và chia sẻ.

Lam nắm lấy tay K. Tần ngần. Lúc này, cô bắt đầu nhớ đến những tờ giấy xét nghiệm của bác sĩ. Lúc K bỏ đi, Hải Lam đã mang thai được bốn tuần. Ngay lúc K nói với cô rằng anh không còn yêu cô nữa, cô hiểu rõ mình không thể sinh đứa trẻ này ra đời và nuôi nó khôn lớn trọn vẹn một mình. Hơn ai hết trên thế gian này Hải Lam hiểu tình yêu của mẹ và tình yêu của bố là hai thứ hoàn toàn khác nhau và không thể thay thế được cho nhau. Đứa trẻ hạnh phúc là đứa trẻ cảm nhận được cả hai điều ấy trong suốt cuộc đời mình. Và Hải Lam muốn con mình được hạnh phúc. Cô hẹn gặp bác sĩ vài ngày sau đó. Lúc ngồi ở sảnh đợi sau khi uống thuốc, Hải Lam cảm nhận được rõ rệt một phần tình yêu của mình đang từ từ rời bỏ cơ thể cô. Cả vùng trời trút nhòe đi xanh xám. Hải Lam đau. Một mình. Đơn độc. Bởi cô ý thức

được ngay cả khi cô cố nín giữ để K xuất hiện bên cạnh mình cũng sẽ không đủ để trái tim mình ấm lại vì một người đã kiên quyết muốn ra đi.

Tất cả những chuyện này, cô chưa từng một lần nói với K. Hay ít ra là cô chưa kịp nói với anh. Ấy vậy mà hôm nay, lúc này, khi đang nắm chặt tay anh, nhìn thẳng vào một nỗi hồ nghi khôn tả, Hải Lam muốn kể. Rằng cô đã giận anh thế nào, rằng cô đã đau đớn tủi thân và mất mát ra sao, rằng anh đã tệ bạc và nhẫn tâm. Hải Lam cứ đứng yên lặng như vậy mà không thốt được nên lời.

- Em làm sao vậy? - K vuốt tóc cô.

Lúc này đây, Hải Lam thực sự muốn biết rốt cuộc là K tìm kiếm thứ gì trong mối quan hệ giữa hai người. Cô đã từng nghĩ K ở đây, bên cạnh, ôm cô là đủ. Nhưng điều đó không đúng. Hải Lam muốn nhiều hơn là thế. Nhất là khi K đã từng bỏ cô mà đi trong lúc cô cần đến anh nhất.

- Anh thấy chị Lam Hải thế nào? - Cô đột ngột hỏi. Hải Lam nhìn vào mắt K. Anh nhìn cô, khẽ chớp mắt.

- Anh thấy cũng bình thường.

Sau cái chớp mắt của K. Hải Lam biết K vừa nói dối cô. Sự nhạy cảm của người phụ nữ đối với người đàn ông mình yêu đôi khi như phép màu không thể nào giải thích được và đặc biệt là sẽ không ai tin bạn. Không phải lúc nào cũng đúng, nhưng đôi khi tận sâu thẳm trong lòng mình, người phụ nữ hiểu chuyện vừa xảy ra này ngán lên như dây đàn không cần bất kỳ lý do gì cả.

Hải Lam đi vào nhà. Cố quyết định sẽ không nói gì với K cả. Không phải là cô không trân trọng mối quan hệ giữa họ nữa. Mà bởi vì, Hải Lam sẽ kể nó với một người khác.

Nhịp thở thứ mười:

Người xin lỗi trước là người dũng cảm nhất. Người tha thứ trước là người mạnh mẽ nhất. Và người lãng quên trước sẽ là người hạnh phúc nhất.

Chỉ cần nhìn thấy K là Lam Hải đủ cảm thấy tức giận. Người đàn ông này đang định chơi trò chơi gì giữa

cô và Hải Lam. Từ hôm Hải Lam giới thiệu K ở nhà hàng xong, hôm nào tan sở về nhà cô cũng thấy một nhánh hoa diên vĩ trước cổng nhà mình. Lúc đầu cô còn cảm thấy lạ lùng vì không hiểu ai đã làm chuyện ấy trong khi Lam Hải không quen biết nhiều ở thành phố này. Nhưng sau đó, trực giác mách bảo cô rằng, những điều hoang đường đang diễn ra này có dính dáng đến người đàn ông tên K.

Thành thực mà nói, Lam Hải đã thực sự bối rối khi nghe K chính miệng thừa nhận chuyện để hoa trước cửa nhà mình. Ngay lập tức cô đã nghĩ đến Hải Lam. Rõ ràng nó là một khúc mắc hết sức ngớ ngẩn mà cô hoàn toàn không hề muốn dính dáng vào vì Hải Lam là người cô quan tâm nhất lúc này. Cô không tin K. Không tin bất kỳ hành động, lời nói hay tình cảm nào được biểu hiện từ phía K. Đó là một thứ cảm giác được hình thành ngay từ lần đầu tiên Lam Hải thấy K. Giống như một định kiến không phải xuất phát từ suy nghĩ lý trí mà từ trái tim nên không thể nào lý giải được.

Lam Hải ngồi tựa vào khung cửa sổ ở nhà. Cốc trà hoa nhài cô tự tay ướp nhả vào không khí tịch an một

làn khói hương nhẹ nhẹ. Mọi thứ xung quanh dường như an yên quá. Chỉ có lòng cô không bình thản chút nào. Cô muốn nói với Hải Lam những gì đang diễn ra nhưng nỗi buồn của Hải Lam sẽ quá lớn và cô muốn nhìn thấy Hải Lam đau lòng. Nhưng nếu không nói, Hải Lam sẽ không bao giờ nhìn thấy được rõ thực ra K là một người mây gió ra sao. K có thể không vì cô thì cũng có thể vì một người nào đó hoàn toàn khác mà làm tổn thương Hải Lam thêm lần nữa.

Lam Hải nhìn xuống khu vườn yên tĩnh của mình. Nó luôn là nơi để cô đem mọi nỗi niềm của riêng mình giấu chắt vào đây. Ấy vậy mà hôm nay đến cả đám tường vi cũng khiến cô cảm thấy bất an đến lạ.

Điện thoại báo có tin nhắn của Hải Lam.

Chị ơi, chị có rảnh không? Em có chuyện muốn nói với chị.

Lam Hải linh tính hình như có chuyện gì đó không hay đang xảy ra rồi. Nhưng thực tâm cô không nghĩ rằng Hải Lam biết chuyện gì.

Ừ, chị đang ở nhà. Em muốn đến đây không?

Lam Hải bấm máy trả lời tin nhắn. Ngay khi tin nhắn được gửi đi, cô thấy chuông cửa reo. Cô không ngờ Hải Lam đã đứng sẵn ở cổng nhà từ bao giờ rồi.

Lam Hải mở cổng. Trước mặt cô là một Hải Lam mảnh mai đượm buồn. Khoe cũng như đang ngân ngấn một nỗi niềm dài đằng đẵng đợi lúc được tự do. Hải Lam khẽ mỉm cười.

- Chị đang uống trà nhài tự ướp đúng không? Thơm quá! - Giọng Hải Lam tỏ vẻ thích thú.

- Ừ. Em có muốn uống một tách không?

- Có ạ.

Lam Hải quay mình vào bếp. Sự xuất hiện đột ngột của Hải Lam khiến cô không khỏi bối rối một cách mơ hồ.

- Chị ơi hôm nào chị làm hộ cho em một ít với nhé! - Hải Lam nói vọng vào bếp.

- Ủ. Đợt hoa tới chị sẽ dành cho em!

Hải Lam ngồi ngay ngắn trên ghế, đưa hai tay đỡ lấy tách trà ngào ngạt từ Lam Hải. Mắt cô nhìn thẳng vào Lam Hải.

- Chị ơi, em có một bí mật. Em đã nghĩ mình có thể sống với nó cho đến hết cuộc đời này. Nhưng mà thật sự là khó khăn quá chị ạ...

Nắng chiều thong thả buông mình. Lam Hải chăm chú quan sát người con gái ngồi trước mặt mình bằng tất cả yêu thương có được. Sự triu mến lan tỏa như hơi thở, bao lấy từng chữ từng từ cô dành cho Hải Lam.

- Em có thể nói với chị...

Hải Lam tiến đến ngồi gần bên cạnh Lam Hải. Cô hơi khẽ cúi đầu dựa vào vai Lam Hải. Giọng nhẹ như gió.

Em đã làm một việc khiến mình day dứt mãi. Lúc K ra đi, em phát hiện mình có một điều bé nhỏ kỳ diệu đang lớn lên trong mình. Nhưng em đã không đủ can đảm và tự tin để nghĩ rằng mình có thể nuôi nó lớn lên

trong hạnh phúc nếu không có K...

Nước mắt Lam Hải rơi xuống những ngón tay của Hải Lam. Nắng chiều ôm lấy họ. Đúng lúc ấy, chuông cửa ngân một hồi dài.

Lam Hải giật mình. Hành động ấy khiến cho Hải Lam nhìn cô kỳ lạ. Lam Hải chẳng bao giờ có khách đến nhà ngoại trừ Hải Lam. Vậy ai là người bấm chuông cửa. Không hiểu sao có điều gì đó lại khiến Lam Hải cảm thấy bất an và lúng túng đến thế.

- Chị có khách ạ? - Hải Lam hỏi.

- Không. Chị không mời ai đến nhà bao giờ.

Chuông cửa lại reo.

- Chắc có người nào đó cần hỏi gì thật. - Hải Lam lại lên tiếng.

- Ừ, để chị ra xem sao.

- Em đi cùng chị.

- Thôi, không cần đâu. Em cứ ngồi đây đi. Chị chạy ra xem ai hỏi gì rồi vào ngay.

Lam Hải đứng dậy tiến về phía cổng. Trong lòng vẫn quanh quẩn xung quanh câu chuyện mà Hải Lam vừa mới kể. Nó giống như một cơn sóng lớn đổ ập xuống trái tim cô, utor sững. Cánh cổng gỗ mở ra. Phía sau nó là K nhưng không với một hành diên vĩ nào hết cả. K đứng ở đó vẫn với dáng vẻ tự tin và cao ngạo vốn có. Lam Hải khẽ bấu chặt lấy thanh cửa. Lúc này, cô thực sự bất an.

- Anh có làm phiền em không? - K hỏi.

- Tôi đang bận và anh đột nhiên đến đây thật không tiện chút nào.

- Anh có việc đi ngang qua thôi và đột nhiên muốn bấm chuông cửa.

- Tôi không thích chút nào sự đường đột của anh. Anh về đi!

Đúng lúc ấy, Lam Hải nghe thấy tiếng nói thân thuộc ngay phía sau lưng mình.

- Chị ơi, ai thế hả chị?

Hải Lam đã đến nơi và xuất hiện ngay trước mặt K.

Họ cùng nhìn thấy nhau.

Lam Hải vội vàng nắm lấy cổ tay Hải Lam một cách vô thức. Nhưng không ai nói bất cứ một lời nào.

Bất giác Hải Lam buông thõng một tiếng thở dài... Hải Lam quay sang nhìn thẳng vào mắt Lam Hải. Mắt cô đã không còn rung rung nữa.

- Em đã cố tình kể cho chị nghe bí mật vừa rồi chị ạ!

Có bao nhiêu người trên thế gian này, trái tim cùng chung nhịp nhưng không thể cầm tay đi chung trên một con đường? Nhân duyên này sẽ khổ đau nhưng đó chính là thứ nhân duyên khiến bạn trở nên mạnh mẽ.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 15

Cô gái từ sao Hỏa

Xã hội như thế này. Đàn ông có triết lý nhậu còn phụ

nữ có chân lý cà phê. Họ rĩ tai nhau rằng:

Trên đời chỉ có hai loại đàn ông. Loại đàn ông phản bội và loại đàn ông muốn phải bội.

Thế nhất quyết không có loại thứ ba à?

Loại thứ ba ở trên sao Hỏa ấy!

Tại sao?

Vì trên sao hỏa làm gì có phụ nữ.

Không ai chắc chắn điều đó cả. Vậy nên giả dụ một cô gái đến từ sao Hỏa thì sao nhỉ? À, phải là như Len ấy. Nhất định sẽ như Len mà thôi.

Tôi kiên quyết chia tay My. Một năm hai tháng tám ngày là khoảng thời gian dài vượt qua sức tưởng tượng của một thằng đàn ông hai mươi lăm tuổi có đầy đủ điều kiện vật chất ngoại hình lẫn trí tuệ như tôi. Thực ra My cũng không có gì đáng trách. My giỏi giang, thông minh

và tháo vát. My hiểu chuyện, biết chăm sóc bản thân và cả chăm sóc cho người khác. My kiên nhẫn và nhường nhịn ngay cả khi tôi nói dối, tôi nổi giận và nói những lời đau lòng thậm tệ. Tuy nhiên, My không xinh. Và ý nghĩ chỉ có một My cho đến suốt cuộc đời khiến tôi cảm thấy áp lực ghê gớm trong khi với tất cả những gì đang có, tôi hoàn toàn không muốn có trách nhiệm với ai đồng thời tin tưởng rằng mình có thể sẽ tìm được một người khác không thua kém My và sẽ... xinh hơn My.

Lần này tôi kiên quyết chia tay My. My khóc vật vã, khuya xuống ở chân cầu thang lúc tôi quay người bỏ đi. My chạy theo xe tôi gọi tên tôi thảm thiết. My khiến tôi thật sự mệt. Bức bối đến phát điên lên được. Nhìn thấy My đau khổ, trong lòng tôi cũng không lấy gì làm dễ chịu nhưng tôi biết chuyện gì rồi cũng sẽ qua. Thời gian sẽ chữa lành tất cả. My sẽ quên tôi và sẽ lại hạnh phúc với một người nào đó khác yêu My hơn tôi. Vậy nên, nhất định tôi phải chấm dứt với My.

Buổi sáng ngày thứ hai mươi một sau khi chia tay My, tôi nhìn thấy Len đang kéo lê cái vali lớn hồng bánh xe ở sảnh vào chung cư. Nếu bạn là đàn ông "nguyên

chất" thì chín mươi phần trăm bạn sẽ phải ngược nhìn cô ấy. Tôi kiên quyết không nói ngoa thêm một chút nào. Len dong dong cao, đuôi mắt dài ban phát ra xung quanh mình những ánh nhìn tình tứ ngây thơ đến mức điều đứng. Cả cái cách Len cố hết sức để dịch chuyển một vật nặng quá khả năng của mình nữa cũng khiến người khác phải để tâm đến. Len cúi nghiêng người, mái tóc đột ngột xổ tung thành những lọn dài màu hạt dẻ phủ lấy tấm lưng trần cong vút miên man. Tôi tiến đến gần, lạnh lùng cầm lấy quai túi và nhấc lên.

- Lên tầng bao nhiêu?

Len đứng thẳng dậy, khẽ mím môi và nhìn tôi thoáng chớp mắt.

- Anh đang giúp em đấy ạ?

- Không giống à?

- Không ạ.

- Nghĩa là em không cần?

- Em có ạ. Cái này nặng quá nhưng trông anh cứ như muốn người ta phải nợ anh vậy.

- Thì đúng là anh muốn em phải nợ anh mà. Tuy nhiên em có quyền lựa chọn cũng được. Anh sẽ buồn một ít thôi!

Tôi tiến về phía thang máy. Len bước nhanh theo sau. Len vừa từ Pháp về, thuê lại một cái studio nhỏ xinh ở tầng mười hai của bạn. Tôi giúp em đặt vali ở cửa, lúc ngẩng lên đã thấy khuôn mặt Len ở sát mặt mình. Cô đang kiễng chân lên, mắt mở to, ngón tay trở chạm nhẹ vào gần sống mũi tôi.

- Đứng yên nào!

Hơi thở của Len ở thật gần, mùi bạch lan và xạ hương hòa vào nhau khiêu khích đến từng tế bào li ti nhất. Len kéo ngón tay nhẹ nhẹ dọc gò má tôi, nét mặt tỏ vẻ cực kỳ hài lòng cho đến lúc chặt được một thứ gì đó bé tí giữa hai ngón tay.

- Cái gì thế?

- Anh nhắm mắt vào và ước đi!

- Hử?

- Làm đi mà.

Tôi cũng giả vờ nhắm mắt và lẩm bẩm linh tinh gì đó cho ra vẻ thành tâm khẩn vái. Khi mở mắt ra đã thấy Len nheo nheo nhìn đầy tinh nghịch, hai bàn tay chụm vào nhau.

- Bây giờ đoán đi nhé, em giấu sợi lông mi của anh giữa hai ngón tay nào?

- Ôi trời! - Tôi ngẩng mặt lên trời cười lớn. Len hơi phụng phịu. Hai má ửng hồng hây hây. Tôi, đàn ông "nguyên chất" làm sao có thể nói không?

Tôi chỉ vào ngón áp út. Len thích thú "á" lên sung sướng.

- Ah, đúng rồi nhé! Điều ước của anh sẽ thành hiện thực. Em hết nợ anh nhé!

- Hả? Liên quan gì chứ?

- Em giúp anh thực hiện điều ước còn gì.

- Nhưng mà nó có thành hiện thực đâu.

- Nó sẽ mà.

- Không.

- Tại sao?

- Vì anh ước được mời em ăn tối.

Len thu hai tay về, chống ngang hông cười dịu dàng để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn.

- Anh là đồ quỷ quyết!

My hay trốn mình trên tầng thượng chung cư để khóc. Đặc biệt vào những ngày trời mưa tầm tã, đến tận khuya rồi tôi vẫn còn chưa về nhà. Tôi biết My đợi. Tôi biết My lo lắng. Nhưng sự ràng buộc quá sức đó tôi không sẵn sàng cho nó. Tôi muốn My hãy buông tôi ra và sống cuộc đời của cô ấy, một cuộc đời với nhiều hoài

bão và khát vọng khác chứ không chỉ có riêng tôi. Những ngày mới quen, tình cảm của My khiến tôi âm áp vô cùng. My luôn bảo "chỉ cần em nh bình an là được". Liệu bạn có thấy mềm lòng không trước những lời ân cần như thế?

My phát hiện ra tôi hẹn hò với cô gái khác được một tháng kể từ khi chúng tôi chính thức mối quan hệ với nhau. My không nói gì, chỉ im lặng nhìn tôi, giọt nước mắt chảy dài trên má. Tôi ôm My vào lòng "Anh xin lỗi!" Tôi chờ đợi cô ấy nổi giận để có cơ hội giải thích và trình bày những lời vốn đã chuẩn bị sẵn. Nhưng My không nói gì, gục đầu vào vai tôi một lúc rồi lau nước mắt.

- Em nấu gì cho anh ăn nhé!

Thế đấy! Tôi đứng như trời trồng, hoàn toàn lúng túng trước thái độ của My. Cô ấy hoàn toàn không trách cứ, không lên tiếng và vẫn hết mực quan tâm tôi... hơn cả trước.

Rồi My phát hiện ra tôi tán tỉnh lung tung lần thứ hai,

thứ ba. My vẫn chưa một lần nặng lời. Cho đến khi tôi tỉnh cờ biết My ôm nỗi đau ấy một mình. Cô ấy trốn trong góc khuất của sân thượng và khóc. Cô ấy ghi đầy nước mắt trên blog cá nhân, trong từng mảnh giấy nhỏ nhét đầy con mèo đất mà cô ấy gọi là "Ichi ăn nỗi buồn". Giây phút đó, tôi cảm thấy cả thế giới này đổ sập lên ngực mình. Cảm giác chợt nhận ra mình như kẻ tội đồ thiên cổ, nhận ra hết thấy mất mát và tổn thương của My đang nuốt chửng lấy tôi. Thật đáng sợ!

Tôi muốn chia tay. Tôi không muốn đứng yên để cảm giác này làm hư hại đời sống của chính mình. Tôi muốn một mối quan hệ vui vẻ, tất cả đàn ông đều muốn một mối quan hệ vui vẻ. Và với My, vào khoảnh khắc đó, mối quan hệ với My khiến tôi trở nên ngột thở.

Tôi chính thức chứng kiến My vụn vỡ trước mắt mình. Cô ấy như không còn chút sinh lực nào, tiếng khóc quặn nghẹn trong không gian. Những ngón tay run rẩy bám chặt lấy tay tôi:

- Anh là cả thế giới của My... mất anh rồi My liệu còn là gì, My liệu còn lại gì?

Ừ, bạn sẽ thấy, làm người đàn ông nhẫn tâm không phải là chuyện đơn giản chút nào. Và tôi đã chứng kiến My vụn vỡ như thế không ít lần cho đến khi. Tôi biết. Tôi chắc chắn.

Tôi nhất định phải chia tay My.

Thỉnh thoảng Len lại biến mất khiến tôi phát điên. Len không trả lời tin nhắn, không nhận điện thoại. Cứ như là bốc hơi vậy. Và lúc quay trở lại là sà ngay vào lòng tôi, hít hà nũng nịu:

- Em nhớ anh, em nhớ anh, em nhớ anh!

Tôi bực bội:

- Em đã đi đâu hả?

Len vẫn tiếp tục rúc đầu vào ngực tôi nhõng nhẽo:

- Em cố tình đi tít tấp để xem sao và nhận ra mình nhớ anh đến nỗi có ai mời ăn kem, em cũng không thèm để tâm cơ. Em yêu anh hơn cả kem rồi đấy, anh thấy chưa?

Nếu là bạn, thì bạn vẫn tiếp tục nổi giận à? Đừng nói dối nhé!

Những lúc không biết Len ở đâu, tôi thực sự rối lòng và mong muốn được gặp Len ngay tức khắc. Tôi muốn được nằm lên chân Len, ngắm nhìn Len đùa nghịch với những lọn tóc của mình, ngắm nhìn Len cười, ngắm nhìn Len chun chun mũi mỗi khi không vừa ý, ngắm nhìn Len như đang thở vào bầu không khí xung quanh mình tình yêu của riêng Len. Được ôm Len vào lòng mình thật trọn giống hệt như cảm giác dịu dàng nhất mà bạn có được giữa mùa đông, vùi mình vào chăn ấm và vô lo với đời. Nó y hệt như vậy, thuần khiết và an lành như vậy.

Cuối cùng, tôi muốn đưa Len trở thành phần thể giới của mình. Chiều thứ Bảy, tôi hẹn Len lúc sáu giờ tối để đi cùng đến tiệc sinh nhật của một người bạn. Len bảo Len bận. Tôi khó chịu vì có gì có thể quan trọng hơn tôi vào chiều thứ Bảy được cơ chứ. Nhưng Len vẫn kiên quyết rằng Len bận việc đột xuất ở công ty. Tôi đành đến quán bar dự sinh nhật một mình. Có điều đặc biệt là kể từ khi quen Len, tôi không còn có nhu cầu thiết tha

để ý đến những cô gái khác nữa. Giống như thể Len đã cho vùng trời trước mắt của tôi một phép nhiệm màu, không để bất kỳ ai xâm nhập vào đó được.

Tối thứ Bảy, quán bar nhộn nhịp người. Nhạc xập xình ồn ã, tôi nhớ Len và muốn nhìn thấy Len ngay tức khắc. Tôi nhắn tin, Len không trả lời. Tôi gọi điện, Len không nhắc máy. Cảm giác khó chịu nhấm nhẳng trong người. Tôi quyết định ra quầy bar gọi một chai bia khác. Đúng lúc ấy tôi nhìn thấy Len đang nói cười với một gã khá bảnh bao, ăn mặc như người vừa đi làm công sở về. Cũng cái kiểu cười thích thú ngả người nghiêng nghiêng đó, Len hầu như không nhìn thấy tôi đang đứng thật gần. Tôi tiến đến sát hơn, cúi mình xuống thì thâm vào tai Len Em có vẻ bận quá nhỉ?

Không một thoáng giật mình hay do dự. Len ngẩng đầu lên nhìn tôi "à" một tiếng rõ phẩn khích. Thần kinh tôi như phát hỏa, phải cố kiềm chế hết sức mới đủ sức quay mặt bỏ đi.

Len không hề đuổi theo. Cô ấy diệu kỳ tới mức không hề níu lấy tay tôi, không hề bỡ ngỡ, không hề e

sợ. Hai tiếng sau Len bấm chuông cửa nhà tôi. Tôi tức tối nhìn Len. Máu nóng chạy rần rần trong huyết quản. Len đang mặc một cái váy ren trắng hở lưng mảnh dẻ, xoay nhè nhẹ trong phòng và khe khẽ hát theo bài hát văng vẳng từ xa.

- Em không thể đứng yên được à! -Tôi cất giọng giận dữ.

Len mím chặt môi, dừng lại bên bàn viết, mấy ngón tay mon men lại gần bình keo 502 còn chưa mở gói. Len khe khẽ ngược mắt lên, giọng nũng nịu.

- Anh mua keo làm gì thế ạ? Có gì hư trong nhà hả anh?

Tôi chính thức phát điên. Đứng bật dậy, trừng mắt về phía Len, lớn tiếng:

- Em không thể nói chuyện nghiêm túc được phải không? Thế bây giờ em muốn gì?

- Em muốn... em muốn... bôi keo đầy tay mình sau đó nắm chặt lấy tay anh, sẽ như vậy để chúng ta sẽ mãi

mãi ở bên nhau, nhĩ anh nhĩ! Anh... đừng cẩu nữa mà...

Khi thật sự nhìn thẳng vào Len lúc này, tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Cô ấy phải là của tôi. Nhất định phải là của tôi. Tôi kéo Len vào lòng, siết lấy cô ấy thật chặt và thổ lộ bằng một giọng hết sức... kiên quyết.

- Chúng ta lấy nhau đi!

Len đẩy tôi ra. Nhìn tôi và nở một nụ cười thật lạ lẫm rồi quay lưng bỏ đi. Tôi níu lấy tay Len nhưng cô ấy chỉ mỉm cười và rút tay đi khỏi.

Vùng sáng phía sau Len để lại hay hắt những vệt dài lấp lánh.

Len đã hoàn toàn biến mất khỏi căn hộ tầng thứ mười hai. Suốt nhiều ngày sau đó tôi đi tìm nhưng không thể nào thấy, như thể Len đã hòa tan trong không khí. Không một chút gì sót lại ngoài nỗi nhớ nhung hoang mang không lời đáp.

Ngày thứ hai trăm năm mươi một kể từ khi chia tay My, tôi vô tình nhìn thấy My ở sảnh ăn sáng của khách

sạn vì có hẹn với khách. My nhìn đã tươi tắn hơn rất nhiều. My tiến đến bàn tôi, nở một nụ cười chào hỏi khách sáo. Tôi lịch sự đứng dậy đáp lời. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy một giọng nói trong trẻo gọi: "My ơi!" My khẽ quay người, để lộ ra một hình bóng vô cùng quen thuộc. Quen đến mức tôi cảm nhận được hết sức rõ rệt rằng từng đầu ngón tay mình đang bối rối. My nhoẻn miệng nhẹ nhàng giới thiệu:

- Đây là Len, bạn thân em!

Bằng một sắc thái hết sức đài các, Len nhìn thẳng vào ánh mắt tôi mỉm cười. My dịu dàng nói:

- Anh dạo này có hạnh phúc không?

Nếu không trả lời được câu hỏi của My, liệu tôi có nên chuyển lên sao Hỏa để sống hay không?

Phụ nữ luôn làm hết mình cho tình yêu mà họ tôn thờ. Nhưng lỗi lầm ngớ ngẩn nhất là khi tình yêu đó tan vỡ, họ chỉ tiếc nuối duy nhất những gì mình đã hi sinh mà quên mất nửa kia cũng đã từng hi sinh như vậy.

Em có dạ nào, anh hãy xáo măng!

Tôi thích từ "dịu dàng". Đàn bà thì phải thế! Ba hồi tự hỏi "Có nên tính chuyện đặt tên con là Dịu?"

Em dậy sớm gội đầu. Tóc đã không còn dài như thuở hàn vi. Đã không thẳng lưa lả và đen nhánh những niềm khao khát mang đầy những cái tên kiêu hãnh, nồng nàn. Em chải tóc bằng những ngón tay cong cong đầy vết xước bé li ti. Sợi rụng. Sợi rơi. Lả tả xuống khoảng sân nắng dịu dàng. Có phải nỗi niềm thương cảm cũng đang rơi. Đang rơi?

Em tắm sạch tấm thân lấm lem này. Em quét nhà. Em lau mài đến loang loáng lên những vết bụi thời gian. Đợi anh về em ngó hoài ra cửa. Anh không về. Em lại kỳ cọ mãi miết tấm thân này. Lốp ký ức trôi đi. Niềm đau cũ lại tẩy lên mừng mủ. Em lại mãi miết cọ kì. Để anh về. Em lại trắng phau, tươi mới. Cho anh. Em ngó hoài ra cửa. Anh không về. Em thay áo. Em vấn tóc thật cao để nỗi niềm không buông thả. Đợi anh về. Để anh hôn em dịu dàng. Dịu dàng lắm. Không tốp tấp và nhầy nhụa. Không cào cấu và bức bối. Để anh lùa tay vào tóc em.

Để chính tay anh mở cửa cho hoang hoải bay đi.

Vậy mà...

Anh không về.

Em không hút thuốc vì em ghét mình nồng vị khói. Em không uống rượu vì rượu khiến em say đốn đau. Em vào sàn không lắc giật lắc tung để phô bày bộ ngực hớ hênh căng cứng tương tư. Em không gào. Không hét.

Ra đường, va phải một người đàn bà. Đứt tung nút áo, thế là hớ hênh. Người đàn bà mắng em: "Con đi!" Em không thèm kéo áo, cứ thế bước đi.

Gió thông thốc, được đến đâu? Liệu có đủ thổi hết được những vết lem mòn mỗi đốm tẩy dầu tay em cào cào? Về nhà, một vật vĩa, em viết mấy chữ: "Em nhớ anh."

Em lại dịu dàng rồi, phải không anh?

Anh bảo: "Anh quá yêu em! Anh không thể chia sẻ em, ngay cả trong ý nghĩ" Vậy là em run rẩy. Em sung

sương đến man dại. Em quấn chặt lấy anh bằng vòng tay cũng cong cong xanh xám, cũng sùi sùi bé li ti những vết xước.

Em hôn anh. Mở mắt. Có phải em đang thật lòng? - "Vớ vẩn!" Em hôn anh mà nhìn thấy một mảnh trắng chéo xiên, nằm nghiêng chênh chếc một cái ăng-ten nhà ai liêu xiêu đến tội. Em hôn anh, mà nhìn thấy đêm phủ dài tận gót chân lấm nhám sạn. Bất giác, em giãy mạnh. Chắc tại lúc đó, em thấy mình không đủ trong trắng cho anh!

Anh bảo: "Ngoan nào! Ngoan nào! Anh sẽ vẫn yêu em cho dù có bất cứ chuyện gì!"

Em lại yên. Nhắm mắt rất hiền lành. Hôn anh. Em nhắm mắt rồi nhé! Không mở mắt nữa đâu tại em sợ mình lại lấn cấn bởi miếng ngói lệch nghiêng nóc nhà ai bên trái. Bởi con mèo đen trĩu, mắt xanh lòe choe chõe gọi bạn tình trong đêm thanh. Bởi cái gì gì đâu xưa lắm, xưa đến độ em không đủ ký ức để gọi được thành tên!

Anh phủ nhòa lên người em. Tĩnh quá! Em bản thân:

"Sao anh không hôn em?" Em vẫn chưa dám mở mắt.
"Không phi người ta yêu nhau thật tình, ân ái kết thúc bằng một nụ hôn sao?" Em vẫn mắt nhắm nghiền: "Sao anh không hôn em?"

Anh bảo: "Em đã từng với ai?" Anh đồ dài bên cạnh. Em không thấy bóng anh trên vách. Giống như là em đang ủ ê trong những giấc mơ của mùa đông năm trước. Của mùa hạ năm kia, của mùa đông năm trước. Của mùa xuân thuở nào không nhớ rõ.

"Anh là lần đầu tiên cho em. Em đã là đầu tiên cho ai?"

Em ngồi dậy thật nhanh. Bối rối lắm! Em vốn là vậy mà, ai hỏi gì không thể trả lời thì bối rối, hoang mang. Cái nút áo cài lệch. Mặt dây chuyền nằm lệch. Em lệch bước ra khỏi vùng đêm có mảnh trăng, mái ngói, con mèo... "Giá mà anh với tay một chút để níu lấy cái ngón út cong cong!"

Em gạch xóa hai chữ quá khứ lên tường, lên giấy vẽ, lên tay, lên tim. Em chóng mặt với cơn bão mùa hè quá

ngang khung cửa. Xào xạc, rú rít, vậy mà em chỉ nghe thấy những tiếng thì thầm của anh rất nhỏ. Rất mỏng manh như ngón tay anh không hề cong, không hề có bất kì vết xước nào, lang thang nhẹ bẫng trên má em, trên môi em, trên cổ em...

Em không đủ can đảm làm như người đàn bà trong phim, soi gương và tự nắn bóp ngực mình lúc nhớ anh. Em sợ đau lắm! Tự làm mình đau, sẽ đâu có ai thương cảm cho, anh nhỉ? Em chỉ biết ôm mình trong góc, ngó trăng trăng vào đêm. Mà sao rướn hoài cũng không đủ hết được vòng lưng. Nên em thấy mình lạnh run lấy bầy.

"Anh cần thời gian để chấp nhận!"

Chấp nhận em hay chấp nhận em cùng quá khứ của em?

Bão tan. Em thấy con phố phủ xanh màu lá. Ông khách lạ dưới nhà, bụng rất to, áo may-ô kéo cao đến ngực, vừa xĩa răng vừa chỉ trỏ với mấy ông bụng to khác, chắc là kín đáo hơn: "Mẹ, te tua hết tron!"

Thấy em đi qua, nhe răng ra xới lời, để lộ một miếng rau xanh còn giắt chéo: "Cô T đi đâu đó? Cầm cái mũ bảo hiểm nè, coi chừng cành gãy rớt xuống đầu. Coi phớ xá kìa! Nguy hiểm lắm đó nha!" Tự nhiên rùng mình tưởng tượng ra đội cái mũ như người ta áp hai cái gáo dừa vô mặt, đi thần thần thơ thơ trong đám tàn hoang màu xanh lục kia. Mà có khi nào, em bật mặt rồi, anh mới yên tâm để yêu em tiếp không?

Nắng hắt vào màu xanh. Nắng đẹp. Màu xanh cũng đẹp! Sao hoang tàn mà đẹp quá đỗi vậy hả anh...

Bỗng em nghe ai g

Em quay mình. Tóc vắn cao bật tung. Lòa xòa bay ngay cả khi không có gió.

Em nhìn thấy anh...

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 16, 17, 18

Thực ra nếu bạn bị tổn thương vì một người đàn ông nào đó thì một phần bởi vì bạn đã cho người đó cơ hội làm tổn thương đến mình.

Không thể lấy chồng ta

Những cô gái theo phong trào Tây hóa thường nói tiếng Anh lưu loát và nhìn thấy rõ tương lai của đời mình.

Chuyện phiếm cho A và Z.

Bây giờ đã là ba giờ sáng, giờ Paris. Nàng vẫn còn chong mắt không tài nào ngủ được. Từ căn biệt thự trên đại lộ Franklin Roosevelt, nàng nhìn rõ thành phố hoa lệ vẫn còn sáng choang kiêu diễm. Không như nửa vòng trái đất kia, tầm giờ này, họa chăng chỉ có những tấm

lưng gồng gánh miệt mài, thỉnh thoảng bị đêm nuốt chửng lấy rồi lại thở dài nhả ra, những đám loai chơi lâu lâu khuấy động khoảng yên bằng những trận rú rít, và nàng của những năm trước hay thích trườn tấm thân trắng nõn vào đêm, hít lấy hít để mùi hoa nhài nhà bên cạnh.

Ngày mai, ngày kia nữa là tết, hai năm rồi nàng đón tết xa quê. Chồng nàng sống tại quận Mười ba, buổi sáng mọi người thường thưởng thức tô phở to như cái thau rửa mặt, đĩa bánh cuốn làm từ thứ bột bán đầy siêu thị. Rồi chồng nàng, anh chàng người Pháp cao hơn mét tám, giám đốc tài chính ở Total Elf, ôm hôn nàng và nói câu: "Chúc mừng năm mới" bằng thứ giọng mũi lơ lơ. Thế là tết xong, đi qua hồ hững và chóng vánh. Nàng tưởng mình đã thích nghi với bất kì loại hình chúc tụng lẫn chia sẻ nào. Nàng tưởng bản thân sinh ra đã là "con tắc kè hoa" giỏi thay áo, giỏi làm quen, giỏi biến cái khó ư thành cái đỡ khó ư có thể kiểm soát. Vậyà bây giờ nàng lại nằm co quắp trong đông chần nệm xa xỉ, trong căn phòng sực nức mùi hoa nhài... dán nhãn L'Occidental, và nhớ...

Và khao khát đến nứt da nứt thịt mùi ngai ngái lá dong trái đầy sân gạch, buổi sáng đi làm, nàng cứ phải rón rén lách qua trên đôi guốc nhọn 7 phân kiêu diễm.

Đột nhiên nàng cảm thấy oán hờn ghê gớm. Oán hờn ai, tức thời nàng không thể nào biết rõ. Oán cái nguyên do đây nàng xa xứ lấy chồng Tây đi vậy. Nhưng rồi nàng tự hỏi. Nguyên do đó là gì? Là cái chương trình: "Chúng tôi là phụ nữ" nàng phụ trách ngày xưa? Hay tại anh A, anh Z nàng đã từng phải lòng mà trao trọn nguyện ước tuổi xanh?

Nàng khóc rưng rức.

Bốn giờ sáng. Giờ Paris.

Nàng bảo vệ luận văn thạc sĩ báo chí tại pháp năm nàng hai mươi tư tuổi. Nàng ào ào về nước. Nàng đẹp. Nàng khéo léo. Nàng cá tính. Nàng rất "cool", nói theo ngôn ngữ của những người trẻ giỏi giang, hội nhập như nàng. Nàng trúng tuyển vào đài truyền hình, với năng lực và ngoại hình hiếm có, chẳng khó khăn gì nàng đã thuyết phục nhà đài cho làm hẳn một chương trình mới

lấy tên "Chúng tôi là phụ nữ".

Chương trình của nàng chỉ sau 2 lần phát sóng đã nhận được sự ủng hộ hết sức nhiệt tình của khán giả. Nàng đem lên màn ảnh chân dung những người phụ nữ thành đạt bắt đầu lập nghiệp từ con số 0 tròn trĩnh, những người dũng cảm đương đầu với bệnh tật, thậm chí là cả những diva và đời tư của họ. Đây, nàng thông minh đến thế là cùng. Chả ai chê trách được chương trình của nàng vì nó bao quát từ cái nghèo hèn đến sự cao sang quyền quý, từ những sự phù phiếm rẻ tiền cho đến những giá trị sâu sắc cao siêu. Có hết, có đủ, thậm chí là có dư. Nàng nổi tiếng như cồn, đi đến đâu người ta trầm trồ đến đấy. Người ta ngưỡng mộ nàng, người ta mê đắm nàng, người đàn bà giỏi giang, thành đạt. Và cũng chính lúc ấy, nàng cảm thấy hình như nàng không cần phải dựa dẫm vào bất kì người đàn ông nào. Nàng ăn tối với A, shopping với B, khiêu vũ với C, và thăng hoa với Z. Cũng có lúc nàng đốt đèn trong đêm, cố nhớ lại những rung cảm bé li ti khi nàng mười bảy, mười tám để định hình xem tình yêu như thế nào mà còn lấy chồng cho hợp nhẽ, hợp lòng thiên hạ. Nhưng rồi nàng

không thể. Nàng e sợ thứ danh phận "người vợ - người mẹ - người con dâu." Nàng e sợ thứ cảm giác cuộc đời mình vô tình gắn vào một cái họ nào đấy. Thế rồi, nàng ngủ thiếp đi.

"Xin chào tất cả các bạn" Y Ly lại được gặp mặt các bạn trong chương trình "Chúng tôi là phụ nữ" Chắc hẳn các bạn đang thắc mắc không biết khách mời nào sẽ đến với chúng ta ngày hôm nay. Y Ly đã suy nghĩ rất lâu và quyết định tuần này sẽ tạo một không khí mới mẻ hơn. Chúng ta sẽ không chỉ có một vị khách mời như thường lệ mà là đến ba vị khách thú vị. Họ sẽ cùng chia sẻ với chúng ta một quan niệm mới về những người phụ nữ được xem là thành đạt. Như thế nào là thành đạt? Họ là những người phụ nữ của thế kỉ mới, độc lập, mạnh mẽ, giỏi chuyên môn, nhạy bén và kinh tế vững chắc. Ngỡ tưởng những người như các chị sẽ là người dễ dàng tìm kiếm một mái ấm mãi mãi nguyên nhất, thế nhưng trên thực tế lại không phải như vậy. Và bây giờ, chúng ta cùng chào mừng chị Bảo A, trưởng phòng marketing tập đoàn P. tại Việt Nam; chị Thanh T, kế toán trưởng khách sạn H và chị Minh V, giám đốc chi nhánh M. tại Hà Nội đến

với trường quay để tham gia cùng chúng ta trong chương trình "Chúng tôi là phụ nữ", chủ đề "Không thể lấy chồng ta" hôm nay."

Đó là chương trình nhiệt tâm cuối cùng của nàng. Nàng đã đối diện với những người đàn bà có thừa mừa tiền tài và danh vọng, nghe họ bộc bạch những trăn trở có thể coi là phiền diện nhưng chúng lại chính là tâm tư tình cảm của nàng.

Chị Bảo A quả quyết:

- Đàn ông Việt sĩ diện nhất hành tinh!

Nàng tròn mắt. Chị đặt tách cà phê xuống bàn, mỉm cười nói tiếp:

- Chị chẳng nói đùa đâu. Em cứ thử yêu một chàng đi, rồi đi làm kiếm nhiều tiền hơn anh ta xem. Cái sự tưởng như là con con ấy, dễ thông cảm ấy nhưng thực chất lại là nguồn cơn của hàng chục, hàng trăm cuộc cãi vã để dẫn đến chia tay.

- Thế thì chọn anh nào kiếm tiền giỏi vậy!

- Kiếm tiền giỏi thì thường chả lấy em làm vợ đâu!

Nàng bắt đầu có triệu chứng hoang mang.

- Kiếm tiền giỏi thì chỉ muốn lấy vợ theo tiêu chuẩn "không xấu - không đàn độn - không tham vọng" thôi em ạ!

Triệu chứng hoang mang đang gia tăng.

- Em thấy lớp thanh niên tầm tuổi em đi du học, tiếp cận những luồng văn hóa mới, họ cũng suy nghĩ thoáng hơn lớp cha chú rất nhiều đấy chứ

- Bọn ấy lại càng mệt. - Chị Thanh T xen vào.

- Tại sao ạ?

- Đàn ông du học còn rắc rối hơn, nửa mặc nửa mở, dở dở ương ương. Lúc cần "sướng lên" thì tự kỷ ám thị ta đây tân tiến, cởi mở. Lúc qua rồi thì lôi giáo điều ra rao giảng. Trước mặt thiên hạ toàn tuyên ngôn như đinh đóng cột ta đây tư tưởng thoải mái, không đánh giá chị em bằng mớ quan điểm cổ lỗ, nhưng đến lúc tình huống

thực tế với bản thân thì chợt dạ ngay. Dằn vặt rồi vặn vẹo đủ cả. Chẳng biết đâu mà lần, các anh đi học càng cao càng rộng lại càng mệt. Ngỡ là lớp thanh niên rộng rãi, phóng khoáng nhất nhưng hóa ra còn âm lịch không ra âm lịch, dương lịch cũng chẳng đến luôn.

Chị Bảo A đặt ly nước xuống bàn tiếp lời:

- Phải rồi. Họ chỉ tân tiến, cởi mở lúc còn trẻ, còn muốn chơi bời trải nghiệm, muốn thể hiện với đám loi chơi cùng cỡ rằng mình có suy nghĩ chừng chạc và khoáng đạt. Đến lúc trưởng thành hơn một chút, sống và bao quanh bởi cuộc sống xã hội Việt Nam, họ tính đến chuyện lập gia đình tử tế, những anh chàng này sẽ trở thành kẻ gia trưởng và bảo thủ số một.

Nàng cặm cùi ghi chép. Đầu óc mông lung, bao quanh bởi hàng loạt luồng suy nghĩ xoay chiều ngang dọc.

Buổi nói chuyện lan man sang một số chuyện linh tinh không đầu không cuối một lúc. Nàng thấy nắng rẽ đôi trên chớp vòm phố Nhà Thờ.

- Nói tưởng đùa chứ Ly có tin không? Phụ nữ mà béo thì khó lòng mà kiếm được anh chồng ta tử tế.- Chị Minh V chuyển sang câu chuyện khác.

- Tại sao ạ?

- Tỉ dụ nhé. Em cao 1m60, nặng năm mươi lăm cân. Theo tiêu chuẩn đo quốc tế, em là người vừa phải. Theo quy ước Việt Nam, đàn bà thế là béo. Mà cứ ú na ú năn trong mắt các chàng trai Việt thì cho dù em có khéo, có chăm, có thông minh có tài giỏi thì cũng sẽ là hạn mục sát hạch sau cùng. Đừng tin chuyện "cái nét đánh chết cái đẹp".

- Có hơi cực đoan quá không ạ?

- Hiển nhiên là không phải mười chị béo thì ế hết cả mười, nhưng mà cứ phải mò kim đáy hồ, tát cá lội a hoàn may phúc mấy đời tu dưỡng gia thân, mới có chị gặp được anh chồng ta yêu thương mình vì cái nét na.

Không gian loãng ra. Tháng Bảy đổ trận gió to rồi bung cả tóc. Nàng gọi điện cho Quân. Nàng bảo:

- Em vừa làm phỏng vấn chương trình xong Quân ạ!
Lão đảo quá!

Quân cười:

- Túm tóc xé váy với khách mời à?

Nàng rủ Quân đi uống bia hơi. Để nghe Quân cốt nhà. Mấy năm rồi vẫn thế, Quân với nàng vẫn nói chuyện với nhau bằng thái độ bông lơn, bốn cọt như hồi hai đứa còn học đại học ở Pháp. Có lần nàng tỏ tình:

- Em yêu anh, Quân ạ!

Quân đáp trả luôn:

- Nếu Ly muốn thì chúng ta yêu nhau, chứ Quân sẽ không dám cưới với Ly!

Nàng tự ái, đâm bộp vào bụng Quân rồi bỏ đi một mạch. Tuần sau lại hòa, lại đi lang thang cùng, mua cà phê cùng, đi chợ cùng.

Quân đến, búng tách vào trán nàng, cười nhăn nhở:

- Ầ làm sao? Nói ra đề chàng giải quyết!

- Tại sao Quân không muốn lấy Ly?

Quân sửng người một lát.

- Ly giỏi giang quá, sắc sảo quá. Quân muốn một người vợ bình thường thôi, đơn giản và an phận. Và ít ra cũng để Quân mở một lời cầu hôn cho phải nhé.

Họ là hai kẻ âm thầm duy nhất trong quán nhậu. Xung quanh nàng, những người đàn ông. Không phải của nàng.

Nàng không muốn kiếm tìm. Không thể kiếm tìm.

Nàng mệt mỏi. Buông tay.

Các cô gái khi bị bỏ rơi sẽ cố gắng sống tốt hơn, xinh đẹp hơn rồi mong có ngày được gặp lại người cũ trong trạng thái ngẩng cao đầu. Nhưng điều đáng buồn là suy nghĩ đó chỉ chứng minh duy nhất một điều rằng tâm hồn nàng chỉ quẩn quanh bên hình bóng người đàn ông không xứng đáng.

Đùng một cái... Em Yêu Anh

Chou ngồi cạnh Ichi bên cửa sổ. Gió lùa vù vù tung cả tóc. Chou quay lưng lại, hét thật to vào cái quạt điện màu hồng chi chít hình dán mèo đeo nơ:

"AAAAAAAAAAAAAAAA, cậu là đồ tệ bạc! Cậu là đồ tệ bạc!" giọng Chou méo mó cả đi như vẽ mặt cô lúc này. Thút thít rồi đấy.

Năm nay Chou mười tám tuổi.

Ichi chỉ là một con mèo bằng đất nung hai tuổi rưỡi. Không phải loại mèo thông thường. Là loại đặc biệt xinh đẹp đeo lục lạc ở cổ và có một cái rãnh nhỏ ở lưng. Giống như bọn heo đất "ăn tiền" thì Ichi lại "ăn nỗi buồn" của Chou. Vào một ngày mùa xuân hoa phi tiên bay đầy trong gió, Gia Bách bế Ichi đến gõ cửa nhà Chou và bảo: "Này, cậu bớt khóc nhè đi và nuôi con mèo này lớn bằng nỗi buồn của mình nhé!" Vậy là đã hai năm rưỡi trôi qua.

Gia Bách và Chou cùng lớn lên trên đảo Bách Hoa.

Sáu tuổi, Gia Bách đã biết nắm tay dắt Chou băng qua đường. Mười tuổi, Gia Bách kết một chuỗi hoa chuông đeo vào cổ tay Chou và nghiêm mặt nói "sau này tớ sẽ lấy cậu!" Mười bốn tuổi, Chou bắt đầu lớn, cao hơn Gia Bách một ngón tay út và không thích đi cùng nhau nữa. Mười sáu tuổi, Chou tóc dài ngang vai màu hạt dẻ, ngồi vắt vẻo ở trên đồi đọc thư tình của không biết bao nhiêu người giấu tên giấu mặt. Gia Bách lênh khênh, tóc đinh lờm chờm, áo đồng phục tà trong tà ngoài, chiều nào trên đường về cũng tạt ngang qua vút cho Chou một thỏi kẹo phúc bồn tử phủ đường lấp lánh.

Mười sáu tuổi, Chou đứng chống nạnh dưới cây táo phủ trắng hoa, nhíu mày với Gia Bách khẳng định.

- Tớ không thể nào yêu người bằng tuổi.

- Tại sao? - Gia Bách ngạc nhiên, lo lắng.

- Thật là không ra gì. Những lời đường mật này này thậm chí còn sai cả chính tả!

Vừa nói Chou vừa phẩy phẩy đám thư tình trong tay.

Gia Bách gật gù nhìn Chou.

- Tớ chả bao giờ viết sai chính tả cả!

Chou không để ý gì đến lời Gia Bách.

- Cậu biết chúng nó viết gì không?

- Viết gì?

- Cậu đã khiến tớ biết đến một thứ tình cảm rất mãnh liệt. Đây xem đi, tình yêu có phải là thứ trẻ con viết sai be bét thế này đâu!

Gia Bách vòng tay nhìn Chou.

- Thế cậu biết tình yêu là gì à?

- Đương nhiên. - Chou cong môi.

- Như nào?

- Là như tớ với anh Khải Minh... - Chou bất giác đưa tay lên bịt miệng mình.

- Hả? Anh Khải Minh á?

Gia Bách trợn ngược mắt nhìn Chou giận dữ, nạt một câu rồi xách cặp bỏ đi.

Không thể nào!

Đảo Bách Hoa nằm ở tầng thứ mây thứ chín, xung quanh bao bọc bởi những làn khói hồng xấp như bông. Mỗi năm trên đảo chỉ có mùa đông lạnh vào tháng Mười Hai, hơi nước đóng thành băng tụ thành những đóm thủy tinh trong suốt dưới tàn cây lá kim xanh mượt. Mọi người gọi đó là tháng hạnh phúc vì bất kể ai cũng được quay về nhà vào tuần cuối cùng của tháng, nghỉ lễ Giáng sinh vào rừng nhặt thông và nướng bánh trên quy gừng có mút anh đào ở giữa.

Khải Minh là anh trai của Gia Bách, lớn hơn Gia Bách tám tuổi và rời khỏi đảo Bách Hoa để đi bộ xuống trái đất từ năm hai mươi tuổi. Cứ mỗi mùa phi tiên đi qua là đảo Bách Hoa lại chứng kiến sự ra đi của biết bao người trẻ, họ băng qua cổng cây tùng, xuyên qua những ngả mây màu ngọc bích và hướng về phía dải nâu đầu tiên của

trái đất. Có một đôi người trên đường đi đã dừng lại ở tầng mây thứ hai hoặc thứ ba vì không đủ sức đi tiếp hoặc vì họ sợ nếu đi hết con đường thì vĩnh viễn sẽ không còn nhìn thấy một dải nâu hồng nào nữa trong đời.

Khải Minh trở về nhà vào tháng Mười hai. Như hầu hết tất cả mọi người, trở về nhà vào điểm cuối cùng của bất kỳ điều gì: cuối năm, kiệt sức, tận cùng của thất vọng, tận cùng của đổ vỡ. Thế nên, ngày Hai mốt tháng Mười hai năm nào cũng vậy người ta cũng thấy cậu ở cổng, đứng cạnh cây tùng, đi về phía ngôi nhà số ba hai phố Anh Túc. Và đúng lúc vào ngày tháng Mười hai năm Chou mười sáu tuổi, Khải Minh va vào Chou ở ngã tư đó. Đó là một ngày gió lớn, quăng quật mọi thứ lên không trung rồi lạnh lùng thả rơi vội vã. Chiếc khăn quàng cổ màu thiên thanh của Chou xổ bung, bay tuốt khỏi cô, chấp chới hạ cánh trùm kín mặt Khải Minh. Chou luống cuống chạy đến, miệng không ngừng xin lỗi.

Nếu bạn đã từng hy vọng gặp được hoàng tử của mình một lần trong đời, nếu bạn đã từng tưởng tượng về thứ ánh sáng diệu kỳ băng qua không trung và xuyên

thẳng vào tim, khiến cả một vùng trời trước mắt đột nhiên lấp lánh, nếu bạn đã từng miên man dọc sông lưng cảm giác râm ran như kim chích, nếu bạn đã từng thấy hơi thở của mình bối rối... thì bạn sẽ hiểu Chou, thực sự hiểu Chou khi cô ấy nhìn thấy Khải Minh. Cũng không có gì quá lớn lao. Chỉ là Khải Minh mỉm cười hiền lành, gỡ chiếc khăn ra khỏi mặt và từ từ quàng nó cẩn thận lên cổ cho Chou. Cậu khẽ xoa đầu Chou và bảo: "Chou đã thành thiếu nữ rồi đây!" Ừ, đã là thiếu nữ rồi cơ mà, có phải trẻ con nữa đâu! Thế nhưng, Khải Minh là người đầu tiên trên thế giới này công nhận điều đó. Người đầu tiên bao giờ cũng có vị trí và ý nghĩa thật đặc biệt.

Cái người đặc biệt ấy lại còn dong dỏng cao, cười lộ răng khểnh và giọng nói thì ấm áp vô cùng. Cái người đặc biệt ấy Chou đã gặp không ít lần trước đây nhưng chưa bao giờ biết rằng người ta lại có thể khiến trái tim Chou loạn nhịp đến thế. Ngồi vắt vẻo trên chạc cây rêu, véo von hát, trong lòng ngập tràn hoa như thể tháng Ba đã ở rất gần, mùa xuân dịu dàng gõ cửa. Gia Bách đi bộ lên đồi, cậu vút υχch túi xách xuống gốc cây rêu, ngẩng mặt nhìn Chou.

- Cậu thích anh Khải Minh thật à?

Câu hỏi của Gia Bách khiến cho Chou im bật, mặt đỏ bừng bừng như vừa vô tình uống nhầm ly rượu táo. Gia Bách thở dài nhìn thái độ lúng túng của Chou:

- Chỉ là thích vớ vẩn thôi chứ gì!

- Không...phải mà... - Chou lý nhí.

- Sao cậu biết là không? Cậu có bao giờ nói chuyện với anh Khải Minh đâu cơ chứ? Cậu biết gì về anh Khải Minh hử?

- Tớ có... nói hai lần rồi.

- Lúc nào?

- Một lần khi anh ấy vừa về và một lần trong buổi nhặt thông ở rừng Lâm ấy. Tớ biết mà. Nó khác lắm. Tớ nghĩ đến anh ấy suốt cả ngày, ngay cả khi đang đánh răng tớ cũng nghĩ. Trước khi đi ngủ tớ cũng nghĩ đến thì mới ngủ ngon được. Và chỉ nghĩ thôi mà tớ đã có thể mỉm cười. Cái kiểu cười có thể khiến cậu ấm trong tim,

rộn rã toàn là nhạc điệu. Thích lắm!

Gia Bách im lặng. Ừ, cái kiểu nhạc điệu trong tim đó cậu cũng biết rõ nó ngân nga nhường nào mỗi lần nhìn thấy Chou. Da diết và bám riết lấy tâm trí như một kiểu hạnh phúc gây nghiện. Thực sự gây nghiện. Nhưng đến lúc này, khi ngồi dưới gốc cây rêu, nghe Chou kể về bản nhạc trong tim cô. Gia Bách mới nhận ra rằng bản nhạc của mình cũng có khả năng đôi tông và chùng xuống. Gia Bách hít một hơi dài rồi đứng lên, trong lòng thầm nghĩ: "Không sao, mình là đàn ông cơ mà!"

- Tớ sẽ giúp cậu. Kế hoạch của cậu là gì?

Bằng một giọng cương quyết và mạnh mẽ. Gia Bách nhìn thẳng vào Chou và nói những lời như vậy. Lúc đó, cậu nhìn rõ niềm lấp lánh hân hoan trong mắt cô. Chou hào hứng.

- Thật à? Cậu sẽ giúp tớ thật nhé! Cơ mà, tớ lại chẳng có kế hoạch nào cả.

- Anh Khải Minh sẽ lại đi mất đấy!

- Tớ biết. Hay là năm mười tám tuổi tớ cũng sẽ đi xuống trái đất với anh ấy. Cậu thấy được không?

Lời Chou rất đau. Gia Bách hiểu hẳn là Chou phải thích anh Khải Minh lắm mới có thể từ bỏ mọi thứ ở đảo Bách Hoa mà đi như vậy.

- Nhưng cậu cũng phải để cho anh ấy biết là cậu chờ chứ!

- Ừ nhỉ! Hay là tớ vẽ cho anh Khải Minh một bức tranh.

- Vớ vẩn! Anh Khải Minh không thích tranh đâu và bọn con t sẽ chẳng hiểu gì khi nhìn một bức tranh từ con gái cả.

- Thế tớ phải làm thế nào?

- Hay cậu viết thư đi!

Vậy là Chou viết một bức thư thật. Viết trên giấy có in hình màu hồng và phảng phất mùi bạch trà. Trong thư Chou bảo rằng Chou định sẽ đi xuống trái đất với anh

Khải Minh năm Chou mười tám tuổi, Chou có thể dựa vào sự giúp đỡ của anh Khải Minh được hay không. Rồi Chou vẽ những trái tim bé xiu xiu bay đầy trên giấy. Buổi sáng trước ngày Khải Minh đi, Chou bước thẳng lưng, chìa bức thư ra trước mặt Khải Minh rồi đồng dục bảo:

- Anh hãy đọc nó đi nhé!

Khải Minh mỉm cười, tiến đến xoa đầu Chou bảo:

- Con bé ngốc này!

Mùa phi tiên năm sau, Khải Minh dắt một cô gái tóc dài về nhà. Chou đợi anh ở cổng cây tùng. Lúc nhìn thấy cô ấy, tay trong tay, đầu thỉnh thoảng lại nghiêng lên vai Khải Minh hạnh phúc, Chou vội vã trốn mình, một giọt nước mắt trong veo, óng ánh buông mình xuống vạt cỏ xanh ươm. Cái mầm cây bé xiu trong trái tim Chou đột ngột buông mình. Rơi mãi. Đúng lúc ấy, Gia Bách đột nhiên xuất hiện, nắm lấy tay Chou và kéo đi mãi miết. Băng qua rừng Lâm, băng qua cánh đồng cỏ du mục, băng qua suối An Lạc, đi mãi đi mãi đến khi bầu trời sập

tôi. Cả hai mệt nhoài nằm lẫn ra bãi đất trống.

- Cậu là đồ ngốc! - Gia Bách mắng.

Chou vẫn tiếp tục thút thít.

- Sao cậu cứ phải như thế? Tớ đây này, tớ có khổ sở thế đâu.

- Vì cậu đâu có yêu.

- Ai bảo cậu. Cậu có là tớ đâu mà cậu biết.

- Vì cậu có bao giờ nói đâu mà tớ biết được. Và trông cậu chả giống là đang yêu ai cả.

- Hừ! Tớ thích cậu. Tớ thích cậu từ lâu lắm rồi. Và tớ phải im lặng như thế, đứng một mình nhìn cậu bảo cậu thích anh Khải Minh như thế! Cậu hiểu được gì chứ?

Gia Bách mặt mũi đỏ gay, đứng bật d và (lại) bỏ đi trong ánh mắt sừng sốt đến tột cùng của Chou.

Buổi sáng mùa xuân năm ấy, Gia Bách bê Ichi đến

cho Chou và chào tạm biệt. Cậu phải đi cùng gia đình rời khỏi đảo Bách Hoa. Chou chết lặng ở bậc thềm gỗ trắng, ôm Ichi trong tay không nói nên lời. Cho đến khi cái bóng dong dỏng cao của Gia Bách khuất hẳn ở cuối đường, Chou mới buột miệng: "Gia Bách ơi, cậu sẽ không hát cho tớ nghe nữa à..."

***

Đảo Bách Hoa nằm ở tầng thứ chín, an lành và trong trẻo, hiền hòa và dịu dàng quanh năm như một bản tình ca bất tận. Chou ngồi cạnh Ichi bên bệ cửa sổ. Gió lùa tung cả tóc. Mùa phi tiên thứ hai không Gia Bách. Không có những bài hát réo rắt ở trên đồi, không có những buổi chiều tà nhạt thông trong rừng Lâm, Chou níu tay Gia Bách những khi giật mình sợ hãi, không có ai nghe Chou than thở, không có ai nghe tiếng Chou cười.

Chou ôm Ichi trong tay. Ichi béo tốt, nặng ù, mang đầy trong mình những nỗi niềm có tên Gia Bách. Chou bước xuống lầu, mở tung cửa.

Năm nay Chou mười tám tuổi. Ở đảo Bách Hoa,

người ta nói với nhau rằng. Phải có trong mình trái tim
dũng cảm nhất định thì mới can đảm bước qua cổng cây
tùng.

Và Chou biết. Vào lúc này đây. Lòng dũng cảm của
Chou ấy mà. Đã được khắc tên Gia Bách trên đó.

Gặp gỡ và nảy sinh cảm xúc có thể là định mệnh.
Nhưng ở lại hay ra đi lại hoàn toàn là sự lựa chọn của
mỗi người.

Đọc tiếp : Người Lớn Cô Đơn - Chương 18

Chị gái

Nhiều khi tôi thấy mình kiếm được cơ để viết đơn
giản ghê lắm! Kiểu như là, hôm rồi trời mưa. Nấu canh
cải dưa chua với thịt bò. Mà lâu ngày rồi mới nấu. Quên
mất dưa cải sẵn mặn, sẵn chua. Thành ra bát canh mặn
thấy ớn. Chua thấy rầu. Rồi ruột da tự nhiên lênh láng
cả. Vây, là được cái cơ mà rên rỉ, rên rỉ gở.

Mà ai lỡ đọc tiếp rồi. Làm ơn đừng trách sao truyện
gì mà cứ ỉ ê. Không phải tại tôi. Tại bát canh dưa cải

chua nấu thịt bò. Chỉ mà mặn! Chỉ mà chua! Nghen!

Chị ngồi trên phản, quần đùi thiết ngắn, húp canh sồn sột. Canh dưa cải thịt bò, món mẹ nấu mà chị thích nhất. Chị nói với về phía tôi, lúc ấy đang cúi đầu vào quyển giáo khoa lớp tám.

"Con Dinh sau này học vừa thôi nhé! Kiểu gì mà cũng xinh hơn chị. Cố học cách mà chọn chồng. Đàn bà chỉ cần có thế!"

Ừ, học cách mà chọn chồng. Đó là tất cả những gì tôi còn nhớ về chị. Nghĩa là rõ nét nhất. Chân thật nhất. Chị đi Tây, lấy chồng Tây năm tôi học lớp mười. Kể từ đó, hình ảnh của chị bị thời gian xóa dần đi như kiểu người ta xóa mực bút dạ trên bảng mica. Chỉ mờ chứ không bao giờ sạch được, lâu ngày thành những vệt kéo dài loang lổ. Một năm chị gọi về nhà một lần. Lần nào cũng vào ngày mừng Bẩy tháng Bẩy âm lịch.

Có lần mẹ mắng, bảo: "Tao với mày có phải Ngưu Lang Chức Nữ đâu mà mày năm nào cũng gọi về ngày này hả con?" Rồi khóc rung rức lên. Đêm nằm tôi hay

vất tay lên trán. Thấy mình sao kỳ lạ, đã bao lâu rồi, tôi quên mất mình còn một người chị gái.

Lúc tôi vào đại học, chị gửi quà về. Một cái vòng tay khắc tên tôi trên đó. Đến lớp lũ bạn xuýt xoa khen đẹp, hỏi mua đâu, bao nhiêu tiền... Tôi kể chị tôi cho. "Dinh có chị gái à?" Ừ nhỉ, tôi có chị gái à? "Lấy chồng Tây, đi rồi!" "Sướng nhé!" Ai sướng? Sướng thế nào?

Tôi gọi điện hỏi chị: "Có sướng không?"

Chị cười to trong điện thoại. Lảnh lót. Ngân dài. Mẹ bảo tiếng chị cười như tiếng khánh rung. Chắc tại mẹ đặt chị tên là Khánh.

"Mày lớn rồi Dinh ạ!"

"Bao nhiêu năm có gặp đâu mà chị biết em lớn?"

"Biết quan tâm đến chuyện sướng khổ là có lớn lên rồi!"

"Thế chị sống thế nào?"

"Người ta có hàng trăm nỗi lo hàng ngày. Tao thì chỉ có một. Năm giờ chiều mua cho được ổ bánh mì dài cho buổi tối vì thằng chồng nó thích cửa hàng ấy. Và chỉ đúng năm giờ chiều, chúng nó mới nướng mẻ mới, không đến ngay thì hết. Nếu cuộc sống như thế được gọi là sướng. Thì chị mày cũng sướng Dinh ạ!"

Hôm đấy tôi gác máy. Thấy lòng lộn xộn, rối rắm.

Mùa hè ở miền Trung hanh hao dữ dội. Rừng rực như đưa con gái lúc nào cũng khát khao. Có đợt gió nào là được vuốt ve mon trớn đợt ấy. Sương râm rạn, mê mẩn. Hết quãng rồi lại càng rừng rực hơn, khát khao hơn. Mẹ xin ở đâu về được cái giường gấp vải dù bộ đội bạc thếp, nhìn là biết nặng trĩu gió sương. Không biết có đỡ thêm được nổi chút ân tình nào nữa không. Tôi gối đầu lên đùi mẹ. Đợi cò về. Mà chỉ đợi có thể thôi chứ có cò nào về trên mấy cái cột nhà bê tông nữa. Mẹ thì thâm thủ thi. Như kiểu người ta kể chuyện cổ tích.

"Tóc con Dinh hoe hoe nhỉ! Không như tóc chị Khánh mày."

"Hôm trước xin mẹ mày làm xoắn phải không? Mai nhắc mẹ đưa tiền nhé!"

"Đi học có cần gì không?"

"Có để ý thằng nào chưa?"

"Mẹ thấy thằng Vinh hay kiếm cớ sang tìm Dinh lắm đấy!"

...

Tiếng mẹ lúc xa lúc gần. Miên man bất tận. Cứ ử ử như nổi nhớ không vượt được khỏi bờ môi. Tôi thấy nước mắt mình đột nhiên rịn ra vô cớ.

"Mẹ ơi, sao chị Khánh không về?"

Câu hỏi đập vào khoảng không, vỡ òa. Những mảnh vụn găm mỗi nơi một ít, nên cứ đau rì rì, rì rì không thôi.

Chiều tà, mẹ lại nấu canh cải chua với thịt. Tôi ôm mẹ từ sau lưng, hít hà: "Mai một con chọn chồng giỏi

hơn chị Khánh mẹ hén!" Vai mẹ gầy, khô cong đột nhiên nhũn ra, lênh lênh. Hôm đó chắc có giọt nước mắt nào rơi lẫn vào nên bát canh dưa cải mặn đến thê lương.

Tháng Mười một, trời miền Trung lênh láng nước. Gió mùa đông bắc oằn oại mãi cũng vượt qua được đèo Hải Vân, vậy mà vẫn còn lạnh ghê lạnh gớm. Chị về. Áo dạ tím, boots cao, gõ lên vỉa hè đường lộc cộc, cả ngõ chìa đầu ra xem đứa nào chơi trội, guốc dập hơn cả tiếng mưa. Chị chỉ nhoẻn miệng cười. Nhìn hiền thấy lạ.

Cả tuần ăn canh rau dưa cải chua, hôm thì thịt bò. Hôm lại với cá rô đồng, phần chiên giòn, phần nấu canh. Mẹ ngồi vuốt tóc chị, bảo: "Sao tóc mày ngày càng đen thế hả Khánh?", rồi thở dài thườn thượt. Chị cũng chỉ nhoẻn miệng cười. Nhìn hiền thấy lạ.

Hàng xóm sang chơi, hỏi han tíu tít. Bảo: "Cô Khánh giờ nói tiếng Tây chắc còn giỏi hơn tiếng Việt." Bảo: "Bánh mì, bún thịt có khác, cô Khánh trắng ra nhiều, nhìn cứ như Tây." Rồi: "Cô Khánh có anh bạn Tây nào giới thiệu cho con gái nhà bác với!"

"Phen này nhà bà được nhờ nhé!" Bảo... Bảo... Chỉ chỉ nhoẻn miệng cười. Nhìn hiền thấy lạ.

Chị Khánh của Dinh, mặc quần đùi húp canh sồn sột. Chị Khánh của Dinh ăn to nói lớn, mắng ai thì như hất cả bát nước vào mặt đùng hòng ngóc đầu lên. Chị Khánh của Dinh đâu biết cười nhoẻn. Đâu có biết hiền. Chị Khánh của Dinh...

Chủ nhật, chị bảo Dinh: "Cà phê không?" Dinh ừ. Vào một quán nhè nhẹ, có trúc, có tre, có bồn phun nước, bật nhạc giao hưởng nghe chừng cũng du dương lắm. Chị hỏi Dinh học hành thế nào, đã có người yêu chưa? Có định đi du học không, chị thấy bây giờ Việt Nam người ta đi nhiều lắm, mở mắt ra. Nếu muốn thì chị tính, rồi chị giúp. Rồi chị lại hỏi mẹ có khỏe không? Có bệnh gì mà giấu không cho chị biết không? Nhà cửa có cần mua sắm gì không? Dinh bảo: "Mẹ chỉ cần chị ở nhà!" Thế là ngắt hết hàng loạt câu hỏi.

Chị uống nước cam. Dinh uống Coca, quán chuyển sang phần nhạc trẻ. Quán càng lúc càng có thêm khách tầm độ mười tám, hai mươi. Chị cười: "Chắc lúc này

chúng nó chê chị già!" Dinh lại ngắt: "Chồng chị thế nào?" Mẹ đã dạy đàn bà may mắn, nhắc đến chồng mắt tự nhiên sáng rực lên. Mẹ bảo đó là hạnh phúc. Đàn bà bất hạnh, nhắc đến chồng tự nhiên lòng ngực siết lại, mắt mờ đi chao đảo. Dinh dò thử, thấy chị ngồi yên.

Chị xin thêm ấm trà. Dinh gọi đĩa hạt dưa. Quán vẫn nhạc trẻ, ì ầm ở một góc xa. Chị hỏi Dinh có biết đánh bạc không? Dinh bảo chị mua vé số. Chị cười bảo đánh bạc mất nhiều. Đàn bà chỉ mong ước ở một người đàn ông ông như đánh bạc. Chỉ là thua sớm hay thua muộn mà thôi. Nhưng rút cuộc cũng là mất hết. Chị thì thích thua sớm. Gọn và nhẹ. Nỗi đau tụ lại như đá đông. Chứ mà thua muộn, thì đau lắm. Vì nỗi đau cứ pha lẫn hy vọng, rồi thỏa hiệp, rồi ám ảnh... Cả đời này cũng không thể dứt.

Trời muộn. Gió táp vào mặt. Chị ngồi sau xe máy, hai tay vòng qua người Dinh, mặt úp vào lưng Dinh thở khẽ. Chị thầm thì: "Ngày xưa trời lạnh, cũng có người hay thổi vào lưng chị như thế." Dinh ngạc nhiên: "Tiểu tiết thế mà chị cũng nhớ nhỉ!" Ừ, đàn bà si mê vì tiểu tiết mà Dinh. Một chút hà hơi vào gáy lúc mùa đông đủ để bắt

đầu "canh bạc". Sau này, ráng mà làm người đàn bà độc lập ghen Dinh!

Chị đi rồi, miền Trung cũng thôi mưa. Mẹ ngồi gấp áo ngoài sân, mân mê vuốt cho hai tà phẳng lì, chiếc áo chị để quên ở nhà. Hàng xóm thở dài: "Sao mà phải đi hui đến thế!" Mừng Bảy tháng Bảy. Chị không gọi điện về. Rằm tháng Bảy. Chị cũng không gọi điện về. Sinh nhật. Chị không gọi điện về. Mẹ bảo Dinh gọi điện sang hỏi. Không ai nhắc máy trả lời, xì xồ một tràng tiếng Pháp, Dinh không hiểu. Noel, chị không gọi điện về. Tết. Chị không gọi điện về. Đêm nào mẹ cũng nằm nghiêng. Gió ràn rạt qua ô cửa.

Dinh cũng nằm nghiêng. Không biết canh bạc của chị có phải đã thua sạch sành sanh. Mẹ bảo Dinh viết thư sang. Nói chị Khánh thôi, vút hết mà về nhà với mẹ. Có canh dưa cải chua nấu thịt bò, nấu cá rô đồng. Vút hết vút hết. Mừng Bảy tháng Bảy, chị gọi điện về. Mẹ chửi um lên trong điện thoại. Chị cười, khoe vừa ngoại tình xong. Thằng chồng giận lắm. Nhưng chẳng chịu ly dị. Sợ chị đòi chia tài sản. Chị cười khan trong điện thoại. Tay mẹ run, bầu vội lấy thành tử. Dinh giật vội ống

nghe, mắg: "Chị điên đấy à?"... Chưa hết câu đã nghe tiếng nắc đầu bên kia.

"Dinh à, chị vẫn còn chưa được thua hết... Ráng mà làm người đàn bà độc lập ghen Dinh!"

"Ráng mà làm người đàn bà độc lập ghen Dinh!"

Không hẳn cứ để ý đến bạn là si mê bạn. Không hẳn cứ chằm chọc bạn là ghét bạn. Không hẳn cứ khen ngợi bạn là yêu bạn. Và không hẳn cứ ruồng bỏ bạn là nhẫn tâm với bạn.>Mùa đông

NGƯỜI LỚN CÔ ĐƠN

Phan Ý Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 19, 20, 21 End

Tôi viết những dòng này bằng cả một mùa đông.

Mùa đông rù rì.

Mocha nhiều đường. Trà bạc hà. Bánh rán nhân mứt quả bồ anh tử.

Mùa đông rù rì đến sớm.

Don lái xe dọc miền Nam, bảo sẽ mang về cho tôi chút gió? Sao lại gió? Vì gió thì miễn phí. Đồ keo kiệt. Thế thì nắng nhé! Ủ, thì nắng vậy.

Mùa đông rù rì.

M kéo cổ áo tôi cao lên. Anh bảo phong phanh thế có ngày không còn tiếng mà cãi nhau với người ta. M mặc áo dạ màu ghi xám. Quần âu kẻ sọc mờ màu đen. Hai

tay dứt túi quần. M đi thẳng lưng, đầu luôn hướng về phía trước, vuông với mặt đất một góc chín mươi độ. Tôi nhớ M đến miên man lên được. Cái cảm giác tê buốt đầu lưỡi khi M nhìn tôi. Khi M ôm chầm lấy tôi. Khi M vượt dọc sống lưng tôi trần trụi. Cái cảm giác tê buốt đầu lưỡi khi mùa đông ràn rạt không thể lọt nổi qua khe hở bé tẹo lúc chúng tôi ôm nhau.

Mùa đông rù rì, thủ thủ.

Don rủ đến Barca đi. Ở đây có nhiều nắng miễn phí lắm. Don sẽ mua tapas cho tôi. Tuy không miễn phí nhưng cũng không đắt là mấy. Đồ keo kiệt! Tapas mà chê à? Về nhà đi Don! Không. Trẻ con cần có bố. Ở Barca cũng có mùa đông.

Mùa đông rù rì.

Sơn móng tay đỏ. Áo vàng. M bảo tôi đang sưởi ấm mùa đông. Tôi rúc đầu vào ngực M. Mình lấy nhau đi. M cười. Ừ lấy đi! Lấy luôn bây giờ! Tự nhiên thấy M bị cuốn phăng đi. Bay chơi với trong không gian với nụ cười còn chưa kịp tắt trên khóe môi. Lưng M vẫn thẳng.

Mắt M vẫn nhìn tôi. Đầu lưỡi vẫn còn tê buốt. M!

Mùa đông rù rì. Lẩn thần.

Don kể vừa gọi điện về hỏi thăm trẻ con. Đồ vô trách nhiệm! Don im lặng. Don bảo hôm qua sinh nhật Breana tròn 6 tuổi. Lúc Don gọi về, Karen nghe máy nhất quyết không cho nói chuyện với trẻ con. Đáng đời đồ hèn! àm ơn đừng mắng! Cứ mắng! Don trầm giọng đi hắt. Làm thế nào để nói với Karen? Nói gì?

Mùa đông rù rì.

M dắt tôi đi siêu thị. M chỉ biết mua cà chua và thịt bò viên băm nhỏ. Di chứng Bắc Âu. Tôi cười M. Sao mà cười? Mua thêm cả phô mai nhé! Thế mới đủ chất để chống chọi với mùa đông. Ừ. Chống chọi với mùa đông. Chống chọi, chống chọi. M rủ rê tôi đi chống chọi, với nỗi sợ hãi. Với nỗi cô đơn. Với những cao hứng nhất thời bộc phát. Buổi tối hôm ấy nằm bên cạnh M, tôi mơ thấy mình nằm cạnh một nồi thịt bò viên hầm cà chua, à cả phô mai nữa, to như cái vại. M đứng sau lưng tôi. Khăn buộc trên đầu hét lớn: "Cố lên, cố lên!" Tôi chóng tỉnh

đây. Ôm chặt lấy M, nước mắt rịn ra. Ôi M!

Mùa đông rù rì. Lãng đãng.

Tình yêu đã hết. Như thế nào là hết! Nghĩa là không còn thấy đam mê. Trẻ con cần có bố! Ủ! Nhưng trẻ con cần bố và mẹ chúng nó yêu nhau. Đồ ích kỉ. Ở Việt Nam không thế. Thế ở Việt Nam không sống thực lòng à? Ở Việt Nam người ta nghĩ đến những thứ khác còn quan trọng hơn lòng. Thứ gì? Trẻ con. Không tin. Trên tivi, trẻ con Việt Nam đi ăn xin đây ra. Tivi nói láo. Ok, còn thứ gì nữa? Dư luận, xã hội, mặt mũi. Phù phiếm!

Mùa đông rù rì.

M bắt đầu đi làm. Công việc của một nhân viên có trách nhiệm. M mặc áo sơ mi, quần âu là trắng muốt, li nào ra li nấy, xách túi da màu nâu. Rất là có trách nhiệm. M là một người đàn ông chân chính. Chân chính vì hạnh phúc khi biết mình đang sống với một trách nhiệm trên vai. Buổi sáng M đi làm, tôi pha cà phê thêm vào một nửa thìa mật ong vàng sánh. Loại mật tiết từ hoa cây keo, màu tím rất hiếm. Đây là trên vỏ chai người ta

quảng cáo như thế, chắc để cho tương đương với cái giá tám euros. Tôi thất cả vạt cho M. Sửa cổ áo cho M. Lắng nghe M thở nhè nhẹ vào không gian lạnh quánh. Tôi nhìn M mang giày. Mở cửa. Gió ngoài đùn đẩy ủa vào, thi nhau chích lên đầu những ngón chân trần.

Mùa đông rù rì. Lấn quất.

Don đã về đến Philadelphia. Ở sân bay Don gọi điện. Bão trời mưa ghê quá. Chắc chưa về nhà vội. Đừng có kiếm cớ! Chắc từ nay không gọi điện nữa. Tại sao? Mĩ với Châu âu, phí cao lắm! Về nhà cài cái MSN cho miễn phí. Tôi im lặng. Don im lặng. Không có chiến tranh. Không c ly tử biệt. Không có vũ khí hóa học, quái vật ngoài hành tinh. Vậy mà đôi khi có thể giết chết người. Thôi đi về đi! Karen có thể sẽ hiểu, có thể sẽ không hiểu. Nhưng không còn trò rượt bắt nào nữa.

Mùa đông rù rì.

Những con đường lát gạch trong khu phố cổ phủ đầy khói lúc mùa đông. M bảo là do sương không tan được. Những con đường đó làm tôi thấy mình đang sống trong

ảo ảnh, và M là một phần của nó. M mua cho tôi một cốc vang đỏ nóng, bên cạnh một cửa hàng bán đủ thứ đồ lưu niệm thập cẩm. Từ những cái hộp nhạc lò xo rè rè những bài tình ca cũ kĩ cho đến những chai rượu mùi sôcôla gói gém lờ lợc. M nhận xét cũ mèm thế rồi còn lôi ra bán. Tôi cười, nghĩ chắc vì đây là phố cũ. M lại nhận xét cũ thế có khi thành mới, thành nghệ thuật, thành lãng mạn! Khói ở những con đường cũ tan dạt ra, bay về hai, ba, bốn, năm hướng, để lộ những ngôi nhà mòn vẹt vì thời gian, vì hành ngàn hang vạn điều rủ rỉ không thành lời.

Mùa đông rù rì. Bờ ngõ.

Karen dọn đi. Trẻ con rất ngoan. Don bận tối mắt tối mũi. John chỉ lên hai. Breana lên 6 tuổi, học lớp một. Buổi sáng Don dậy lúc năm giờ, cho trẻ con đánh răng, ăn sáng, đến lớp. Buổi chiều đón chúng về, nấu cơm tắm rửa. Don bảo cuộc sống thật hạnh phúc. Chúng là những thiên thần, tự nhiên hai bàn tay tôi siết chặt. Tôi buột miệng hỏi có cần tôi đến giúp? Đến đâu? Đến Philadelphia. Phía Tây Bắc. Ngôi nhà màu trắng, cửa mở trông ra con đường gọn ghẽ như được vẽ ra từ trong

giấc mơ. Tôi biết làm pancake buổi sáng. Biết trẻ con cần phải ăn rau củ đầy đủ. Biết trẻ con cần sự kiên nhẫn vô cùng từ người lớn... Don chúc tôi ngủ ngon bằng một nụ hôn nhẹ như hơi thở qua điện thoại. Philadelphia, sáu múi giờ.

Mùa đông rù rì.

M đang thao thao về một tổ chức xã hội đang nổi lên ở... một thành phố lớn nào đó của Trung Đông. Sức ảnh hưởng của nó lan đến cả bữa cơm tối lẫn mạn. Dạt cả nền, cả hoa. Tôi nắm tay M. Tôi nhìn thẳng vào mắt M. Tôi để mặc cho đám tin tức về cái tổ chức xã hội của M bay vò vè quanh tai. Đầu tôi lắc khê, cổ để xua đi. Một hành động vô hình. Chắc M chẳng bao giờ để ý đến. Đột nhiên M im bặt. M hỏi tôi có thích đi du lịch vào mùa hè không. Đi đâu? Đi đến nơi nào em muốn. Philadelphia. Ngôi nhà trắng. Con đường gọn ghẽ. Hai tờ báo sáng cuộn tròn quăng trước cửa. John và Breana. Don. Những hình ảnh đó tới tấp bay vội vã ra khỏi nơi ẩn náu tận sâu trong đầu óc tôi như thể nếu không trốn thoát ra khỏi lúc này thì đến một vạn năm sau chúng vẫn phải ở nguyên chỗ ấy. M hắng giọng. Rượu vang đỏ hết. Chúng

tôi nắm tay nhau, bước đi trên con đường lát gạch lờ mờ, gập gềnh. Đã từ rất lâu, chúng tôi đã không còn đặt tên cho nỗi buồn nữa. Phải, đã từ rất lâu, từ khi M thủ thi với tôi: "Anh không đủ để lấp hết những nỗi buồn của em ư?"

Mùa đông rủ rì. Âm ướt.

Trẻ con sẽ không hiểu. Don mở đầu email như thế. Philadelphia trở lạnh. John ốm. Don ốm. Mọi thứ rối tung như thứ gì thập cẩm ở quận Mười ba Paris. Tôi bật cười. Don nhớ Paris. Có tôi tóc dài "không có mùi hóa chất", hay thờ dài để kiếm có hát những bài hát tiếng Anh kinh khủng. Những cuộc bỏ trốn bao giờ cũng thú vị. Vì những sợ hãi, lo lắng rất thật sẽ khiến trái tim kích thích khôn cùng. Cho đến trước khi tôi ba mươi tuổi, hãy cố mà bỏ trốn một lần. Đến một nơi xa lạ. Gặp một người xa lạ. Xao động với hắn ta. Mơ mộng với hắn ta về New Zealand, về những con cừu, về xe ngựa leng keng ngày cưới. Bất kể là thứ gì. Miễn phí mà, phải không? Đừng nắm trái tim mình bằng cả hai bàn tay siết chặt. Tôi thấy Don như thế, đang đứng phía bên kia cánh cửa. Mỉm cười. M mà biết chắc đánh Don tím người, M nhỉ!

Mùa đông rù rì.

M bảo tôi đưa hộ chiếu để M làm giấy tờ cho tôi đi Mỹ vào mùa hè. Lúc M nói tôi đã nhìn chăm chú vào mắt anh. Tôi tìm kiếm sự nghi kị, do hỏi, ghen tuông hay bất kỳ một dấu chấm hỏi nào đấy cũng được. Tôi nghiêng đầu sang trái, quay mình sang phải, nắm lấy tay M... Chỉ có tiếng lè rè phát ra từ lò sưởi gần tường. M vừa soạn giấy tờ vừa quảng cáo về Philadelphia một cách nhiệt tình. Nào là Liberty Bell, Cheesteak (bánh mì kẹp thịt bò và phô mai đun chảy), cả những trung tâm thương mại nữa... M vẽ như đã tìm hiểu rất kỹ và rất nhiều. "Anh không thắc mắc tại sao em muốn đi Philadelphia à?" Tay M vẫn tiếp tục soạn giấy: "Anh nghĩ là em thích." Mắt M vẫn chưa ngước lên. "Nhưng tại sao lại thích thành phố đấy, mà không phải là New York hay Cali?" Tay M vẫn tiếp tục soạn giấy: "Có bao giờ em thích gì mà cần lí do đâu nào."

Mùa đông rù rì. Lát phát.

Tôi nghe gió về sần sạt. Cuối tháng Mười một. Trời đã bắt đầu có tuyết. Nhẹ nhàng, chóng vánh. Lúc ra

đường cứ phải ghì chặt lấy cổ áo, mặt mũi phải cúi gằm vì buốt. Những ngày cuối năm cận kề, M búi bụi với những báo cáo tổng kết. Tôi nào cũng gọi điện hỏi tôi có ăn đủ bữa không. Tôi thấy tháng Mười hai hồi hã ngoài cửa sổ, vậy là vội vã quay mình, giấu đầu trong lớp chăn bọc vải hoa tím ngắt. Don ngày nào cũng kể chuyện trẻ con. Nào là hôm Halloween trẻ con đi xin kẹo, khắc bí ngô. Breana khéo tay nhất nhà. Lễ Tạ ơn lại còn bận hơn cả. Suýt nữa thì làm cháy con gà. John đã nặng nạch đòi mang cây thông về trang trí. John lí luận rằng nhà nào có cây thông sớm, ông già Noel sẽ đến sớm hơn. Don hỏi tôi đã viết thư gửi ông già Noel chưa mà sao Don chưa nhận được. Ăn ngoan ngủ ngoan, Don sẽ để dành cho tôi một nụ hôn giao thừa thật lớn...

Tôi nhìn thấy tháng Mười một giã dũa. Vậy là tôi khóc. Oà lên. Nấc lên. Tôi đổ thừa tại tháng Mười một đã bỏ đi quá vội. Tôi đổ thừa tháng Mười hai, người ta rủ nhau hân hoan, rủ nhau hạnh phúc. Tôi đổ thừa gió, đổ thừa mùa đông, đổ thừa cả cái lò sưởi lè rè không dứt...

Ấy vậy mà không thể đổ thừa Don.

Mùa đông rù rì.

M bảo đạo này tôi hay nói mê trong giấc ngủ nhưng nói gì thì M không nghe rõ. Tôi lại hay giật mình hơn trước. Đừng sợ vì đã có M ở bên. M sẽ chống cả bầu trời cho tôi được an giấc. Thỉnh thoảng tôi thích chống cằm ngắm M, nhìn bản năng đàn ông đầy trách nhiệm và che chở như một vầng hào quang bao phủ lấy anh. Tuần nào M cũng gọi điện về Việt Nam cho gia đình, cho cả mẹ tôi. Bất kì cuộc gọi nào cũng kết thúc bằng câu: "Cô cứ yên tâm giữ gìn sức khỏe, con sẽ lo lắng đầy đủ cho em." Tôi biết mình không phải là đứa con gái ngoan nhưng đủ hiểu chuyện để cảm thấy biết ơn M những lúc như thế. Mà lòng tốt ấy đôi khi như tấm vải vuông che ngang trước mắt.

Mùa đông rù rì. Lỡ cỡ.

Don viết một email rất dài. Không rõ đâu là đầu đâu là cuối. Chỉ có những dư âm văng vất cứ chạy dài từ dòng chữ này sang dòng chữ khác. Don thôi không kể chuyện trẻ con. Về thời tiết hôm nay ở Philadelphia. Về nhiệt độ ở những công trường mà Don hay phải tới.

Email của Don đầy những chữ cái cụt ngùn. Đây những dấu chấm cảm và chấm xuống dòng. Email của Don là lời tạm biệt vĩnh viễn.

Giống như một buổi sớm mai thức dậy. Don mở cửa và ra đi.

Lúc tôi mười sáu tuổi, cậu bé nhà hàng xóm gửi tặng một bưu thiếp vẽ đầy hoa. Trong bưu thiếp viết: "T à đừng bao giờ buồn lúc mùa đông nhé, trời lạnh lắm, chúng không tan ra được đâu!" Ừ phải, trời lạnh lắm! Làm thế nào để những nỗi buồn của tôi có thể tan ra được chứ?

Mùa đông rù rì.

Tôi sinh vào cuối tháng Hai. Khoảng thời gian mà mùa xuân và những ngày nắng ấm đã bắt đầu nhen nhóm thêm khát trong lòng người. Giống như thể một điều hiển nhiên trên đời, con người, và những thèm khát dục vọng để sống. Vào lúc mười ba giờ hằng ngày, tôi ngồi uống trà trong một tiệm nhỏ ngay trong trung tâm thương mại. Phải đến tuần thứ ba, tôi mới nhận ra rằng,

mình là kẻ duy nhất lạc lõng ở đây. Ở phía cửa sổ là người đàn ông chỉnh tề, cắm cúi vào máy tính xách tay, tập trung đến độ không thể ngẩng đầu lên nhìn người phục vụ để nói lời cảm ơn khi anh ta đặt ly cà phê xuống bàn. Ngay bên cạnh tôi, ba người phụ nữ trung niên văn phòng, hăm hở khoe mình giảm cân, mua tivi màn hình phẳng Sony, chồng tặng váy lụa Maje đến tận mấy trăm euro, mùa hè này cả nhà sẽ đi đảo Martinique...

Một đám thanh niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi ồn ào nói chuyện ở góc quán. Tôi. Đôi khi cảm thấy ganh tị với họ. Tôi gọi điện cho M. M bảo ai cũng có những chuyện khổ sở của riêng mình. M bận. Tôi thôi đừng nghĩ vớ vẩn nữa. Thôi đừng ngồi quán lúc nghỉ trưa, mua cà phê về văn phòng mà uống. Những chuyện nói cười, khát khao của thiên hạ hà cớ gì mà tôi phải ganh? Cuối tuần M sẽ dẫn tôi đi mua một loạt váy mùa xuân, không đi Mỹ nữa, đi Nouvelle Calédonie nhé?

Mùa đông rù rì.

Mùa đông rù rì.

Mùa đông rù rì.

Tôi thấy trái tim mình vội vã. Vội vã lắm!

****

Một người đàn ông cho dù có nói lời yêu bạn đến thế nào đi chăng nữa, đối xử tử tế với bạn thế nào đi chăng nữa mà lại thuộc về một người đàn bà khác thì đều nằm ngoài quỹ đạo đời sống của bạn. Vì thế, bạn rất cần lòng dũng cảm và sự tự trọng để quên.

Yêu toàn nhắm mắt. Nhắm tịt. Có hồi định ti hí chút thôi để coi thần sắc cái thằng mình yêu ra sao, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, lại đưa hai tay lên mà bịt lại. Vậy đó rồi thôi!

Vinh họ Vũ. Giống ba. Má thì mười mấy năm, chuyện gì cũng thích cho vừa ý ba, dù ba là một từ không hợp pháp nếu phát ra từ miệng Vinh. Chắc trong từng đó năm trời dài đằng đẳng chỉ có chuyện má sinh Vinh là phật lòng ba nhất. Nên một hai đặt tên Vinh là Vinh, bắt con nhỏ cắt tóc con trai tẻm rẹm như thằng

Huân nhà bên và không bao giờ mua váy cho nó.

Vinh ghét má từ hồi lên mười, hiểu chuyện như ranh. Ghét má sao mà tin lời ông đó quá mà sinh ra Vinh, mà đành đọa mang tiếng chữa hoang, nhân tình, vợ bé suốt chục năm trời. Ghét má, dù đêm nào Vinh cũng thấy đáng má liêu xiêu, chập chờn bên bàn cắt. Có lần Vinh đứng vòng tay xem má khóc, ngoài trời mưa giông âm ỉ. "Ông bỏ đi thiệt rồi, khóc lóc gì nữa?" Má nhìn Vinh, biểu Vinh cho má ôm một chút. Vinh quay gót bỏ lên phòng, lẩm bẩm "đàn bà gì ngu quá", mà sao thấy nước mắt mình cũng tuôn ra như ai đó vừa rút vôi tám kè. Vậy nên mười tám tuổi, Vinh quăng phịch tờ đơn trước mặt má biểu là Vinh đổi tên. Đổi tên gì? Tên gì cũng được, miễn là không phải họ Vũ và tên Vinh. Đổi thành Lộng Ngọc đi, cho người ta biết Vinh là con gái, con gái trăm phần trăm, không phải giả làm thằng con trai cho vừa lòng ai hết. Má ừ, biểu Vinh lớn rồi, thích sao thì làm. Rồi gạt nước mắt cầm cúi cắt đồ, nuôi Vinh ăn học. Đổi tên rồi đó, nhưng có người gọi "Ngọc ời", Vinh chửi thảm đũa nào để réo hoài mà không trả lời. Thiệt lạ hết sức! Cái tên đáng ghét mà ăn cùng ăn tận vào phận, đâu

để gì thay đi như thay áo.

Từ hồi biết lớn như con gái nhà người khác. Đêm nào Vinh cũng khóc. Chẳng biết vì cớ gì mà khóc, trong đầu trống không nhưng nước mắt cứ tuôn xối tuôn xả. Thế nên mới hai mươi mà mắt quầng thâm dù má nuôi Vinh đầy đủ lắm! Cho Vinh học trường xin, ăn trắng mặc trơn, tiền tiêu rủng rỉnh. Vậy mà đêm nào cũng khóc. Có lần má bắt gặp, hét hồn không biết mình mắc lỗi gì với nó"

- Sao mà khóc dữ vậy con?

- Không gì

- Không gì s khóc?

- Tập khóc mai mốt còn biết đường ăn vạ.

Má thở dài, không biết nó học ai mà ăn nói độc địa từ nhỏ.

Có lần má dẫn Vinh đi coi bói chỗ dì Phi. Dì nắm tay Vinh lâu lắm, nắn nắn, soi soi rồi thở dài đánh thượt một

cái.

- Đàn bà họ Vũ yêu nhắm mắt y hệt má nó. Cẩn thận không mai một không chồng mà gồng gánh con nha con.

Vinh đập bàn cái rầm:

- Bà chửi khéo ai đó? Nói như thánh vậy sao bà lấy chồng chỉ biết nốc rượu rồi đêm nhảy chồm chồm trên bụng vợ?

Má tát Vinh tóe lửa. Trước giờ má chẳng bao giờ đánh Vinh. Mà đánh Vinh rồi, Vinh không khóc, má lại khóc. Dì Phi không nói gì cả. Dì cười cười, kéo tay má an ủi:

- Tại dì cũng không biết mở mắt con à.

Hai mươi hai tuổi, Vinh yêu. Tình đầu. Chắc cũng không được gọi là yêu. Phải là si mê mới đúng. Mà si mê ai, chứ si mê cái thằng công tử nhà giàu, phát phơ, chỉ biết nấp sau lưng mẹ ngựa tay xin tiền. Được cái đẹp trai ghê lắm! Mắt lúc nào cũng ươn ướt như con gái, nói

chuyện thỉnh thoảng chớp nhẹ, nhìn muốn thương.

Má không thích thằng Đức. Má kêu thằng đó không chút đàn ông nào, biểu Vinh đừng dính vô nó mà khổ. Trời, Vinh mà chịu nghe lời sao? Nhất là khi má cũng đâu có khá khẩm gì, tốt đẹp gì chuyện đàn ông.

- Bữa nào dắt nó về nhà ăn cơm, má coi ghen Vinh!

- Chi vậy?

- Chứ con tính yêu nó đến độ nào?

- Không chữa hoang với nó là được.

Vậy mà Vinh có thai đó. Đeo cái kính to càng, tưởng là hợp thời trang che gần hết mặt, Vinh mới dám vô hiệu thuốc mua que thử rồi cuống cuống tắt tả đi ra, bỏ rớt phía sau lời băng quơ của ông dược sĩ "bạn trẻ bây giờ thiệt là!" Mà ai biểu luống cuống làm chi cho người ta biết, cứ đảng hoàng đi vô, ai hay được là Vinh còn chưa biết dùng nó thế nà

- Anh yêu tui không?

- Sao hỏi vô duyên vậy?
- Tui có thai rồi đó. Tính sao?
- Ờ... anh về hỏi má.

Vinh ngó trân trân. Đứng dậy phóng xe thẳng đến bệnh viện Từ Dũ. Xếp hàng chung chờ đợi với một đồng lô nhô các bà bụng vượt quá mặt, một đám con gái guốc cao áo xốc xé rách trẻ cỡ như Vinh, một ông chồng đang liên tay quạt cho vợ. Y tá gọi, Vinh lững thững đi vào. Thấy đằng sau Vinh như có lốc xoáy.

Bác sĩ biểu Vinh cởi quần ra, nằm lên đó. Vinh tỉnh bơ làm theo. Không tỏ chút e dè, nao núng nào, mắt mở to ngấm cái mạng nhện phát phơ nơi góc tường. Có cái gì lạnh ngắt, băng qua vòm cửa sổ tầng năm, băng qua mái nhà có cây dâu gia nở trắng.

- Hai tháng rồi. Thai nhi khỏe, em cần phải cẩn thận, nhất là giày cao gót thể kia thì cất tủ đi!

- Tui tính bỏ nó.

Bà bác sẽ sửa lại gọng kính. Khẽ khụt khịt:

- Làm bây giờ luôn không?

Vinh thấy bà ta không nhìn Vinh nữa. Giọng nói sắc
đanh, miệt thị như chỉ vừa mới có mấy giây thôi, Vinh đã
ngay ở dưới gót giày bà ta rồi vậy. Vinh đẩy ghế, đi ra.

"Anh hỏi má đi, tui chờ." Vinh nhấn tin cho thằng
Đức. Rốt cuộc thì phải chờ thôi, phải như Vinh vẫn hay
thế. Chờ Đức ăn trưa xong với nhà, chờ Đức gặp bạn
xong, chờ Đức mua quần áo xong... tóm lại là chờ trong
bực dọc, trong âm ức, trong tự tin và kiêu hãnh, sẵn
sàng cầu xé và mắng chửi bằng những lời cay độc nhất
khi Đức đến, nhưng trăm lần là vậy, một nụ hôn, một
cái vuốt ve rất nhẹ ở vành tai, Vinh quên sạch mình đã
cao ngạo đến thế nào.

- Má biểu anh đưa tiền cho em đi bỏ nó.

Tự nhiên Vinh thấy đau, cái vật lạnh ngắt, cứng queo
sục sạo trong mình hôm trước mãi tận bây giờ mới thấy
nó có thực? Vinh đi dọc, đi ngang, đi chéo qua biết bao

ngã tư, ngã ba, phố lớn, phố bé mà vẫn không hiểu sao Sài Gòn nắng là thế nhưng chưa bao giờ đủ sưởi ấm ánh mắt Vinh, s cứ để Vinh thấy xung quanh mình tối sầm, heo hút vậy nè?

Vinh sinh đứa nhỏ. Mang về cho má. Má đâu có trách móc gì, nựng nó như nựng tất cả yêu thương có được. Buổi đêm nó khóc, Vinh nhét bông gòn vô tai. Ban ngày nó khóc, Vinh bật nhạc âm ỉ, thản nhiên ngồi ăn ổi, chấm muối ớt cắn cái rụp gọn ơ. Má hót hải chạy lên hét ầm lên:

- Mà yên hả Vinh, không thấy con khóc sao?

Vinh không trả lời, chắc trong bụng đang nghĩ thầm "nó đâu phải con tui".

- Mà đã quyết để nó ra thì phải thương nó! Là mày chọn nó làm con, sao giờ hắt hủi nó hả Vinh?

Ờ há, là Vinh chọn nó mà. Là Vinh quyết sinh ra nó vì dám si nhục Vinh, dám xem thường Vinh như con điểm. Vinh có hời cũng tính thương nó rồi, thấy nó

khóc, trong dạ cứ cồn cào như ai cầu, đau còn hơn cả lúc trở dạ sinh nó. Nhưng mà nhìn thấy thằng nhỏ, là Vinh lại nghĩ đến ba nó, nghĩ đến cái cặp mắt ướt át cứ nhìn Vinh đắm đuối. Vinh chịu không nổi. Rồi Vinh tự hỏi, hồi xưa, lúc má sinh Vinh ra đời, không biết má có vậy không? Chắc là không, tại má nuôi Vinh lớn đến chừng này mà.

Đêm, Vinh đứng lặng thinh nhìn thằng nhỏ ngủ. Vinh khe khẽ vuốt bầu má mềm mại như tơ của nó. Vinh khóc. Lần đầu tiên khóc từ lúc còn sống cùng nó trên đời. Lần đầu tiên Vinh thấy mình không hoàn toàn đơn độc, không hoàn toàn bất hạnh. Vinh thấy nguôi ngoai được những hận thù, căm ghét dù thằng nhỏ không hề hôn Vinh hay vuốt ve vào gáy Vinh như cha nó đã từng làm. Chắc chỉ đơn giản, tại nó đã cùng chia sẻ chung nhịp thở với Vinh từ lâu lắm đến giờ.

Thằng Minh năm tuổi thì má mất. Má mất lúc còn trẻ mà. Tại ung thư dạ dày. Đau lắm! Má cứ xin Vinh hoài để má đi thanh toán, không phải chăm, phải thuốc men gì cả. Để tiền mà nuôi thằng Minh nên người. Vinh gàn ra biểu má tính để thiên hạ nó chửi Vinh bất hiếu sao mà

nói vậy. Rồi má đi. Sau đợt cấp cứu lần thứ mấy Vinh không còn đủ sức nhớ nữa. Chỉ biết lúc đó, bờ vai người đàn bà hai bảy chao đảo, nghiêng ngả không cùng. Thằng Minh gào khóc ầm ĩ gọi bà. Minh lẳng lặng đốt giấy ngoài nghĩa trang, và lẳng lặng ngắm tia nắng cuối cùng còn sót lại. Chưa bao giờ Vinh thấy má đẹp như thế. Mà Vinh quên mất, má cũng là đàn bà họ Vũ.

Như mưa. Như giông bão. Như sương giá. Tầm tã.
Cuộn trà

Gia đình Đức gửi thư bảo muốn thỏa thuận nuôi thằng Minh. Vinh tức ói. Họ hắt hủi nó, giờ đòi nó về là sao. Tưởng Vinh với con Vinh là rác rến chắc? Họ hứa trả cho Vinh một số tiền, nếu Vinh không chịu thì sẽ ra tòa. Trời, vác tiền ra chọi. Vinh biết Đức bị tai nạn nên giờ không thể có con, mà nhà Đức thì cần một thằng cháu đích tôn lắm! (Thời buổi nào rồi mà còn có cái chuyện này?) Đương nhiên là Vinh không chịu. Vinh có còn gì trên đời này nữa đâu ngoài thằng Minh. Vinh hắt nguyên ly nước vô mặt Đức, biểu đi chết đi chứ đừng có xuất hiện ở đây nữa.

Nhưng mà Đức đâu có đi chết như Vinh rửa dễ vậy được. Đức có tiền, có địa vị, có danh vọng và luật pháp anh minh lắm phải bảo vệ cho Đức và ưu tiên phát triển toàn diện đứa nhỏ nữa chứ. Vinh thì có gì, hai bảy tuổi, sống bằng cái nhà may của má. Vậy đó, ai mà dám trao thằng nhỏ cho một người đàn bà bấp bênh trong khi cha của nó đã nhiệt tâm nuôi dưỡng nó đến vậy.

Trời lại giông. Vinh cầm tờ giấy của tòa án khuya ngã giữa sân gạch. Ai đưa tay xé rách bầu trời liền mấy nhát rồi mới đổ mưa tới tấp. Vinh cứ ngồi chết trân ở đó, ngẩng mặt lên khẽ gọi: "Má ơi!" Nhưng mà má ở xa lắm, xa lắm Vinh à! Má đâu còn bên cạnh mà đưa đôi bàn tay gầy gò cho Vinh níu nữa.

Hai bảy tuổi. Như đứa trẻ. Ngã rồi ai sẽ nâng đây?

Những người đàn bà họ Vũ. Yêu nhắm mắt. Sống cuộc đời trong mưa. Họ có gì ngoài những giọt mưa không?

Thực ra khi li biệt ai cũng cho rằng kẻ ra đi sẽ hạnh phúc hơn cả. Nhưng có biết đâu rằng những thứ bỏ lại

phía sau mới là những thứ đẹp đẽ và tuyệt vời nhất của họ.

*****

Thực ra khi li biệt ai cũng cho rằng kẻ ra đi sẽ hạnh phúc hơn cả. Nhưng có biết đâu rằng những thứ bỏ lại phía sau mới là những thứ đẹp đẽ và tuyệt vời nhất của họ.

Cô đơn... cũng không khóc

Chợt nhớ những ngày mà tuổi trẻ thứ tiên được thần kỳ. Niềm kiêu hãnh bước qua mặt trời trên mỗi chuyến đi...

K bảo với tôi hãy ở lại. Năm đó tôi mười tám tuổi, kiên quyết kéo chiếc va li đầy từ điển, nồi cơm điện, áo dạ bông chần, tiến vào phòng cách li không một chút do dự, chần chừ. Sân bay Nội Bài, sảnh quốc tế, người la liệt, túi xách, hành lý la liệt. Tôi đi thẳng mình, sự dũng cảm ánh lên trong đáy mắt. K ở lại phía sau, yên lặng, bàn tay từ từ tuột khỏi tay tôi. K dặn: "Hãy cẩn thận. Cô

đơn cũng không được khóc!" Tôi gật đầu, mỉm cười. Những lời yêu thương đột nhiên không nói được. Cứ tắc nghẹn nơi lồng ngực. Thành một nỗi buồn lẩn cấn kéo dài đến suốt nhiều năm tháng sau này. Ba mươi phút sau, trong phòng chờ. Trước mắt mình, tôi thực sự nhìn rõ một vùng trời từ nay khuyết mất hình bóng K. Máy bay chuẩn bị cất cánh. Trái tim tôi chao đảo.

Paris. Mùa thu.

Căn hộ áp mái hình chữ nhật mười hai mét vuông, có một ô cửa sổ nhỏ vừa lọt thân hình bốn mươi bốn kí, một mét sáu mươi của tôi. Tám giờ sáng bắt đầu vào học. Nhà ở tận vùng ngoại vi số năm, ngồi Rer mất gần một giờ đồng hồ, đổi tàu hai lần nữa thì đến trường. Buổi trưa hâm nóng hộp cơm mang theo, ngồi ở giữa một rừng lá vàng, nghỉ giờ này chắc K vừa ngủ dậy. Hà Nội còn nóng lắm. Ở đây đã phải mặc áo len nhẹ, quàng khăn, đi ủng. Không có lấy một chút bụi nào. Đi học thật vất vả. Vì không thể ghi bài kịp lời thầy giảng, cuối buổi học nào cũng phải mượn bài bạn để chép lại cho đủ. Bảy giờ tối, đeo tạp dề, bắt đầu giờ phục vụ ở nhà hàng Việt Nam. Nghe người phụ nữ gốc Hoa nói tiếng

Việt giọng dè bủ, chề bai. Tất cả những quá trình này, mỗi lần K hỏi, tôi đều bảo: "Paris rất vui. Đi học rất thích. Đi làm rất tốt." Những lời yêu thương vẫn tắc nghẹn trong lòng. K lại dặn. Cô độc cũng không được khóc.

Tôi không khóc. Thật lòng, mùa đông đầu tiên tuyết trắng xóa Paris chỉ sau một đêm tháng Mười một. Sáu giờ sáng, mà trời vẫn tối om, hóa ra tuyết đã phủ kín cái ô cửa kính duy nhất trong nhà. Tôi lột một cái xô ngay bên dưới, khe khẽ mở chốt. Tuyết đổ phịch xuống, rơi vãi xung quanh, lấp lánh. Những ngón tay rón rén chạm vào thứ bông xốp lạnh. Giật mình nhớ đến hơi ấm từ bàn tay K. Nước mắt rịn ra. Muốn nói một lời yêu thương quá đỗi. Gọi điện cho K, ở đầu dây bên kia, giọng K ảm áp: "Áy đang nghẹt mũi đấy à?"

Không được. Cô đơn cũng không được khóc phải không?

Lyon. Mùa xuân

Cái chòi non bé tí ở bệ cửa nhà Ella rất đẹp. Nó được

phủ một lớp nhung tơ ở bên ngoài, thuần khiết và áp ôm nhiều hy vọng. Tôi nghĩ thế. Ella nói ở Lyon lúc mùa xuân, kể cả những con sông cũng hát. Ừ, có thể lắm, hai con sông ấy ôm lấy thung lũng này miệt mài. Đứng trên Passarelle Paul Couturier mà cứ ngỡ là đang ở Hà Nội, một ngày đẹp trời vội vãnh K dắt đi xem con rùa ở đền Ngọc Sơn, quả quyết đó là một khúc gỗ mục xấu xí bị đánh véc ni. Lang thang trong kí túc xá Insa giờ nghỉ trưa thể nào cũng gặp học sinh Việt Nam nói giọng Hà Nội ngồi đây các dãy bàn ăn.

Ra đến Guillotiere thì tôi va vào Nguyên. Thời khắc ấy cứ bở ngỡ trong lòng. Nhắm mắt mở mắt, đột nhiên nhìn thấy nhau mới nhận thức rõ, chín năm trôi qua như nắm cát dù có cố giữ chặt cũng luôn qua kẽ tay mà rơi hết cả. Nguyên cao lớn, vững chãi, không còn là cậu nhóc tóc đinh mỗi ngày đều để kẹo trong hộp bàn tôi. Chúng tôi cứ nhìn nhau. Mỗi tình đầu của mình. Vào một sớm mùa xuân, đột nhiên xuất hiện. Diệu kỳ cũng được mà định mệnh cũng được. Nguyên tiến đến gần đỡ lấy đồng túi xách đi chợ nặng trĩu trên tay tôi. Mỗi tình đầu của mình. Đã trưởng thành. Đã là một người đàn

ông thực thụ. Dù nụ cười răng khểnh kia vẫn không hề thay đổi. Mỗi tình đầu của mình. Trong veo.

Hà Nội. Tết.

Mưa phùn lất phất. Đêm Hai mươi tám tết, tôi đi bộ cùng K nhiều vòng trong phố cổ. K mua cho tôi một xiên thịt nướng thơm lừng. Thỉnh thoảng dừng lại ở góc đường, ánh đèn vàng âm ỉ, K sửa lại khăn cho tôi: "Paris về nên chê Hà Nội không đủ lạnh hả?" Tôi ôm chầm lấy K. giữa phố. Đầu dụi vào ngực K hít hà. Những lời yêu thương vẫn tắc nghẹn nơi lồng ngực. Cho đến nhiều năm tháng sau này vẫn không tài nào hiểu được. Lý do gì mà chẳng bao giờ nói một lời ngọt ngào với nhau trọn vẹn. Không yêu. Không nhớ. Không thương. Và cũng không khi nào hỏi nhau tại sao lại vậy. Có lẽ đối diện với những thứ chênh chao không rõ tương lai. Chúng tôi đã sợ hãi dám tạo nên kỷ niệm cho nhau. Bằng lời.

Sáng mừng Một, Hà Nội vắng hoe. Tôi ngồi trước cổng nhà cắn hạt dưa tí tách. K cứ gom lại một đồng tôi lại tung rải rác khắp khoảng sân trước mặt. Phải làm thế

để biết đang tết. K chẳng phân nản gì, lại miệt mài cẩn thả đầy lòng bàn tay tôi. Tôi vươn vai uể oải: "Rồi mọi người cũng sẽ bỏ Hà Nội mà đi hết!" K mỉm cười lặng lẽ. Nụ cười buồn đến nỗi tôi thấy mình cần phải ngả đầu lên vai K. "Cơ mà chỉ có ấy là ở lại thôi K nhỉ!" Lời nói buông rơi rồi mới biết mình đại dột. Yêu thương vốn dĩ mắc kẹt nơi lồng ngực nay càng không thể tìm lối thoát ra.

Về Hà Nội, thỉnh thoảng đi gọi đầu với mẹ. Buổi trưa đi chợ chọn một ít rau mồng tơi nấu canh tôm. Buổi chiều, ngồi vắt vẻo ở ban công cạnh chậu ngọc lan với bát chè sen âm ẩm. Hà Nội mới thật là nhà. Không phải lo lắng gì, không gì phải sợ hãi. Hà Nội không vội vã. Hà Nội hiền. Đi bộ loanh quanh lần nào cũng ngỡ mình đi lạc, tìm có ngôi phịch xuống chiếc ghế gỗ con con, xin một cốc nước chè âm ẩm. Đôi khi cứ tự hỏi, thế này mà cũng bỏ đi được hay sao?

Helsinki. Giáng sinh.

Nguyên đi chương trình trao đổi một năm ở Phần Lan. Ngày Hai mươi ba tháng Mười một đã gửi thư bảo

đảm đến nhà tôi một cặp vé khứ hồi Paris - Helsinki đi kèm tấm bưu thiếp nhỏ viết ngắn gọn: "Em sang đây với anh! Anh nhớ em! P/S: Mang nhiều quần áo ấm nhé!" Thế là đi. Gói ghém mấy cái áo bông to xù, mặc vào cứ lặc lè như gấu. Ngồi máy bay ba giờ đồng hồ thì hạ cánh xuống sân bay Vantaa, Nguyên đã đứng đợi sẵn với vòng tay mở rộng. Tôi chạy ù đến, cảm thấy âm áp và gần gũi vô cùng.

Helsinki dễ khiến người ta muốn tự tử. Tôi bảo với Nguyên như thế. Tuyết dày phủ khắp nơi. Trong thành phố thì lẹp nhẹp ẩm ướt đến nỗi có cảm tưởng cứ phải đi lội sinh. Ngồi xe từ buýt từ trung tâm về nhà Nguyên mất tầm hai mươi phút, và đó là khoảng thời gian ngắn ngủi đến diệu kỳ. Trên xe lúc nào cũng chỉ có bốn hoặc năm người ngồi rải rác, yên lặng và cô độc. Những con đường đi qua hầu như không có lấy một bóng người, nhà nào cũng là nhà gỗ sơn trắng, co cụm ba bốn cái rồi lại tách xa nhau ra nhiều quăng. Và Nguyên chưa bao giờ quên nắm chặt lấy tay tôi. Ngày lễ Giáng sinh, chúng tôi ắt tàu đến Rovaniemi, quê hương của ông già Noel. Nguyên bảo vì không muốn tôi tự tử nên nhất định phải

đưa tôi đến ngôi làng kỳ diệu này. Những ngôi nhà gỗ với cây thông rực rỡ, bánh quy gừng hay món tráng miệng đầy bột quế. Buổi sáng tinh dậy đã thấy Nguyên chống cằm ngồi nhìn tôi trìu mến, khẽ khẽ vuốt mày lộn tóc mai lờ xờ trước trán: "Anh nhớ em quá!"

Tôi quàng tay qua người Nguyên. Vẫn chưa thể tin rằng mình đã gặp lại mối tình đầu bé dại. Kiều tình yêu mà trẻ con tin tưởng rằng sau này nhất định mình sẽ lấy cậu ta. Kiều tình yêu mà em thú bông xinh đẹp nhất ở nhà sẽ được âu yếm gọi bằng tên cậu ấy. Kiều tình yêu mà đi tham quan thì nhất định phải nắm tay nhau khi xếp hàng. Ừ, tôi vẫn chưa thể nào tin được.

Log in vào gmail từ một ngôi làng Bắc Âu phủ trắng xóa, tôi nhận được email của K.

Ấy ơi, Giáng sinh hạnh phúc nhé! Hà Nội cũng se se lạnh rồi...!

Praha. Mùa hạ.

Năm đầu tiên, tôi phải thi lại hai môn: "Lịch sử Hiến

pháp của Pháp và Lịch sử Châu Âu. Đi học bao nhiêu năm, hai chữ thi lại khiến lòng tự ái bị tổn thương ghê gớm. Nghỉ hè, nhất định không về, vùi đầu vào học. Thi xong nhận luôn công việc lên núi cùng với Ella thu hoạch trái cây suốt hai tuần. Đứng ở trên đỉnh đồi, gió phàn phật thổi băng qua cánh đồng đầy những ụ rơm khổng lồ trông như ổ bánh cuộn phết mật. Buổi sáng dậy từ năm giờ ba mươi, ăn sáng với ngũ cốc và sữa tươi, uể oải vươn vai ngái ngủ chui ra khỏi lều và giặt mình vì lạnh. Đến trưa, mặt trời đã rực rỡ ngay trên đỉnh đồi, mồ hôi túa ra như tắm. Ngày đầu tiên trong đời thu hoạch phúc bồn tử. Cảm giác mình cứ như là nông dân thực thụ. Đến lúc nghỉ, ra bồn rửa tay, nước lan đến đâu vết xước lộ ra đến đấy, chi chít ngang dọc, đau thì ít mà tủi thân thì nhiều. Thế là đột nhiên nước mắt trào ra, gọi điện cho Nguyên khóc ngon lành. Nguyên cứ luôn miệng: "anh thương, anh thương" trên điện thoại.

Mùa hè năm đầu tiên, tôi không về Hà Nội. Tháng Tám, K theo mẹ đi thăm chị gái ở Cộng hòa Séc, nghỉ lại ở Praha hai tuần. K nhắn tin bảo K sẽ đến Paris thăm tôi. Tôi một mực gạt đi, tôi muốn sang Praha vì cũng chưa

được đến đó bao giờ. Chúng tôi gặp nhau trên cầu Charles. K cầm tay tôi, nhìn thấy đám vết xước đã lành, dịu dàng hỏi:

Tay ấy làm sao thế này?"

"Tớ đi hái trái cây trên núi... vui lắm!"

"Thế có đau lắm không?"

Nhìn ánh mắt K đầy thương cảm, tôi cứng cỏi gồng mình. "Có tí vết thôi ấy mà! Tớ có sao đâu!"

Lúc chia tay nhau ở sân bay, K đeo vào cổ tôi một viên đá pha lê màu ngọc bích hình ngôi nhà bé xíu. K dặn dò: "Đừng khóc nhé!" Ừ, sẽ không bao giờ khóc. Đứng trước K, tôi luôn là cô gái hai mươi tuổi dũng cảm. Lòng kiêu hãnh trong tim chỉ cần nhìn thấy K là vươn thẳng lưng mạnh mẽ.

Aix - en - Provence. Tháng Sáu.

Người ta bảo nếu đã một lần trong đời đặt chân đến nước Pháp với người mình yêu, hãy đừng quên những

cánh đồng hoa oải hương tháng Sáu. Tôi thích đi tàu vòng quanh nước Pháp, Nguyên cũng vậy. Những chuyến đi không quá dài, trầm mặc băng qua rừng, qua đồi, qua cánh đồng, mỗi lần đều mang theo biết bao niềm lưu luyến bé nhỏ. Cứ nghĩ đến là lại khát khao đi, bỏ quên tất cả, mà đi. Trong hạnh phúc.

Thành thật mà nói, tôi không thích hoa oải hương vì bản thân không thể hiểu được sự vô vị của chúng. Nhưng đứng trước một cánh đồng tím ngắt, ngả rạp vào nhau dưới ánh nắng vàng muốt mà như mật, bàn tay nằm trọn trong tay Nguyên. Khoảnh khắc ấy, suốt cuộc đời sẽ vĩnh viễn ghi tạc lại, chú thích ngắn gọn trong năm từ "Tuổi thanh xuân tươi đẹp!". Vậy là đủ. Nguyên mùa hè ấy đã hỏi tôi về K bằng một thái độ rất từ tốn và ân cần. Nhưng tôi muốn Nguyên đừng hỏi. Dù rằng đó là sự ích kỷ hết sức vô lý, nhưng tôi muốn Nguyên đừng hỏi. Bởi vì trong lòng mình, tất cả những gì dành cho K cũng đã được ghi tạc lại cùng Hà Nội, cũng được chú thích rằng: "Tuổi thanh xuân mãi mãi."

Hà Nội. 2010

Tôi về Hà Nội cùng Nguyên, lần đầu tiên. Tháng Hai, Hà Nội mưa phùn lạnh tê tái. Buổi tối hẹn gặp K ở một quán vỉa hè ăn chân gà nướng, uống vodka Hà Nội. Tôi đi với Nguyên, K đi cùng bạn gái mình. Bốn người ngồi sát nhau vào trong đêm, hít hà, suýt xoa. Tôi chống cằm, mỉm cười nhìn K ủ tay gái trong tay mình, thì thoảng lại thổi nhẹ nhẹ cho ấm. K ngẩng đầu lên nhìn tôi pha chút ngại ngùng. Chúng tôi không nói gì nhiều, không nói gì quá sâu sắc, quá to tát. Đến tầm mười một giờ chào tạm biệt nhau, đi ngược về hai hướng.

Nguyên ôm vai tôi hỏi: "Em có buồn không đấy?"

Ừ, tôi có buồn không nhỉ? Có thể buồn không khi bấy nhiêu thời gian đã đi qua như một trận mưa rào mùa hạ. Có thể nào buồn không khi bản thân mình là người đã quyết định không ngoảnh đầu lại một lần nào, tiến vào phòng cách ly sân bay một ngày xưa cũ ấy? Có thể buồn không khi đứng trước người đàn ông mà mình đã có nhiều tình cảm, sự kiêu hãnh luôn dẫn lối trái tim?

Tôi nắm chặt lấy tay Nguyên: "Không, em không buồn anh ạ!"

Nhưng mà. Tôi biết mình đã luôn hối tiếc một điều duy nhất.

Những ngày tháng ấy. Khi tuổi trẻ là thứ tiên được thần kỳ. Nhẽ ra tôi nên một lần nói với K.

"Đôi lúc cô đơn... hãy để em được khóc!"